

Cântecul Acadiei • 4

JANETTE OKE & T. DAVIS BUNN

În vreme de război, multe se pot schimba.
Chiar și sentimentele oamenilor.

Un far
călăuzitor

Janette Oke
&
T. Davis Bunn

Un far călăuzitor

Traducere de Mihaela Tocuț

Casa Cărții, Oradea
2012

Copyright © 2002 by Janette Oke and T. Davis Bunn
Originally published in English under the title
The Distant Beacon
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group.
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română
aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție
de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea
în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Un far călăuzitor
de Janette Oke și T. Davis Bunn
Copyright © 2012 Editura Casa Cărții
O.P. 2, C.P. 30. 410670, Oradea
Tel. /Fax: 0259 - 469057; 0359 - 800761; 0728 -
874975

E-mail: infoecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OKE, JANETTE

Un far călăuzitor / Janette Oke și David Bunn;
trad. Mihaela Tocuț. — Oradea: Casa Cărții, 2012
ISBN 978 - 606 - 8282 - 42 - 8

I. Bunn, Davis

II. Tocuț, Mihaela (trad.)
821.111 (71) - 31 = 135.1

Traducerea: Mihaela Tocuț
Editarea: Rodica Bogdan
Tehnoredactarea: Timeia Viman
Coperta: Adrian Mihocaș

Desenul de pe copertă: Andrada Pleșa

*“Acestea sunt timpuri ce pun la încercare sufletele
oamenilor”*

Thomas Paine, 1776

JANETTE OKE, născută în localitatea Champion din provincia canadiană Alberta, în familia numeroasă a unui fermier din prerie, a crescut înconjurată de dragoste și voie bună. Este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, locul unde l-a cunoscut pe Edward, actualul său soț, cu care s-a căsătorit în mai 1957. După ce au slujit ca pastori în mai multe biserici din Indiana și Canada, soții Oke au petrecut câțiva ani în Calgary, unde Edward a fost cadru universitar, iar Janette a continuat să scrie. Janette Oke a scris peste cincizeci de cărți, atât pentru copii, cât și pentru adulți, cărți ce s-au vândut în peste douăzeci și două de milioane de exemplare.

Soții Oke au trei fii și o fiică, toți căsătoriți, iar acum se bucură de cei doisprezece nepoți ai lor. În prezent, Edward și Janette trăiesc în apropiere de Didsbury, Alberta, și sunt membri activi în biserica locală.

T. DAVIS BUNN, născut în statul Carolina de Nord, este un fost om de afaceri. Pe parcursul carierei sale internaționale, a vizitat peste patruzeci de țări din Europa, Asia și Orientul Mijlociu. Scrierile sale, din care nu lipsesc niciodată romantismul, istoria și intrigile, îi captivează în continuare pe cititorii de toate vârstele și nivelurile de exigență. În prezent, trăiește în Anglia, în apropiere de Oxford, împreună cu soția sa, Isabella.

Prolog

Anne intră în salonul apartamentului său și se așază la biroul de lângă fereastra ce dădea spre grădina conacului. În mod obișnuit, îi plăcea să stea aici doar atunci când micul John se juca pe covoraș, la picioarele ei. Altminteri, prefera să se ocupe de actele privitoare la săteni și să își scrie scrisorile în bibliotecă, în compania unchiului Charles, care, în acest răstimp, obișnuia să citească gazetele primite de la Londra și să se joace cu John. Erau trei generații ale unei familii unite printr-o iubire atât de puternică, încât Anne era adesea copleșită de gândul că fuseseră atât de binecuvântați.

Totuși, era mai bine să se concentreze asupra scrierii acestei scrisori în liniște, fără a fi întreruptă de nimeni și de nimic. Atunci când erau împreună, lui Charles îi plăcea să-i citească articole din ziar și să-i ceară părerea în diverse chestiuni referitoare la moșie, ba uneori îi atrăgea chiar atenția asupra fiecărui gest, fie el cât de neînsemnat, al micuțului - „Ai observat cum a rostogolit mingea sub canapea? Ce hoțoman! Acum nimeni nu mai poate să ajungă la ea!”, „John a rostit un cuvânt nou! Ai auzit?” „Ai văzut cum i s-a luminat fețișoara?” și tot așa. Or, acum, Anne nu voia să fie deranjată. Amânase deja prea mult scrierea scrisorii.

Era o zi de început de primăvară, neobișnuit de caldă pentru clima din Anglia. Prin fereastra deschisă se auzeau ciripind câțiva măcălendri. Trilurile lor erau scurte și șovăielnice, ca și cum nici lor nu le venea să creadă că lunga iarnă ploioasă s-ar putea apropia de sfârșit. „Cu asta

îmi voi începe scrisoarea”, hotărî Anne, înmuind pana în călimară. Cu excepția celor câteva momente când vântul se întețise, împrăștiind norii groși și cenușii de pe cer, plouase neîncetat șapte săptămâni la rând. De la sfârșitul lui februarie încoace, aceasta era prima zi însorită. Prin fereastră pătrundea, ca o promisiune vagă a unor noi începuturi, mirosul de pământ jilav. Da, acesta era momentul perfect pentru a-i scrie lui Nicole.

După încheierea primului paragraf, cuvintele începură să curgă mai ușor. I se adresa lui Nicole ca și cum aceasta s-ar fi aflat în aceeași încăpere cu ea, nicidecum de cealaltă parte a unui vast ocean. Îi scrisese despre cât de bine s-a adaptat la mediul din Anglia. Despre cât de fericită și liniștită se simțea trăind în maiestuosul conac al unchiului Charles, oferindu-le țăranilor din satele învecinate instruire și călăuzire spirituală. Despre faptul că, deși putea să pară straniu, ajunsese să se simtă ca acasă pe aceste meleaguri – lucru de care nu-și dăduse seama decât atunci când, scriindu-le părinților din Noua Scoție, realizase că se gândea la *celălalt* cămin al său. Îi era, ce-i drept, tare dor de Andrew și de Catherine, dar se simțea cât se poate de împăcată trăind aici, în Marea Britanie. Simțea că acesta este căminul ei.

Fapt care, mărturisea Anne, o uimea și pe ea. Aproape că se înfricoșă văzând ideea așternută pe foaie. Cuvintele „*împăcată*” și „*cămin*” străluceau în fața ei, uscându-se încet sub razele soarelui, căpătând un caracter permanent. Totuși, acesta era adevărul. Acesta era *căminul ei*. Și mai era un cuvânt pe care nu s-ar fi așteptat să îl poată folosi din nou atât de repede, gândi ea, privind visătoare pe fereastră. *Speranță*. Speranță în viitor. Într-un viitor care ar putea să-i aducă fericire, pace sufletească și poate chiar binecuvântarea de a deveni din nou mamă.

Aici se opri, dar numai preț de o clipă. Și asta nu pentru că s-ar fi codit să continue. Cuvintele se înșiruiau

pe foaie rapid și ușor, dar, cu toate acestea, ea simțea nevoia să facă o pauză. Auzea mugetele vitelor scoase în sfârșit la păscut după o iarnă din cale afară de lungă. Privi spre dealurile ce se înălțau în depărtare, dincolo de râulețul ce străbătea moșia lui Charles, și simți un fior străbătându-i făptura plăpândă. Cyril, primul ei soț, părea să fie foarte aproape în momentul acela... Cât de mult i-ar fi plăcut lui Cyril aceste locuri și tot ce puteau face aici! Dar Cyril murise în urmă cu trei ani, răpus de gripa ce începuse să bântuie în Noua Scoție la scurt timp după declanșarea ostilităților dintre Marea Britanie și coloniile americane. Soțul ei fusese un medic minunat și un soț iubitor, iar pierderea lui îi pustiise sufletul. Totuși, la fel ca toate rănilor, până și aceasta se vindecăse cu timpul. Aidoma unui om schilodit, ce învață să trăiască fără un braț sau fără un picior, Anne trebuise să învețe să se bucure din nou de viață, fără Cyril. Iar adevărul este că soarta fusese generoasă cu ea. Îl avea pe copilașul ei scump și drag, avea o familie iubitoare, avea acum și satisfacția sufletească de a putea ajuta prin munca ei femeile și copiii din satele învecinate. Nici că putea să ceară mai mult de la viață! Oricum, Anne era convinsă că primise mai mult decât merita cu adevărat.

Începu să-și aștearnă înfrigurată gândurile pe hârtie. Îi scrisese lui Nicole – sora ei de suflet și cea mai bună prietenă – despre încă un lucru îmbucurător. Pe parcursul lunilor de iarnă, starea de sănătate a unchiului Charles începuse să se îmbunătățească. După discursul din Camera Lorzilor prin care Charles susținuse cauza coloniștilor și lupta lor pentru independență, membrii înaltei societăți începuseră să îl ocolească. Drept urmare, închiseseră reședința de la Londra și își petrecuseră întreaga iarnă la țară, în liniște și singurătate. Singurul vizitator al conacului în acest răstimp fusese Judith, mama lui Cyril. Judith era văduvă de ani de zile. Vizitele ei păreau să-i

întremeze pe Charles la trup, minte și spirit, mai mult decât orice altceva. Mai mult chiar decât micul John. Era minunat, scria Anne, să vezi cum iubirea lor devine pe zi ce trece mai puternică.

Iar acum sosise momentul să scrie despre ceea ce probabil că Nicole bănuia deja de multă vreme. Trase adânc aer în piept și înmuie pana în călimară. Cuvintele începură să curgă chiar mai repede decât până acum. Și în viața ei se întâmplaseră lucruri minunate. În iarna aceasta, legătura dintre ea și Thomas, tânărul avocat ce se ocupa de afacerile lui Charles, devenise din ce în ce mai strânsă. Era o relație plină de armonie și de spiritualitate. Aveau amândoi o credință puternică în Dumnezeu. Amândoi voiau să-și trăiască viața propovăduind învățăturile Domnului, ajutându-i pe ceilalți. Cu trei săptămâni în urmă Thomas o ceruse în căsătorie, iar în ziua următoare, după ce s-a rugat și a cugetat adânc, ea acceptase.

Iar două zile mai târziu, scrise Anne în continuare, Charles a cerut-o de soție pe Judith. După îndelungi discuții, cei patru au hotărât să se cunune în aceeași zi și să organizeze o petrecere restrânsă chiar aici, la conac.

În aceeași săptămână, Anne le scrisese atât lui Andrew și Catherine, cât și lui Henri și Louisei, pentru a le aduce la cunoștință fericitul eveniment. Lăsase cele două epistole pe birou, așteptând momentul în care va găsi cuvintele potrivite pentru a-i scrie lui Nicole. Această din urmă misivă era cel mai greu de scris, îi mărturisea Anne prietenei sale. Și asta nu din cauza descrierii planurilor de nuntă. Acelea erau amănunte nesemnificative, cu atât mai mult cu cât aveau de gând să organizeze doar o ceremonie simplă, fără a face niciun anunț prealabil în cadrul cercurilor londoneze.

Problema consta în faptul că nu putea să-i dea această veste fără a-și face griji în privința ei, mărturisi Anne în continuare, nu fără oarecare șovăire.

Știa foarte bine că Nicole nu cunoscuse niciodată sentimentul de apartenență. Nici în regiunea acadiană din Louisiana, unde se stabiliseră în cele din urmă Henri și Louise, nici în Noua Scoție, unde trăiau părinții ei naturali, și cu atât mai puțin în Anglia, unde Charles o convinsese să vină, în speranța de a o numi moștenitoarea sa. În perioada petrecută în Anglia, Nicole refuzase o mulțime de pretendenți. În viața ei, tânăra iubise un singur bărbat: pe cajunul

Jean Dupree, care se dovedise însă un om fără scrupule. Până acum, Nicole nu-și găsisese nici locul, și nici scopul în viață. Fericirea și sentimentul de apartenență pe care le încerca Anne acum nu făceau decât să scoată și mai mult în evidență acest gol din viața lui Nicole, iar Anne era dureros de conștientă de acest lucru în timp ce așternea cuvintele pe foaia de hârtie.

Îmi este greu să-ți scriu despre asta, continuă ea, dar trebuie să o fac, pentru că te iubesc din tot sufletul. Deși avem firi diferite și ne desparte un ocean, vreau să știi că eu rămân în continuare sora ta, care te iubește ca și cum am avea aceiași părinți. Și, într-un fel, chiar avem aceiași părinți - nu doi, ci patru!

În clipa aceea, soarele se iți de după colțul casei și razele sale sclipitoare căzură pe foaia de hârtie. Anne se opri și înmuie din nou pana în călimară. Gândul îi zbură, ca de alte mii de ori, la cele două tinere mame, care, în urmă cu peste douăzeci de ani, fuseseră constrânse de soartă să-și schimbe pruncii între ele, fiecare crescând și iubind fetița celeilalte ca pe propriul copil.

Vor trece luni de zile până când această scrisoare are să ajungă la tine, continuă ea să scrie pe foaia scaldată de razele soarelui, și alte câteva luni până când am să primesc răspunsul tău. În acest răstimp, am să mă rog ca Dumnezeu să continue să te călăuzească în viață și să te binecuvânteze și pe tine cu fericirea pe care am găsit-o eu.

Am să mă rog pentru tine zi de zi, surioară. Cu această rugă pe buze și în inimă, închei prin a-ți transmite toată iubirea mea.

Anne

Capitolul 1

Catherine stătea lângă fereastra din bucătărie, loc care devenise centrul existenței sale. Era pentru prima oară când se simțea întemnițată în propria-i viață, când universul ei i se părea, dintr-odată, prea mic. Nu se simțise niciodată mai singură ca în această iarnă, când sănătatea tatălui ei începuse să se șubrezească, furtunile fuseseră mai năprasnice ca niciodată, iar Andrew, mai tot timpul plecat. Ca și cum toate acestea nu ar fi fost de ajuns, în anotimpul rece primise o singură scrisoare de la Anne - și asta demult, în noiembrie - iar de la Nicole, niciuna. Disperarea i se adâncea cu fiecare zi ce trecea fără să primească vești din partea scumpelor ei fiice.

Totuși, era sigură că amândouă îi scriseseră. În adâncul sufletului știa că se gândeau la ea, că se rugau pentru ea și că îi scriau în mod regulat. Amândouă se aflau mult prea departe de ea, dar faptul că scrisorile lor nu ajungeau la destinație nu era vina lor. De vină era războiul.

Fereastra era deschisă. Deși venise primăvara, afară bătea încă un vânt rece. John Price, tatăl lui Catherine, moțăia lângă foc, cu pătura trasă până sub bărbie. În ultima vreme nu mai ieșea decât arareori din casă și nu mânca mai nimic. Nu vorbeau mult despre starea lui, dar toată lumea din sat știa că bătrânul își trăiește ultimele zile. Când era întrebat cum se simte, răspunsul lui John era, în mod invariabil, acela că se simte împăcat, iar uneori mai adăuga că abia așteaptă să se încline înaintea feței Domnului. Ori de câte ori bătrânul vorbea despre asta, Catherine își simțea inima străpunsă de o durere ascuțită,

și deseori era nevoită să se retragă repede în dormitor pentru a se reculege.

Vasele folosite la micul dejun erau acum spălate, ulița din fața casei, pustie, și mai era aproape un ceas până să înceapă pregătirea prânzului. Cu toate acestea, Catherine rămânea în picioare lângă fereastră, privind cum cad razele soarelui pe pământul brun. Cele câteva pete de omăt presărate pe ici, pe colo erau ultimele rămășițe ale celei mai lungi ierni din viața ei. O pasăre ciripi scurt, sunetul cristalin dând parcă glas dorului din sufletul ei.

Ca și cum i-ar fi simțit suferința, Andrew deschise ușa dormitorului și se apropie de ea, târșându-și ușor papucii pe pardoseala de scânduri. Singura binecuvântare din iarna aceasta, pentru care îi mulțumea lui Dumnezeu ori de câte ori își pleca fruntea în rugăciune, fusese faptul că starea de sănătate a lui Andrew se ameliorase în mod simțitor. Datorită ajutorului financiar primit din partea lui Charles, fratele său putuse să renunțe la munca de pielar, care îl sleia de puteri, și reușise să-și cumpere un cal de soi. Astfel, pe lângă vizitele pe care le făcea în calitate de pastor comunității tot mai mari de enoriași, Andrew îi vizita adesea și pe soldații care își așezaseră tabăra în apropiere de sat. Cu ajutorul calului, putea să ajungă mai ușor și mult mai repede la toți cei care aveau nevoie de el. Iar numărul acestora creștea văzând cu ochii.

Se opri în spatele lui Catherine, îi cuprinse strâns brațele și își apropie fața de părul ei. Făcea asta deseori, îndeosebi înainte de a porni din nou la drum. O îmbrățișa atât de strâns, încât îi tăia respirația, și în cele din urmă ea era nevoită să se desprindă din strânsoare pentru a trage aer în piept.

Deși era îngrijorată și suferea în tăcere din cauza lipsei de vești din partea fiicelor sale, Catherine nu putu să nu zâmbească atunci când Andrew își îngropă fața în părul

ei.

— A ce-mi miroase părul? îl întrebă ea.

— A faină, murmură Andrew, continuând să își ascundă fața în pletele ei.

— Probabil de la colacii de la micul dejun...

— Și a săpun.

— Deși au trecut deja trei zile de când mi-am spălat părul.

— Și a iubire.

Catherine vru să facă o glumă, dar cuvintele i se opriră în gât. Andrew o întoarse ușor cu fața spre el.

— Te iubesc din tot sufletul, scumpul meu, spuse ea, privindu-l în ochi.

— Și eu pe tine.

Chipul lui mai păstra încă frumusețea și expresia dâră a locotenentului războinic cu care se măritase în urmă cu douăzeci și trei de ani, dar trăsăturile îi erau brăzdate acum de riduri, iar în privire i se citea nu duritate, ci bunătatea și fervearea plină de blândețe a unui slujitor al Domnului. Strălucirea care apărea în ochii lui atunci când o privea era felul lui de a-i spune, fără de cuvinte, cât de mult o iubește.

— Am auzit vorbindu-se în sat cum că s-ar fi ridicat încă o tabără de-a lungul drumului spre Halifax, spuse el. Cred că am să dau o raită pe-acolo, să mă asigur că totul este în regulă.

— Dar ieri mi-ai spus că nu pleci înainte de prânz...

— Când am privit afară pe fereastra din dormitor, am văzut că încep să se adune norii. Ar fi bine să plec înainte să se pornească furtuna.

— Atunci mă duc să-ți pregătesc niște merinde pentru drum, spuse Catherine.

Totuși, Andrew nu o eliberă din îmbrățișare și continuă să o privească intens.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Cu puțin timp în urmă, m-am rugat.

Catherine dădu din cap. Știa asta. Aceasta era încă una dintre binecuvântările aduse de acceptarea ajutorului bănesc oferit de Charles. Acum Andrew avea timp să se roage și să mediteze în fiecare dimineață, fapt care contribuise în mod considerabil nu doar la ameliorarea stării sale sufletești, ci și a celei trupești.

— Și, în timpul rugăciunii, am avut impresia puternică și clară că aud o voce ce îmi vorbește fără de cuvinte.

— Ți-a vorbit Dumnezeu?

— Eu așa cred, răspunse Andrew, mângâindu-i ușor obrazul. Cred că ficele noastre sunt bine. Amândouă.

Catherine încuviință din cap. Era singurul gând care îi dădea puterea de a suporta zi de zi suferința aceasta fără a-și pierde mințile.

— Și cred, continuă Andrew, uitându-se direct în ochii ei, că vom primi vești de la ele cât de curând.

— Bine, dar cum? întrebă Catherine, devenind mai agitată. Tu auzi mai multe vești și zvonuri despre război decât mine. Nimic nu trece de blocadă. Nimic!

Războiul făcea deja parte din viața lor de zi cu zi. Nu mai aveau cum să îl ignore. Deși bătăliile se dădeau departe de ei, în sud și în vest, acum războiul ajunsese să afecteze fiecare aspect al vieții lor.

Portul Halifax era ticsit de nave, unele pregătite să se alăture blocadelor din New York și Boston, altele transportând trupe ce se îndreptau spre teatrul de război din Québec. Veștile continuaseră să circule chiar și când drumurile au devenit impracticabile din cauza vânturilor năprasnice și a furtunilor de zăpadă. Aproape toți loialiștii care se refugiaseră în nord din calea războiului aduceau vești despre moartea și întunericul care le bântuiau viața.

Andrew îi mângâie obrazul, în încercarea de a o liniști.

— Nu știu cum sau de ce sunt atât de sigur de faptul acesta, spuse el. Dar eu asta simt. Că în curând vom primi vești de la amândouă și că veștile vor fi bune. Chiar foarte bune.

Catherine se desprinsese din îmbrățișare și se duse la masa de lucru. Nu voia ca Andrew să o vadă cu lacrimi în ochi înainte de a pleca la drum.

Am să-ți pregătesc niște merinde, spuse ea, și, prefăcându-se că-și aranjează șorțul, își șterse fața. Cred că a mai rămas niște păstramă de vită. Din aceea din care îți place ție. Și niște colăcei de la micul dejun. Și un măr uscat... Ultimul...

Nicole se abținu cu greu să nu mai scoată încă o dată capul pe fereastra trăsurii. Știa foarte bine că nu ar fi văzut nici de această dată decât drumul și niscaiva copaci.

— De ce durează atât de mult? întrebă ea din nou, dar realizează imediat că era o întrebare cât se poate de puerilă.

Știa că Gordon Goodwind nu va răspunde. Pusese întrebarea doar pentru că nu-și mai putea ascunde nerăbdarea.

Cu o hurducătură, trăsură se opri, înclinându-se grozav într-o parte. Caii din față protestară printr-un nechezat, scuturându-și hățurile. Vizitiul sări de pe capră și Gordon scoase rapid capul pe fereastră. Nicole înțelese ce se întâmplase înainte ca Gordon să se așeze la loc pe banchetă.

— De astă dată, pare-se că ne împotmolirăm de-a binelea, conită, o anunță vizitiul, confirmându-i temerile.

— Iarăși?... Vai, nu!...

— După cum arată drumul, se pare că au trecut cu tunurile pe aici, continuă vizitiul, un om de o jovialitate încântătoare, a cărui companie ar fi amuzat-o teribil pe Nicole în oricare altă situație. Altă explicație nu există.

Doar dacă nu cumva or fi trecut cu plugul. Se pare că trebuie să deshăăm caii, dacă vrem să scoatem trăsura din șanț.

— Dacă tot ne-am oprit, ce-ar fi să coborâm și să prânzim? întrebă Gordon.

Nu avea nici un sens să își arate din nou nerăbdarea, așa că Nicole nu mai rosti cuvintele ce îi stăteau pe buze. Însoțitorii ei făceau tot ce le stătea în putință. Până și faptul că ajunseseră până aici putea fi considerat un miracol. Ba mai mult, călătoria ei fusese însoțită de o serie întreagă de miracole. Ca și cum ar fi fost vegheată ia tot pasul de îngeri.

Cu toate acestea, voiajul peste ocean durase aproape cinci luni. Dacă ar fi știut de la început cu ce vicisitudini avea să se confrunte.

Nicole se îndoia că ar fi avut tăria sufletească de a porni într-un asemenea periplu.

Nava lor fusese interceptată de către britanici în două rânduri. Prima dată s-a întâmplat în largul oceanului, când un escadron de nave de război apăruse brusc din mijlocul unui gren și apucase să le trimită trei ghiulele prin greement înainte ca James Madden, căpitanul vasului lor, să reușească a-i convinge că nu fac parte din tabăra adversă. Se pare că, arborând pavilioane false, mai multe nave franceze reușiseră să treacă de blocadele britanicilor și să li se alătore americanilor. Totuși, asta nu-i încălzea cu nimic pe căpitanul Madden, care, văzându-și nava atacată chiar de compatrioții săi, se înfuriase teribil și ar fi ripostat violent, dacă nu ar fi fost oprit la timp de către soția sa, care călătorea împreună cu ei în calitate de însoțitoare a lui Nicole.

O lună mai târziu, când au ajuns în portul New York după o anevoioasă traversare a Atlanticului de Nord în sezonul rece, au fost opriți din nou de o blocadă britanică. Navele marinei regale erau împluternicite oficial să

rechiziționeze alimentele și armele de pe vasele care insistau să treacă de blocadă. Deși în magazia de alimente de pe corabia lor nu mai rămăsese aproape nimic în afară de pesmeți și păstramă, spre disperarea căpitanului Madden, comandantul blocadei le confiscase toate proviziile, inclusiv ultima roată de cașcaval și o jumătate de butoi de mere – ultimele mere pe care le mai aveau – și, ca și cum asta nu era de ajuns, îi ușurase și de mare parte din rezerva de ghiulele și praf de pușcă.

New York-ul se afla în mâinile britanicilor. Orașul gema de soldați și de loialiști refugiați din alte zone de conflict. Peste tot domnea un haos înfiorător, astfel încât Nicole nu se împotrivise defel atunci când Gordon, protectorul și însoțitorul ei oficial, sugerase că ar fi mai bine să rămână pe corabie. Au petrecut în New York trei săptămâni, care lui Nicole îi păruseră cele mai încordate și mai frustrante din viața ei. Vântul dinspre nord a bătut întruna, formând sloiuri de gheață lungi cât brațul pe fiecare parâmbă și montant de parapet.

Prețurile practicate în oraș erau de-a dreptul exorbitante. Asta deoarece revoluționarii blocaseră toate drumurile ce duceau spre nord, iar în New York nu ajungea decât o cantitate infimă de mărfuri provenite din coloniile loialiste din sud. Într-o dimineață, Nicole văzuse cu ochii ei cum o familie de refugiați și-a cumpărat un sac de mălai în schimbul mai multor candelabre din argint masiv.

Inițial, comandantul garnizoanei avusese intenția de a rechiziționa atât nava, cât și echipajul acesteia. Totuși, în cele din urmă, măsura nu mai fusese pusă în aplicare, și asta din două motive. Primul: Gordon s-a oferit să călătorească spre nord în căutare de oameni și de provizii. Al doilea motiv a fost o surpriză din partea unchiului Charles, despre care acesta nu pomenise nimic și pe care Nicole a descoperit-o doar la jumătatea călătoriei, când, pe

fundul unuia dintre cuierile sale, într-un vraf de acte referitoare la noile sale proprietăți din Massachusetts, a găsit un document prin care era numită în mod oficial „contesă de Harrow”. La acesta Charles anexase un bilețel prin care îi explica în câteva cuvinte că titlul nobiliar s-ar putea să îi fie de ajutor în aceste vremuri nesigure. Și așa a și fost. Nici măcar comandantul garnizoanei din New York nu îndrăznea să atragă asupra sa mânia casei regale, confiscând nava unei contese. Conform planului, căpitanul Madden și soția acestuia au rămas în New York. La sfatul căpitanului, Nicole a închiriat vasul și echipajul acestuia pentru a-și continua călătoria spre nord, avându-l ca însoțitor oficial pe căpitanul Gordon Goodwind. O familie ce voia să se refugieze din calea războiului la niște neamuri stabilite la periferia orașului Halifax a implorat-o pe Nicole să îi primească la bordul navei. Întrucât femeia și cele două fiice ale sale constituiau o companie feminină binevenită pentru restul voiajului, Nicole acceptase bucuroasă.

Călătoria spre Noua Scoție a durat încă o lună. De două ori, zărind la orizont pânzele unei alte corăbii, au ales să cârmească spre larg pentru a evita riscul unei ciocniri cu o navă de război franceză.

În Halifax, la fel ca în New York, domnea un haos colosal. Au acostat lângă o navă ciuruită de ghiulele, cu bordul atât de înnegrit de flăcări și explozii, încât nu i se mai distingeau numele. Orașul colcăia de soldați și de loialiști. Drumurile, ce aduceau mai degrabă a mlaștini pe jumătate înghețate decât a străzi, erau aproape impracticabile. Caii se opinteau chiar și pentru a trage căruțele goale. Oamenii, la fel ca animalele, erau plini din cap până în picioare de noroi roșu. De-a curmezișul străzilor principale fuseseră improvizate podețe din scânduri, dar acestea erau atât de instabile, încât era de ajuns să faci un pas greșit și te trezeai în mocirlă. De

aceea, femeile preferau să fie duse în brațe de pe un trotuar pe altul, iar, dacă nu aveau această posibilitate, alegeau pur și simplu să rămână acasă. Și asta deoarece, în această iarnă ce părea să se prelungească la nesfârșit, străzile din Halifax erau nesigure nu doar din cauza noroiului și a umezelii.

Și în acest caz, titlul lui Nicole fusese un avantaj. Fusese găzduită chiar în casa guvernatorului, unde, după săptămâni întregi de disconfort, Nicole avea în sfârșit ocazia de a face o baie lungă și relaxantă și de a servi o masă caldă. Totuși, în cele trei zile petrecute acolo a trebuit să îndure o avalanșă de zvonuri înfiorătoare cu privire la război. Când era întrebat de ce nu se înrolează în armata regelui, Gordon răspundea de fiecare dată că trebuie să rămână loial în primul rând celor care-i încredințaseră comanda navei. În astfel de momente, Nicole încerca o nemăsurată recunoștință și afecțiune față de tânărul ofițer, fără de care știa că nu ar fi putut să avanseze nici măcar un pas.

Văzând că nu este de găsit niciun mijloc de transport, guvernatorul le oferise caleașca sa personală. În mod normal, nevrând să se întoarcă la casa părinților săi într-o trăsură atât de pompoasă, Nicole ar fi refuzat; totuși, în momentul acela, după toate frustrările și obstacolele înfruntate, tânăra mai că plânsese de recunoștință la auzul ofertei guvernatorului. Totuși, încercările nu se opriseră aici. A durat o veșnicie până când au găsit niște cai de trăsură dresați să tragă în tandem; și, ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns, la scurtă vreme după aceea a început din nou să plouă, ceea ce a înrăutățit și mai mult starea drumurilor.

Totuși, la un moment dat ploaia a binevoit să se oprească și, în cea de-a treia zi însorită, vizitiul decretase că drumurile erau în sfârșit practicabile. Doar că, vedeți dumneavoastră, se pare că tot restul populației din Halifax

ajunsesse la aceeași concluzie, astfel încât drumul către Georgetown gemea de căruțe și de dobitoace. Nicole nu mai văzuse în viața ei o asemenea aglomerație. Prin urmare, nici acum, după cinci zile de călătorie – o călătorie care, în mod normal, nu ar fi trebuit să dureze mai mult de o zi, maxim două – nu păreau să fi ajuns mai aproape de Georgetown și de scumpii ei părinți.

Tânărul ajutor al vizitiului îi înmână lui Gordon coșul cu alimente. Nicole își întinse picioarele, scrutând porțiunea de drum din fața lor. Deja toți îi cunoșteau obiceiul. Ori de câte ori opreau, Nicole era prima care cerceta împrejurimile, în căutarea unui reper cunoscut. Totul era însă schimbat. Din cauza traficului intens, cărarea – cândva îngustă – fusese lărgită și era acum brăzdată de șanțuri. Odinioară era mare minime să întâlnești pe acest drum mai mult de un grup de călători între răsăritul și apusul soarelui; iar dacă se întâmpla să-i întâlnești înainte de înserare, obiceiul era să te oprești și să vezi dacă poți să înnoptezi în compania lor – căci tâlharii erau o amenințare constantă, și era mai sigur să petreci noaptea într-un grup mai numeros.

Ei bine, acum asta nu mai constituia o problemă. Chiar și ia această distanță de Halifax, drumul era cât se poate de aglomerat. Nicole observă că o mare parte din pădurea din vale fusese tăiată, locul copacilor fiind luat de căsuțe noi, din ale căror hornuri se înălțau acum fuioare de fum.

De trunchiul unui copac din apropiere era sprijinită o teleagă, în jurul căreia era strânsă o familie de nevoiași, vizibil sleiți de puteri. Lui Nicole i se strânse inima când le văzu pe cele două fete pline de noroi, încălțate cu niște cizmulite peticite, prinse cu sfoară. Erau atât de obosite, încât doar ochii li se mișcă când se apropie de ele.

Nicole zâmbi întregii familii și apoi, după cum era

obiceiul, i se adresă bărbatului.

— Ziua bună, stimat domn!

Totuși, nevasta acestuia fu cea care răspunse.

— Ziua bună, coniță! Slavă Domnului că s-a mai îmbunat vremea. E o zi numai bună pentru călătorit.

— O fi bună pentru ei, că au cu ce să călătorească, mormăi bărbatul, aruncând o privire întunecată spre bidiviii și caleașca lui Nicole.

— De ajuns, Harry, îl apostrofă soția sa, după care se întoarse din nou spre Nicole. Nu-I băgați în seamă, milady. E supărat că am fost trași pe sfoară de neguțătorii din Halifax.

— Las că se vede că trage și ea cu vârf și îndesat foloase jecmănind oamenii sărmani ca noi, se zborși bărbatul.

— Harry, fă bine și încetează numaidecât! îl mustră iar soția sa.

Deși era moartă de oboseală, femeia făcu efortul de a-i zâmbi lui Nicole.

— Am fost la Halifax cu gândul de a ne face provizii, dar prețurile...

— Înțeleg.

Întrucât nu o invitaseră să ia loc lângă ei, Nicole rămase în picioare în fața lor.

— Prețurile practicate în Halifax sunt de-a dreptul strigătoare la cer, adăugă ea.

— Dacă-s strigătoare la cer pentru de-alde matale, de porți panglici în păr și straie cu danteluri, ia închipuiește-ți cum or fi pentru niște oameni sărmani ca noi, ripostă bărbatul, pe același ton agresiv, după care arătă furios spre teleaga sa, încărcată cu un munte de provizii. Pe vremuri, cu banii pe care i-am plătit pentru teleaga asta nenorocită, aș fi putut cumpăra o căruță cu catări cu tot!

— Sunteți nemulțumit, și pe bună dreptate, răspunse Nicole înainte ca femeia să apuce să-și apostrofeze din nou

soțul. Ne vom împărți bucuroși merindele cu domniile voastre, dacă primiți, adăugă ea arătând spre Gordon și ajutorul de vizitiu, care tocmai despachetau alimentele.

La auzul acestor cuvinte, ochii femeii se luminară, iar cele două fete se ridicară imediat în picioare.

— N-avem nevoie de pomana nimănui, mârâi însă bărbatul. Toată viața mea am muncit din greu și nu mi s-a dat niciodată nimic pe degeaba.

Nicole se așează în genunchi lângă teleaga lor. Purta aceleași veșminte de la începutul călătoriei. Întâlneau astfel de familii la fiecare popas și nu voia ca hainele sale alese să constituie o barieră în plus între ea și acești oameni nevoiași. Deși acum caleașca era atât de murdară și de uzată, încât blazonul regal devenise de un cenușiu tern, diferența uriașă de statut dintre ea și această familie o împinse pe Nicole să facă o mărturisire.

— Nici mie nu mi-a fost ușor în viață, stimată domn...

— Nu zău? făcu bărbatul, schițând o grimasă.

— Știu că pare greu de crezut, dar acesta este adevărul. Familia mea a pierdut totul pe vremea când eram mai mică decât încântătoarele dumneavoastră fiice, în timpul unui alt război; și am fost constrânsi să pornim în pribegie.

Nicole se opri și arătă spre Gordon.

— Vă rog să-mi permiteți să vă ofer ceea ce aș fi vrut din tot sufletul să fi fost oferit familiei mele pe vremea aceea, adăugă ea.

— Vă mulțumim, conită, răspunse numaidecât femeia. De dragul copiilor, Harry, adăugă ea, întorcându-se spre soțul său.

Văzând că bărbatul nu schițează niciun gest, Nicole se ridică în picioare și le zâmbi fetițelor.

— N-ați vrea să vedeți interiorul caleștii? le întrebă ea.

Ambele copile făcură ochii mari și mezina își vârî un

degețel în gură.

— Ba da, conită, tare am vrea! spuse entuziasmată cea mai măricică.

— Atunci să mergem, spuse Nicole și, luându-le de mână, porni spre vizitiu, care tocmai deshăma caii. Cum te numești, draga mea?

— Maggie. Iar pe sora mea o cheamă Nel, răspunse fetița, după care arătă spre unul dintre caii înaintași. Pot să îl ating?

Nicole o ridică până la botul calului și o lăsă să mângâie animalul cu mâna ei.

— Este un bidiviu tare frumos, nu-i așa?

— Am avut și noi trei ca el, dar niciunul nu era atât de frumos, răspunse fetița. Cum îl cheamă?

— Nu știu. Vezi tu, aceasta nu este caleașca mea.

— Dar a cui este?

— A unui domn care mi-a împrumutat-o pentru a putea să mă întorc acasă.

— Unde este casa ta, tanti?

— În Georgetown, răspunse Nicole, lăsând-o jos.

Ochii micuței se luminară.

— Și noi tot acolo mergem! Tata a cumpărat niște pământ lângă Georgetown. Îmi amintesc că l-am auzit rostind numele ăsta.

— O, minunat! Are să-ți placă în Georgetown. Este un sat încântător, spuse Nicole, după care ocoli caleașca și deschise portiera. Veniți să vedeți cum e pe dinăuntru.

După ce se cățărară în caleașcă, fetițele studiară cu admirație banchetele plușate și draperiile roșii de la ferestre, deja din cale afară de prăfuite, apoi izbucniră în exclamații de uimire când priviră afară, văzând la ce înălțime se aflau.

— Am avut și noi o fermă, spuse cea mai mare dintre surori după ce coborâră din trăsură.

— Da? Unde?

— În Yorktown. Dar n-o mai avem. Tata spune că am pierdut-o pentru că nu am pariat pe calul câștigător, dar eu nu știu ce înseamnă asta. Am avut trei cai și doi catâri, dar i-am vândut când a trebuit să plecăm.

Gordon se apropie de ele și îi întinse lui Nicole un sac cu merinde. Deja se obișnuise cu dărnicia ei. Deși își dorea din tot sufletul, Nicole nu îi spusese prea multe despre trecutul ei, despre cât de mult se recunoștea în toți acești sărmani dezrădăcinați, care fuseseră nevoiți să-și lase căminele, pornind în căutarea unui loc unde să poată trăi în siguranță și pace. Avea impresia că astfel de destăinuiți ar fi creat între ei doi o legătură și mai strânsă decât cea de acum, care îi umplea deja sufletul de nesiguranță. Totuși, Gordon părea să înțeleagă foarte bine nevoia ei de a dăru, iar Nicole îl admira și mai mult pentru că accepta, fără a-i cere nicio explicație, generozitatea ei față de ceilalți.

După ce îi lăsă sacul, Gordon i se alătură vizitiului și ajutorului acestuia și începură toți trei să împingă caleașca pentru a o scoate din șanț. Cea mai mare dintre cele două surori îi privi o vreme pe cei trei bărbați, după care întrebă:

— Tanti, or să fie tunuri la noapte?

— Poftim?...

— În drum spre Georgetown, răspunse fetița, îndepărtându-și câteva șuvițe încâlcite de pe fruntea murdară de praf, or să mai fie tunuri? Au speriat-o tare rău pe surioara mea tunurile.

Nel, care în tot acest timp nu-și scosese degetul din guriță, scânci.

— Din cauza lor a trebuit să plecăm, continuă fetița, punându-și protectoare brațul în jurul umerilor lui Nel. Noi nu am fi vrut. Dar tunurile veneau tot mai aproape. Auzeam bubuituri în fiecare noapte și într-o bună zi ne-am trezit cu tunurile chiar în valea noastră.

În momentul acela Nicole vru să le strângă pe ambele fete la pieptul său, dar se abținu. Părinții erau cu ochii pe ele și era posibil ca astfel de efuziuni din partea unei străine să nu fie pe placul lor.

— Sunt absolut sigură, spuse ea, făcând un efort considerabil pentru a-și stăpâni tremurul din voce, că în apropiere de Georgetown nu va fi niciun tun. Nici noaptea, și nici ziua.

— Atunci e bine, spuse Maggie, strângând-o în brațe pe micuța Nel. Vezi că tata a avut dreptate, Nel? Aici o să fim în siguranță. Așteaptă și ai să vezi.

Nicole le duse pe cele două fete înapoi la părinții lor și lăsă sacul cu alimente la picioarele femeii.

— Tatăl meu este preotul din Georgetown.

— Poftim?... Dumneata ești fiica unui preot?... murmură bărbatul, nevenindu-i parcă să-și creadă urechilor.

— Da. Părinții mei fac tot posibilul pentru a ajuta familiile nou-venite precum cea a domniilor voastre. Vă sfătuiesc să-i căutați atunci când ajungeți în Georgetown.

Bărbatul se ridică încet în picioare.

— Vă rog să mă iertați, domnișoară, spuse el, scoțându-și pălăria plină de pete de sudoare. Am văzut caleașca și am crezut că...

— Caleașca nu-mi aparține. Am fost plecată timp de aproape doi ani și, în Halifax, cineva mi-a împrumutat această trăsură pentru a putea să ajung cât mai grabnic acasă, explică ea, după care arată spre sac. Vă rog să primiți aceste merinde ca pe un dar de bun venit pe aceste meleaguri.

— Nicole!

Tânăra se întoarce spre cel care o strigase. Era Gordon.

— Am reușit să scoatem trăsura din șanț, continuă el. După ce prânzim, putem să pornim mai departe.

— Vin într-o clipă, răspunse ea, după care se întoarse din nou către familia de refugiați. Vă rog să-i căutați pe pastorul Andrew Harrow de îndată ce ajungeți. Și nu cumva să considerați ajutorul părinților mei ca pe o pomană. Singura lor năzuință este aceea de a construi o comunitate mai bună și mai unită. Dacă se ivește prilejul, vă rog să transmiteți acest lucru și celorlalți noi veniți care au nevoie de ajutor.

Neașteptând ea părinții fetelor să-i mulțumească, Nicole se aplecă și își așeză ambele mâini pe umerii micuței Maggie.

— Să nu uiți niciodată ce am să îți spun acum, draga mea. Crede în Dumnezeu și fii tare! Toate greutățile trec. Chiar și aceasta, spuse ea, după care se întoarse și porni înapoi spre trăsură.

Naturaletăa cu care acest copilaș învățase să își poarte suferința îi rupea pur și simplu inima.

Întâlni privirea lui Gordon care o aștepta. Nu era prima dată când întâlneau astfel de familii lovite de soartă. Se așezară la marginea drumului și, înainte de a lua masa, își plecară capetele și îi mulțumiră Creatorului și Ocrotitorului Vieții pentru bucatele din fața lor, oricât de modeste ar fi fost ele.

Capitolul 2

Într-un sfârșit, drumul ajunse la o cotitură pe care Nicole o recunoscuse numaidecât. Nemaiputându-se abține, îi strigă vizitiului să oprească trăsura și, înainte ca acesta să apuce să strunească bine caii, deschise portiera. În graba mare, era cât pe ce să se ducă de-a berbeleacul. Din fericire, reuși să-și recapete echilibrul și o luă la fugă în fața caleștii. O sută de metri, o sută cincizeci, apoi se opri gâfâind și își apăsă mâinile pe piept.

În față, în mijlocul peisajului cenușiu-marونیu al

începutului de primăvară se ridica, zveltă, clopotnița bisericii din Georgetown. Nici că se putea să fie întâmpinată de o privescătoare mai potrivită.

Se întoarse într-un suflet la trăsură.

— Dă-mi cufărașul acela, te rog! Nu, nu acela, celălalt! Cel îmbrăcat în piele!

Gordon stătea lângă portiera caleștii, privind-o mirat.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

După ce vizitiul îi înmână cufărul, Nicole îl așează pe pământ și începu să-i desfacă înfrigurată curelele. Din cauza emoției, mâinile îi tremurau incontrollabil.

— Nicole, ce s-a întâmplat? o întrebă din nou Gordon.

Tânăra reuși în sfârșit să desfacă bagajul. Deasupra, învelită în pânză groasă, se afla rochia pe care hotărâse să o poarte cu această ocazie încă de când se aflau la bordul navei. Era o rochie albă, cea mai simplă dintre toate pe care le avea, împodobită doar cu năsturașii din sidef și bordura de dantelă de pe corsaj și manșete.

— Nicole, draga mea, mai avem un ceas și ajungem în Georgetown.

— Întocmai. Doar nu îți închipui că pot să dau ochii cu părinții mei îmbrăcați cu aceste straie prăfuite pe care le port de patru zile încoace!?

Își vârî mâna în cufăr și scoase o pereche de pantofi din piele de ied, de culoarea fildeşului, după care își întoarse privirea spre Gordon.

— Ai putea să-ți dai jos paltonul acesta vechi și ponosit și să-ți pui niște veșminte mai acătării?

Ploaia se porni la amiază, exact așa cum prezisese Andrew. Catherine îl ajută pe tatăl său să se întindă pe pat. În ultima vreme bătrânul devenise fragil și neajutorat ca un copil. Până și ochii îi erau cețoși și alburii ca ai unui nou-născut. Deși Catherine nu ar fi recunoscut asta față de altcineva, avea impresia că John Price așteaptă ceva. Ce

anume, nu știa exact, dar era sigură că, de îndată ce acel ceva va avea loc, tatăl ei va părăsi lumea celor vii. Chiar și mai tulburător pentru ea era gândul că aceasta putea să fie nu atât intenția tatălui său, cât voia Domnului. Gândul că atât Dumnezeu, cât și tatăl ei așteptau ca ea să fie pregătită de despărțire.

Rămase lângă patul bătrânului, așa cum făcuse de nenumărate ori pe parcursul acestei ierni grele, când ghețurile și zăpada o împiedicaseră să mai facă naveta în îndrăgita ei așezare franceză, aflată cale de o zi la nord-est de Georgetown. În astfel de momente, în timp ce John Price moțăia, Catherine obișnuia să stea așezată la căpătâiul lui, ascultând vântul și ninsoarea și amintindu-și clipe din trecut - cu o claritate imposibil de redat prin cuvinte.

Se gândea la scumpa ei prietenă Louise și la locul lor de întâlnire de pe dealul ce se înălța deasupra satelor lor. La ziua în care și-au schimbat pruncii între ele. La călătoria pe care o făcuse până la Halifax pentru a o duce pe Anne la medic. La oribila zi în care fuseseră surghiuniți toți acadienii din regiune. La cele aproape două decenii care trecuseră fără ca ea să știe ce se întâmplase cu fetița ei, cu Louise și cu Henri. La anii în care au crescut-o pe micuța Anne, iubind-o ca pe propriul lor copil. Acum, niciuna dintre aceste amintiri nu îi mai umpleau sufletul de durere. Nici chiar amintirea pierderii lui Elspeth, fetița căreia îi dăduse naștere. Acum îi spunea Nicole în gând. Așa era bine și firesc. Și se ruga pentru ei toți.

Când ieși în cele din urmă din odaia tatălui său, observă că nu se mai auzea răpăitul ploii. Furtuna încetase. Începu să spele vasele și, câteva clipe mai târziu, soarele reapăru pe cer. Dincolo de fereastră, natura avea o strălucire aparte. Aburul de pământ umed și vânticelul de primăvară umpleau aerul de prospețime. Începu să bată clopotul bisericii, indicând ora fixă, și întreaga natură

părea să sclipească pe ritmul dangătului. Se auzi cântecul cristalin al unei păsări și, în depărtare, nechezatul unui cal care, de bună seamă, își scutura agitat căpăstrul. Imediat după aceea, o pocnitură de bici. Catherine se opri din spălat și, mijindu-și ochii, privi afară pe fereastră. Nu văzu nimic, dar auzi o a doua pocnitură din bici și un vizitiu strigând „Die! Iute, mai iute!”

Calul protestă printr-un nechezat. Ba nu, erau mai mulți cai. Probabil că se opinteau să tragă o încărcătură grea prin glodul muiat de ploaie. Catherine se gândi că era curată nebunie din partea oricărui căruțaș să-și mâne caii prin asemenea noroaie.

Apoi, spre surprinderea ei, văzu apărând de după colț patru bidivii, ce se opinteau să tragă o calească impunătoare. Buimăcită, Catherine își ridică mâna și se șterse la ochi. Imaginea părea ruptă din poveștile copilăriei sale. Totuși, trăsura era cât se poate de reală. Pe portiera murdară de prai se întrezărea un blazon cu însemne nobiliare.

Un tânăr se aplecă afară pe fereastră și îi strigă vizitiului:

— Este în ordine, poți să oprești.

— Era și timpul! răspunse vizitiul.

Deși bărbatul era stropit cu noroi din cap până în picioare, se vedea că este îmbrăcat în haine alese. Caii, la rândul lor, erau niște animale magnifice – chiar dacă acum fornăiau asudați, plini de noroiul ce le șiroia pe piept și scoțând vălătuci de abur cald pe nări. Vizitiul slăbi hățurile și trase frâna de mână.

— Ho, căluților, hooo!

Caleasca era urmată de un alai impresionant de copii care vorbeau cu însuflețire, arătând spre falnicul atelaj. Noroc cu ei, căci altfel Catherine ar fi crezut că visează.

Vizitiul coborî de pe capra înaltă.

— Nu, Samuel, dumneata du-te liniștit și ocupă-te de

cai, îi spuse tânărul, deschizând portiera trăsurii.

Când vizitiul se întoarse, îndreptându-se spre cai, Catherine observă că tânărul care vorbise avea părul lung, legat la spate cu o panglică de catifea azurie și purta uniforma albastră a ofițerilor de Marină. Tânărul se opri pe scară și privi în jos. Văzând noroiul din jurul caleștii, luă din interiorul trăsurii un palton cam ponosit și coborî, afundându-și adânc în mocirlă cizmele perfect lustruite, după care făcu un gest ce lui Catherine i se păru din cale afară de galant: își întinse paltonul pe jos, în noroi, între caleașcă și trotuarul pietruit din fața casei, apoi se întoarse și îi întinse mâna doamnei din caleașcă, ajutând-o să coboare.

Când văzu făptură care ieșea din trăsură, Catherine își duse, fascinată, mâinile la gură. Părea prea tânără pentru a fi o regină. Să fi fost, oare, o ducesă? Când coborî, înveșmântată într-o rochie de un alb diafan ce părea să plutească în jurul ei, se auziră murmure de admirație.

Femeia păși cu grijă peste palton și se opri în dreptul porții, încercă să o deschidă, dar, din cauza emoției, mișcărilor îi erau din cale afară de neîndemânatică. Plângea. Într-un târziu își ridică privirea și, scrutând fațada casei, strigă:

— Mamă!

— Nicole!

Catherine ocoli val-vârtej masa din bucătărie, răsturnând în graba mare un castron plin cu legume, și se năpusti la ușă. Descuie zăvorul cu mâinile tremurânde și, cu un strigăt, izbi ușa de perete și se năpusti pe alee. Nicole stătea și acum în fața porții, prea emoționată ca s-o mai poată deschide. Catherine alergă într-un suflet până la poartă și, întinzându-și brațele, își strânse fiica într-o îmbrățișare ce părea să poarte întreaga intensitate a dorului său de până acum. Nimic nu mai conta în

momentul acela. Nici poarta care se afla între ele, nici trecerea timpului, nici straiile alese, nici greutățile vieții, nici uralele sătenilor adunați de-a lungul uliței. Nimic pe fața pământului.

Capitolul 3

Nu aveam de gând să intru cu trăsura pe uliță, repetă Nicole. Ședea cu spatele perfect drept, ținând pe genunchi o farfurioară pe care era așezată o ceașcă din cel mai bun serviciu de ceai al lui Catherine.

— Dar drumul era din cale afară de noroios și Gordon a insistat, continuă ea.

— Este în ordine, draga mea. Nu are nicio importanță, spuse Catherine, observând disperată că toarta ceștii lui Nicole era ciobită și că farfurioara nu era din același serviciu cu ceașca.

Ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns, ceașca din care bea Gordon era crăpată de sus până jos.

— Cu un ceas înainte de a ajunge în sat, Nicole a oprit trăsura pentru a îmbrăca această inimoasă rochie albă, zise Gordon, zâmbind ușor.

Nici chiar acum, când stătea numai în ciorapi lângă șemineul stins, nu-și pierduse prestața cazonă.

— Nu puteam să o las să-și murdărească încălțările mergând pe jos pe ulița satului, explică Gordon. Vă rog să nu îmi luați cuvintele în nume de rău, stimată doamnă, adăugă el imediat. Georgetown este unul dintre cele mai impresionante sate din câte mi-a fost dat să văd. Majoritatea așezărilor din Anglia pălesc în comparație cu acest cătun, și vă asigur că spun asta sincer.

— Vă mulțumesc pentru cuvintele frumoase, răspunse Catherine.

Apucă strâns toarta ceștii, dar nu o duse la buze. Deși își dorea cu disperare să-și strângă din nou fiica la

piept, nu era în stare decât să o privească fascinată. Nicole devenise o adevărată doamnă. Avea o ținută impecabilă; vorbea limba engleză cu o dicție perfectă, aproape fără pic de accent; avea fața pudrată, părul aranjat într-o coafură cum Catherine nu mai văzuse în viața ei, și emana un parfum cu iz de mirodenii orientale. Toată făptura ei degaja prestanță.

Nicole se aplecă spre ea și îi apucă mâna. Deși Catherine își dorea din tot sufletul să simtă din nou bucuria primelor momente ale reîntâlnirii, chiar și acest gest o făcu să se simtă stânjenită. Privi degetele fine ale fiicei sale și apoi își întoarse, rușinată, privirea spre mâna ei roșie, cu pielea crăpată din cauza frigului.

— Mă bucur atât de tare să te revăd, mămico!... Am așteptat atât de mult momentul acesta, încât acum aproape că nu-mi vine să cred că sunt cu adevărat aici. Ce ai făcut în tot acest timp?

Catherine își dori din răspuțeri să-i poată răspunde cu aceeași căldură și afecțiune. Măcar din acest punct de vedere Nicole nu se schimbase. Sau poate că da?... Da, Nicole se transformase într-o adevărată femeie, la fel de caldă și de afectuoasă ca înainte, dar în ochi i se citeau acum o profunzime și o tărie de neînchipuit.

— Mi-a fost dor de tine... răspunse Catherine cu voce sugrumată.

— Și mie de tine, mamă, spuse Nicole și ochii i se umeziră.

Totuși, dând și de această dată dovadă de stăpânire de sine, tânăra își ridică fruntea și clipi în mod repetat, reținându-și lacrimile. Catherine ar fi vrut să-i strângă mâna și să-i spună că este în ordine, că nu e nevoie să-și zăgăzuiească lacrimile, că poate să plângă liniștită, pentru amândouă. Dar nu reuși să scoată niciun cuvânt.

— M-am cam pierdut cu firea, se scuză Nicole cu un surâs tremurat.

— Ba deloc, răspunse Gordon.

În momentul acela, auzind că se deschide o ușă, tânărul sări în poziție de drepti.

— Am auzit voci, spuse bunicul Price, aranjându-și bretelele de la pantaloni în timp ce se apropia șontâc-șontâc de ei.

— Bunicule! exclamă Nicole, după care sări în picioare și alergă să-i îmbrățișeze pe bătrân.

— Dumnezeule mare! Să fi chiar tu, Nicole?

Ochii bătrânului erau luminați de o claritate cum nu mai avuseseră de luni de zile.

— Ai devenit o adevărată ducesă, adăugă acesta zâmbind.

— Sunt perfect de acord cu tine, tată, spuse Catherine, fără a-și putea ascunde mândria. Avem în casă o ducesă.

— Scumpa mea Nicole, zise bunicul Price, suntem din cale afară de mândri de tine.

Nicole îl conduse pe bătrân până la șemineu.

— Bunicule, ți-l prezint pe Gordon Goodwind. Domnul Goodwind m-a însoțit din Anglia până aici.

— Este o onoare să vă cunosc, stimate domn! spuse Gordon, înclinându-și scurt capul în stil milităresc. Nicole vorbește adesea despre domnia voastră și întotdeauna într-un mod elogios.

Privirea bătrânului deveni și mai pătrunzătoare.

— Ești ofițer, nu-i așa? întrebă el.

— Nu vă înșelați, stimate domn.

— În Marina militară?

— În Marina comercială.

— Foarte onorabil, spuse bătrânul, după care arătă spre balansoarul de lângă șemineu. Fii amabil și ajută-mă să mă așez.

— Desigur, răspunse prompt Gordon.

Ajutat de Gordon și de Catherine, bătrânul se lăsă

încet în balansoar.

— Gordon este căpitanul unui vas comercial, bunicule, spuse Nicole.

— Atunci de bună seamă că sunt și alții care te stimează, în afară de nepoata mea, zise bunicul Price, după care arătă spre scaunele libere de lângă el. Faceți bine și luați loc! Amândoi - adăugă el, după care îi cercetă cu privirea. Dacă nu te-aș cunoaște, aș crede că stau de vorbă cu o față regală.

Gordon își dresе glasul.

— De fapt, stimate domn, adevărul este că...

— Gordon, nu! protestă încet Nicole.

— Acești oameni sunt familia ta, ripostă Gordon. Trebuie să știe adevărul.

Nicole își plecă, resemnată, privirea.

— Fiica dumneavoastră...

Gordon se opri o clipă și aruncă o privire spre Nicole, așteptând în mod evident un semn că aceasta îi îngăduie să continue; însă tânăra rămase cu ochii plecați.

— Nicole...

— Spune odată ce ai de spus, tinere! pufni bunicul Price. Știm deja cum o cheamă.

— Am înțeles, stimate domn. Ei bine, voiam să spun că acum Nicole are un titlu nobiliar.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă buimăcită Catherine, privindu-l cu ochii mari.

— E o nimica toată, mamă, spuse Nicole stânjenită. Nimic însemnat.

— Îmi cer scuze, domnișoară Nicole, dar eu cred că acesta este un lucru cât se poate de însemnat, interveni Gordon, după care se întoarse spre ceilalți doi interlocutori. Charles l-a numit pe fiul lui Anne, cea mai apropiată rudă de sânge a sa, drept moștenitorul moșiei Harrow și i-a acordat, totodată, lui Nicole titlul de contesă.

Catherine era perfect conștientă de faptul că

rămăsese cu gura căscată și cu ochii mari de uimire, nevenindu-i parcă să creadă că încântătoarea străină din fața ei era iubita sa fiică. Totuși, nu era în stare să scoată niciun cuvânt.

Bunicul Price, pe de altă parte, chicotea plin de voie bună. Auzindu-l, Nicole îndrăzni în sfârșit să-și ridice privirea.

— Este adevărat ceea ce spune tânărul acesta? întrebă bătrânul.

— D-da, bunicule...

Bătrânul râse și mai tare.

— Măi să fie! Micuța noastră, ce s-a reîntors la noi după aproape două decenii, ce și-a întâlnit aici unchiul și a plecat din nou de lângă noi, s-a întors contesă! exclamă bătrânul, lovindu-se încântat peste genunchi. Am ajuns să o văd și p-asta! Acum pot să mor fericit.

— Nu vorbi așa!

Realizând că flica sa rostise aceleași cuvinte, Catherine își duse mâna la buze. Se priviră îndelung. Amândurora le venea și să râdă, și să plângă.

Totuși, înainte să apuce să spună ceva, ușa casei se izbi de perete și în cadrul ei apăru Andrew. Fără să-și dea jos cizmele pline de noroi, acesta traversă într-un suflet odaia și își strânse flica în brațe. Rămaseră îmbrățișați îndelung, răstimp în care toți - în afară de bunicul Price, care râdea încetșor - își ținură parcă răsuflarea.

— Ia uită-te la minunăția aceasta! spuse bătrânul, arătând cu degetul tremurând spre falnica trăsură - acum plină, ce-i drept, de noroi aproape până la osii - parcată în fața casei.

Vizitiul și ajutorul acestuia duseseră caii într-unul dintre grajdurile din apropiere pentru a fi țeșălați și hrăniți.

— E ca și cum ar fi venit în vizită însuși regele, adăugă John Price.

Totuși, pentru Andrew nu părea să conteze nimic în afară de faptul că își strângea în sfârșit fiica în brațe.

— Bine ai venit acasă, draga mea! Bine ai venit acasă, murmură el.

Catherine începu să se destindă și să o privească pe această tânără încântătoare așa cum o privea Andrew. Nu ca pe o doamnă sofisticată, cu veșminte și maniere alese, ci ca pe mult iubita lor fiică, pe care erau fericiți să o revadă.

— Ai mare grijă, Andrew, căci acum strângi în brațe o contesă, spuse bunicul Price, privindu-i zâmbind pe cei doi. Este o adevărată aristocrată.

Andrew o eliberă pe Nicole din îmbrățișare și îi privi cu un surâs tremurat fața udată de lacrimi.

— Bine, spuse el, îndepărtându-i șuvițele rebele ce i se lipiseră de obraz, dar eu am știut asta dintotdeauna. Dintotdeauna.

Capitolul 4

Sosirea lui Nicole fusese urmată de multe alte surprize. Una dintre ele a fost că, în ziua următoare, bătrânul John Price s-a simțit îndeajuns de bine pentru a ieși să se plimbe prin sat. Trecuse aproape un an de când nu mai făcuse o plimbare atât de lungă. De la fereastra bucătăriei, Catherine îl privise cum se îndepărtează pe uliță, spre piața centrală, gârbovit și cu capul plecat, susținut de Nicole într-o parte și de Gordon în cealaltă parte. Cei doi tineri erau amândoi mult mai înalți decât John Price, și Catherine observă felul în care se priveau îndelung unul pe celălalt și tandrețea ce se citea pe chipul, altminteri sever, al tânărului Gordon. Câte nu văzuse de la această mică fereastră!? Iar acum vedea două lucruri noi. În primul rând, faptul că fiica sa era îndrăgostită până peste urechi, fără a fi măcar conștientă de asta; și, în al

doilea rând, faptul că atunci când tânărul avea să plece, Nicole va pleca împreună cu el.

În cea de-a treia zi, în timp ce luau masa de prânz, se auziră tropote de cai în fața casei.

— Asta-i casă, conașule! se auzi vocea subțire a unuia dintre băieții din sat. Luați-o pe aici!

— Mulțumesc, băiete. Uite un șiling nou-nouț drept răsplată pentru osteneala ta.

Gordon se ridică imediat de la masă și se îndreptă spre ușă. Dintr-odată, galanteria și afabilitatea pe care le afișase până adineauri dispărură, și Gordon își redobândi vigilența specifică unui comandant de navă.

— Mă scuzați, stimată doamnă, îi spuse el lui Catherine, înclinând capul militărește, după care, cu o mișcare fulgerătoare, deschise ușa. Ce e cu hărmălaia asta? Îl întreabă el cu severitate pe cel ce stătea în fața lui. Ce se întâmplă aici?

— Sunteți domnul căpitan Goodwind?

— În persoană.

— O caut pe contesa Harrow.

— Cu ce scop?

— Sunt intendentul guvernatorului din Halifax.

— A, desigur, acum vă recunosc! exclamă Gordon, după care se întoarse spre grupul restrâns ce stătea la masă. Mă scuzați, domnișoară Nicole, dar mă tem că avem nevoie de prezența dumneavoastră.

— Cu îngăduința ta, mamă, spuse Nicole, ridicându-se în picioare.

— Desigur, draga mea, desigur.

Catherine mai că nu se fâstâci când spuse „dragă mea”, căci, în fond și la urma urmei, vorbea cu o adevărată contesă. Aruncând o privire spre Andrew, înțelese că și el simțea același lucru. Când Nicole porni spre ușă, Andrew apucă mâna soției sale.

— Ziua bună, stimate domn! o auziră spunând pe

Nicole.

— Mă iertați, milady, dar domnul guvernator are nevoie grabnic de trăsură. Cealaltă caleașcă a domniei sale a fost avariata de o alunecare de teren. Puteți să vă întoarceți astăzi în Halifax?

— Așa ceva este cu neputință.

Razele ce pătrundeau prin ușa deschisă făceau ca umbrele din încăpere să pară și mai întunecate. Andrew se încruntă îngrijorat. Catherine știa că fața ei trădează aceeași neliniște. Chiar dacă Nicole nu pleca imediat, le era clar că nu aveau să petreacă împreună decât un răstimp limitat, iar asta îi întrista peste măsură. Deși nu vorbiseră despre asta cu ea, știau amândoi că fiica lor avea să plece în curând.

— Atunci, cu tot respectul, milady, vă rog să-mi spuneți dacă sunteți dispusă să vă întoarceți călare, continuă intendentul guvernatorului.

— Desigur.

— Domnul guvernator va fi încântat să audă asta, milady. Își cere mii de scuze, dar are numai decât nevoie de trăsură. Am adus doi cai pentru domnia voastră și pentru domnul căpitan Goodwind, și un cal de povară pentru bagaje.

— Minunat. Vă mulțumesc.

Catherine își luă inima în dinți și strigă timid:

— Nicole, draga mea...

— Da, mămico? răspunse Nicole pe un ton afectuos, întorcându-se spre ea.

— Te rog să-i întrebi pe acest domn dacă nu dorește să prânzească împreună cu noi.

Preț de o clipă, Nicole nu știu ce zică.

— Întreabă-l pe acest domn dacă nu dorește să poftască înăuntru, interveni Andrew, ridicând glasul. În această casă nu ținem cont de clasa socială.

— Nu este vorba despre asta, tăticule, răspunse

Nicole, dar nu fu în stare să continue.

Gordon fu cel care duse explicația până la capăt.

— Este vorba despre faptul că acest gentleman nu este singur, spuse el, deschizând larg ușa.

Catherine își întinse gâtul și, când văzu suita ce aștepta afară, i se tăie răsuflarea. În fața casei, călare pe niște armăsari impunători, se aflau peste o duzină de bărbați înarmați cu săbii, îmbrăcați în uniforme roșii de husari regali.

Gordon se întoarse spre soldați.

— Doamna casei dorește să știe dacă aveți provizii suficiente, spuse el.

Deși probabil că nu putea să străpungă cu privirea interiorul umbros al casei, conducătorul detașamentului se aplecă peste capul calului și salută.

— Mii de mulțumiri, stimată doamnă, dar avem merinde din belșug, spuse el. Totuși, cailor le-ar prinde bine niște apă proaspătă.

— Am să vă conduc imediat până la grajduri, spuse Gordon, după care se înclină încă o dată în direcția lui Catherine. Mă scuzați, stimată doamnă, dar trebuie să mă retrag pentru a mă ocupa de această problemă.

— Am să pun un șervet peste farfuria dumitale până te întorci, răspunse Catherine cu vocea stinsă.

— Secundul domniei voastre m-a rugat să vă înmânez aceste conosamente, continuă intendentul guvernatorului. Am rugămintea să le verificați și să formulați un răspuns cât se poate de repede. Trebuie să ne întoarcem la Halifax fără zăbavă.

Gordon și oamenii guvernatorului se depărtară, lăsând în urma lor liniște. Auzind vorbindu-se de actele necesare pentru încărcarea corăbiei, Catherine simțise că i se strânge inima, căci acesta o ducea cu gândul la despărțire, la călătorii peste ocean, spre pericole și conflicte de care ar fi vrut să-i țină departe pe toți cei pe

care îi iubea.

Nicole se întoarse la masă. Pe chipul ei nu se citea nimic în afară de un calm autoimpus. Totuși, văzând că Andrew o privește la rându-i pe fiica lor, Catherine înțelese că și el știa că Nicole nu va rămâne mult timp alături de ei.

Bunicul. Price, pe de altă parte, părea complet neafectat de apropiata despărțire. Bătrânul își înmuie pesmetul în sos și spuse:

— Nu e de ici de colo să-i ai la poarta casei pe trimisul guvernatorului și o duzină de husari care dau onorul, călare pe armăsari falnici. Să vedeți numai ce vâlvă are să facă treaba asta în sat, adăugă el chicotind.

Cea de-a patra zi a vizitei lui Nicole se nimeri să fie duminica. Cuvintele bătrânului John Price se dovediră a fi de-a dreptul profetice, căci biserica din sat era plină până la refuz. Nu se adunau atât de mulți enoriași nici măcar la slujba de Crăciun sau de Paște. Oamenii așteptau aliniați din centrul satului și până în curtea acoperită cu iarbă a bisericii împrejmuite cu gard alb. După vigoarea cu care pășea bunicul Price, ai fi zis că întinerise peste noapte cu douăzeci de ani.

Nicole îl ținea pe bătrân de braț, răspunzând cu căldură și modestie salutarilor sătenilor. Gordon Goodwind, ce pășea semeț la braț cu Catherine, atrăgea la fel de multe priviri ca Nicole. Printre cei prezenți se aflau numeroși coloniști loiali Coroanei, care emigraseră în nord după izbucnirea Războiului de Independență. Până acum, marea lor majoritate nu avuseseră niciodată ocazia de a se adresa unui ofițer britanic în carne și oase. Gordon Goodwind purta uniforma de gală de căpitan în marina comercială. Faptul că era ofițer necombatant și că nu purta sabie nu conta câtuși de puțin pentru acești oameni. Când trecea pe lângă grupurile de băieți ce îl priveau cu ochii mari, aceștia luau poziție de drepti și îl salutau

militărește. Fetișcanele satului, pe de altă parte, se îmbujorau și începeau să chicotească timid la vederea chipeșului ofițer.

Catherine și-ar fi dorit din tot sufletul să se poată bucura cu adevărat de această zi minunată.

După slujba religioasă, Nicole o ajută să pregătească masa de prânz. Bunicul Price moțăia lângă foc. Era o zi caldă, iar Andrew îl invită pe Gordon să ia loc alături de el pe banca din fața casei. Cuvintele lor se distingeau cu claritate prin fereastra deschisă a bucătăriei.

— Nu pot decât să vă felicit, stimat domn, zise Gordon. Rar mi se întâmplă să fiu cu adevărat mișcat de o predică, dar cuvintele și modul dumneavoastră de a vă adresa enoriașilor m-au impresionat până în străfundurile sufletului.

— Ceea ce ai simțit astăzi este mai puțin important, răspunse Andrew pe un ton calm. Aș dori să știu ce rol are credința în viața dumitale de zi cu zi.

— Un ofițer trebuie să se bazeze pe judecata proprie și pe puterea brațului său. Așa am fost învățat.

— M-aș simți mult mai liniștit să te știu conștient că Dumnezeu este sursa acestei puteri.

Cuvintele lui Gordon se auzeau clar în bucătărie. Catherine nu știa dacă pe tânăr îl deranjează sau nu acest fapt, dar observă că Nicole se opri din lucru și aștepta cu sufletul la gură răspunsul însoțitorului său.

— Sunt conștient de prezența Domnului în viața mea, răspunse Gordon.

— Pot să-ți vorbesc deschis?

— Desigur.

— Mă întreb dacă nu cumva îl consideri pe Tatăl nostru Ceresc drept un aliat îndepărtat, de care nu este nevoie să te apropii prea tare...

— Nicidecum, stimat domn. Sunt convins că Dumnezeu este mereu în preajmă, dispus să mă ajute dacă

s-ar întâmpla să am nevoie de El.

— Să înțeleg că nu te-ai întoarce spre Dumnezeu decât dacă ai avea *nevoie* de El?

— Nădăjduiesc să nu ajung niciodată într-o situație atât de disperată, sir, răspunse Gordon, râzând nervos.

— Desigur, murmură Andrew.

Preț de o clipă, Nicole rămase cu privirea ațintită în gol, spre razele orbitoare ce pătrundeau prin fereastră, apoi oftă încet și își reluă lucrul.

— Tată, îmi dai voie să mă duc cu Gordon până la promontoriu? întrebă Nicole după ce luară masa de prânz.

— Sigur că da, draga mea, răspunse Andrew fără nicio ezitare.

Nicole dădu să-și ia șalul pe care îl purtase cu o zi înainte, când fusese la târg. Era un șal fin, din mătase albastră, cu borduri din dantelă și împodobit cu broderii superbe, în formă de fluturi.

— Ia-l mai bine pe acesta, spuse încet Catherine, oferindu-i șalul său. Este mai călduros.

Era cel mai bun dintre șalurile sale. Îl țesuse chiar ea din fir de in și bumbac. Nicole își puse țesătura aspră peste umeri. Privindu-i strălucitoarele șuvițe castanii-roșcate ce se revărsau peste vechiul șal, Catherine avu impresia că, dincolo de femeia sofisticată din prezent, o vede din nou pe Nicole cea de odinioară. Sub impulsul momentului, întinse brațele și își strânse flica la piept.

— Fata mamei scumpă și dragă, reuși ea să murmure într-un târziu.

— Of, mămico...

Catherine îi însoți pe cei doi tineri până la poartă, după care se întoarse în casă. Andrew ședea, împreună cu tatăl ei, lângă foc, cu ochii ațintiți asupra tăciunilor ce scăpărau în vatră. Femeia privi spre tatăl său pentru a vedea dacă stă confortabil. Văzând că bătrânul moțâie cu bărbia în piept, hotărî că nu era nevoie să-i trezească doar

pentru a-l trimite în pat.

— Spune-mi ce ai pe suflet, bărbate dragă, zise ea în șoaptă, întorcându-se spre Andrew.

— Nu știu ce să cred despre Gordon Goodwind, răspunse acesta, fără să-și ia ochii de la flăcări.

— Are o personalitate foarte puternică, zise Catherine. Pe mine mă cam sperie.

— Nu mă deranjează atât faptul că este ofițer - ceea ce înseamnă că este cadru militar, chiar dacă activează în Marina comercială -, cât superficialitatea lui în relația cu Dumnezeu.

— Și totuși, pur și simplu nu sunt în stare să-i vorbesc lui Nicole despre asta, rosti Catherine gândul amândurora.

— Așa este, răspunse Andrew, privind în sfârșit în ochii soției sale. Dacă Nicole nu ne cere părerea, bănuiesc că nu ne rămâne decât să avem încredere în ea și în credința ei.

— Și în Dumnezeu, adăugă Catherine.

Andrew încuviință din cap.

— Totuși, trebuie să recunosc că Gordon este un bărbat extrem de hotărât, cu o mare tărie sufletească, și un ofițer destoinic, care își ia răspunderile în serios. Bănuiesc că, dacă s-ar întoarce spre Dumnezeu, L-ar sluji cu toată ființa sa.

Dar Catherine nu mai era atentă la vorbele lui. Nu reușea să treacă peste faptul că nu se simțea în stare să-i vorbească deschis fiicei sale.

— S-a făcut femeie în toată legea, murmură ea fără a-și putea ascunde tristețea.

— Și ce mai femeie! răspunse Andrew cu o notă de admirație în glas. O adevărată *doamnă*.

Bătrânul John Price își trase picioarele sub balansoar și, ajutându-se de ambele mâini, își îndreptă spatele.

— Vă faceți prea multe griji, zise el.

— Vai, tată, nu mi-am dat seama că ești treaz!

— Ei, nu sunt eu chiar treaz, dar tot îmi dau seama că fetița voastră s-a transformat într-o doamnă, spuse bătrânul cu jovialitate. N-ați auzit cum i-a vorbit ieri omul acela? Acum toată lumea o tratează ca pe o contesă.

— Faptul că fratele meu i-a acordat un titlu nobiliar nu schimbă nimic. Nicole rămâne în continuare fiica noastră, ripostă Andrew.

— Voi nu înțelegeți un lucru. Charles nu i-a dat nimic lui Nicole.

Catherine sări de pe scaun pentru a-l ajuta să se ridice, dar bătrânul îi făcu semn să se așeze la loc.

— Nicole a dobândit titlul de contesă pentru că îl *merita*, continuă el. A devenit o adevărată doamnă prin propriile sale puteri. Singurul merit al lui Charles în această chestiune constă în faptul că a înțeles lucrul acesta.

F n încăpere se lăsă tăcerea, fapt care îl făcu pe bătrân să chicotească.

— Stați liniștiți, adăugă el în timp ce se îndrepta încet spre dormitor. Tânărul Gordon nu are cum să evite alegerea. Cei care ating inima lui Nicole sunt în atenția lui Dumnezeu.

Capitolul 5

Mergeau tăcuți înspre promontoriu, de-a lungul potecii șerpuite ce traversa pâlcul de copaci și arbuști. Nicole era mult prea tulburată pentru a putea purta o discuție de complezență, iar Gordon, simțindu-i încordarea, alege să păstreze, la rândul-i, tăcerea.

„*Oaza mea de liniște a rămas, oare, așa cum o țin minte?*” se întreabă Nicole. Toate lucrurile din viața ei se schimbaseră. Nici măcar nu îndrăznește să speră că refugiul ei rămăsese neschimbat. Își țină răsuflarea. Atât de teamă,

cât și de nerăbdare. Se aflau la distanță de doar câteva minute de stânca pe care ea și cu Anne petrecuseră atât de multe ceasuri, discutând și rugându-se împreună.

În momentul acela, Nicole înțelese că tânjea să-și poată descărca sufletul în fața lui Gordon. Dar era, oare, un lucru înțelept? Cumva reacționa chipeșul tânăr dacă îi va destăinui visurile și temerile ei lăuntrice? aruncă o privire înspre el, dar nu îi văzu decât conturul frumos al feței. Bărbatul avea o expresie posomorâtă și își ținea privirea ațintită asupra potecii.

Dacă în momentul acela nu ar fi privit în jos, Nicole s-ar fi împiedicat de o creangă căzută de-a curmezișul potecii. Gordon, care observase obstacolul din timp, o prinsese deja de braț pentru a se asigura că nu cade.

Ar fi fost plăcut să continue plimbarea braț la braț, se gândi Nicole, dar, de îndată ce pericolul trecu, apropierea dintre ei dispăru, căci bărbatul își retrase mâna și redeveni distant. Totuși, Nicole nu îndrăznea să-i spună nimic. Nici măcar nu era sigură că tânărului are să-i placă acest loc, pe care ea îl considera aproape sfânt. Un sanctuar uriaș și liniștit, departe de lumea dezlănțuită.

În momentul acela, ajungând la capătul promontoriului, priveliștea întregului golf li se oferă. În afară de o mică barcă pescărească ce se legăna ușor pe valuri, nicio navă, fie ea comercială sau de război, nu tulbura apele ce străluceau liniștite sub razele soarelui. De această dată marea nu era zbuciumată, iar cerul nu era acoperit de nori grei. Nicole inspiră adânc, ca și cum ar fi vrut să absoarbă frumusețea priveliștii ce i se deschidea în fața ochilor. Din suflet i se înălță spre cer o rugă de mulțumire. Slavă Domnului, mai exista un loc liniștit în lumea ei! Un loc unde putea să se simtă în siguranță. Un loc unde putea să se simtă împăcată. Chiar dacă numai pentru o clipă...

Era recunoscătoare pentru acest dar ceresc, însă își

dorea să fi putut împărți acest moment cu Anne. Nici când nu îi simțise lipsa cu o asemenea intensitate. În colțurile ochilor i se iviră lacrimi și își întoarse fața spre briza blândă care sufla constant pe promontoriu, făcând se fremete frunzele tremurătoare ale ploilor de pe povârniș.

Simți o mișcare alături. Gordon se apropiase de ea și acum privea și el peste apele golfului. Soarele strălucea puternic și trebui să își ferească ochii. „Ce priveliște minunată!” îl auzi ea murmurând. Oare i se adresa ei sau pur și simplu gândea cu voce tare? Niciodată nu mai văzuse atâta seninătate în ochii lui. Părea să fie pentru prima oară când Gordon nu mai simțea nevoia de a fi vigilent. Respiră și el adânc, absorbind frumusețea peisajului.

Nicole se întoarse cu fața spre el. Mișcarea ei, deși nu fusese deloc bruscă, păru să îl trezească din reverie. Bărbatul se înroși ușor, de parcă ar fi fost rușinat că fusese surprins visând cu ochii deschiși.

Nicole își întoarse din nou privirea spre apele golfului – o priveliște familiară, dar niciodată aceeași.

— Anne m-a adus aici. Este un loc deosebit. Am simțit asta încă de prima dată când am pășit pe promontoriu.

Începuse să vorbească atât pentru a-i explica lui Gordon cât de mult înseamnă acest loc pentru ea, cât și pentru a-i da de înțeles că nu are de ce să se simtă stingherit.

— Înainte să mă reîntorc în Noua Scoție, Anne venea deseori aici pentru a medita. Pentru a înțelege cine este ea cu adevărat și a cugeta la ceea ce ni se întâmplase. Ea aflase adevărul cu mult înaintea mea. Știa că se născuse într-o familie de acadieni și că părinții noștri au făcut schimb de odrasle. A trebuit să accepte acest lucru cu mult înainte de mine. Eu eram ferm convinsă că fac parte din comunitatea cajunilor din Louisiana. Părinții mei nu mi-au spus adevărul decât foarte târziu...

Se opri preț de o clipă, după care adăugă:

— Mamele noastre, Catherine și Louise, aveau și ele un loc special de întâlnire, pe o pajiște de pe dealul ce se înălța deasupra satelor lor.

Tăcu din nou. Nu mai putea continua. Simți că Gordon face un pas înspre ea. Deși era fericită să îl aibă alături, nu era în stare să-i privească în ochi. Totuși, după o clipă de tăcere, ridică ușor din umeri și își îndreptă spatele.

— Cine poate să știe care părinți au procedat corect și care nu? Poate că atât Catherine și Andrew, cât și Louise și Henri au procedat așa cum trebuie. Poate că Dumnezeu știa că pe mine m-ar fi șocat o asemenea descoperire, pe când Anne avea tăria de a accepta acest fapt și de a se ruga pentru călăuzire. Mie mi-au trebuit ani de zile pentru a înțelege câtă tărie și pace sufletească putem dobândi prin rugăciune.

Se întoarse spre Gordon și îi zâmbi ușor.

— Și bunicul obișnuia să vină cu noi. Bănuiesc că a trecut ceva timp de când nu a mai fost în locul acesta.

Ochii i se întunecară.

— Și mă tem că nu va mai ajunge aici niciodată.

— Nu vrei să stai jos? o întrebă Gordon încet, cu o vădită îngrijorare în glas, atingându-i brațul.

Cuvintele lui îi treziră tinerei alte amintiri. Da, să stea jos. Obișnuiau adesea să se așeze pe un buștean ros de vreme – banca improvizată de natură parcă special pentru ele două. Oare mai era acolo bătrânul trunchi de copac? își întoarse privirea și descoperi, cu încântare, că buturuga se afla tot acolo, exact cum și-o amintea.

— Anne și cu mine obișnuiam adesea să ne așezăm aici, spuse ea, arătând spre buștean. Stăteam pe băncuța noastră, citeam Biblia și ne rugam împreună. Uneori discutam ore în șir; alteori stăteam aici fără să spunem nimic, fiecare simțind același lucru, dar într-un mod diferit.

Gordon o luă de braț și o conduse până la buștean, apoi, cu mâna înmănușată, dădu la o parte pământul și frunzele ce înveliseră trunchiul pe parcursul iernii. Nicole se așază, dar el mai rămase o clipă în picioare, privind peste apele liniștite ale golfului. Când luă, în sfârșit, loc lângă ea, Nicole se simți ușurată. Aproximarea lui îi umplea sufletul de o imensă și neașteptată bucurie, dar și de puțină tristețe, întrucât devenise dureros de clar pentru ea cât de mult își dorea să-și împartă viața cu acest bărbat plin de noblețe ce ședea acum lângă ea. Oare avea ea dreptul să nutrească asemenea speranțe? Alungă aceste gânduri tulburătoare și își continuă povestirea.

— După ce Anne s-a căsătorit cu Cyril și s-a mutat la Halifax, obișnuiam să vin aici singură – atunci când singurătatea și dorul de ea deveneau mult prea greu de suportat.

Rostea cuvintele pe nerăsuflăte, nesigură dacă vorbește pentru a alunga gândurile de adineauri sau pentru că simțea o nevoie profundă de a-și răcori inima. Nu putea decât să spere că Gordon va înțelege.

— Întotdeauna am avut impresia că acest loc este mult mai aproape de rai și că, de aici, rugăciunile mele pentru ea vor ajunge mai repede la Dumnezeu.

Se opri și își ridică mâna spre cerul albastru.

— Și că vor primi mult mai grabnic răspuns, căci Dumnezeu îi vorbește și ei. Împreună formăm un fel de triumphi al iubirii. Eu, la rândul-mi, simt în adâncul sufletului atunci când ea se roagă pentru mine, și asta îmi dă putere.

Gordon se întoarse spre ea și încuviință din cap. Expresia feței îi devenise blândă. În acest moment nu mai era ofițerul britanic, aflat într-o permanentă stare de alertă, ci un simplu bărbat, hotărât să asculte și să înțeleagă ceea ce i se spune. Nicole văzu asta în ochii lui; și acest fapt o încânta și o înspăimânta deopotrivă.

Profund mișcat de faptul că Nicole era dispusă să-i împărtășească secretele sale cele mai adânci, Gordon se întoarse din nou cu fața spre ea.

— Nicole, eu... Trebuie să-ți mărturisesc ceea ce simt pentru tine. Știu că s-ar putea ca acesta să nu fie momentul potrivit pentru a...

— Mă tem că ai dreptate, zise Nicole, întrerupându-i discursul plin de ardoare, după care sări în picioare. Nu mai avem timp de pierdut. Trebuie să ne întoarcem neîntârziat, l-am promis mamei că am s-o ajut.

Își mușcă buzele. De ce-i întrerupsese? Cu doar un moment în urmă sperase din tot sufletul ca Gordon să-și declare iubirea. Și, cu toate acestea, acum chiar și gândul unei asemenea uniuni o făcea să tremure. Avea sufletul împărțit. Era ca și cum ar fi fost prinsă de un curent și dusă în larg. Îi făcea plăcere să se simtă purtată de curent, dar îi era totodată frică de pericolele care o așteptau deasupra abisului. Îi era teamă că nu va mai avea puterea de a gândi clar. Se simțea la fel ca atunci când Jean Dupree o îmbăta cu cuvinte de iubire. Atunci fusese atât de copleșită de emoții, încât mai că-și pierduse puterea de discernământ. Ca orice femeie, în adâncul sufletului își dorea și ea să se mărite, să aibă un cămin al ei. Un bărbat cu care să-și împartă viața. Cu siguranță că asta trebuia să facă parte din planul lui Dumnezeu pentru ea. Dar era, oare, Gordon Goodwind acel bărbat? Trebuia să fie cu băgare de seamă și să urmeze calea pe care i-o hărăzise Domnul, fără a se avânta cu capul înainte într-o căsnicie nepotrivită. Auzise clar cuvintele pe care i le spusese Gordon tatălui ei, și acestea o tulburaseră foarte tare. Nu putea - nu îndrăznea - să își dăruiască inima unui bărbat care nu îl cunoștea pe Dumnezeu. Totuși, nici nu se simțea în stare să-i respingă categoric. Ar fi vrut să-și pună toată dragostea și întreaga viață în mâinile lui, să împartă cu el toate bucuriile și necazurile pe care i le-ar fi putut rezerva

viitorul. Asta deoarece era dureros de conștientă de faptul că, în pofida încăpățânării ei de a nu ceda și de a nu-și lăsa inima să hotărască în locul minții, ea îl iubea pe Gordon.

Gândurile îi zburară la un alt amănunt neliniștitor. Gordon era, în fond și la urma urmei, un ofițer britanic. Or, puțin mai lipsea ca între țările lor de baștină - Marea Britanie, în cazul lui, respectiv America, în cazul ei - să se dezlănțuie un război de proporții. Război în care, dacă nu cumva intervenea Dumnezeu, chiar și Gordon va trebui să aleagă o tabără. Își dădu seama că nu ar fi suportat să-i piardă, indiferent de tabăra căreia i s-ar fi alăturat acesta.

Îl rugă pe Dumnezeu ca lacrimile din suflet să nu înceapă să i se scurgă pe obraji. Nu putea să-i împărtășească aceste gânduri tumultuoase bărbatului de lângă ea. „O, ce *bine ar fi ca Anne să fie aici!*”, se gândi ea mâhnită. „*Cu ajutorul ei, poate că aș reuși să-mi fac ordine în sentimente*”. Totuși, în momentul acela își reaminti că Dumnezeu este cel mai bun sfetnic. „Ai *răbdare*”, se auzi parcă o voce șoptită. Nicole își îndreptă ușor umerii și trase adânc aer în piept, după care se întoarse cu fața spre Gordon. Acesta se ridicase de pe buștean și stătea lângă ea. În speranța că va putea spulbera răceala care se instalase brusc între ei, Nicole îi întinse brațul.

— Probabil că mama se întreabă de ce întârziem atât de mult, spuse ea, încercând din răspuțuri să-și ascundă tulburarea.

Gordon își dresе vocea și aruncă o ultimă privire asupra golului. Vântul, care între timp se întetise, încrețea acum suprafața apei, formând vălurile ce legănaу înainte și înapoi barca pescărească.

— Probabil că da, veni răspunsul lui lapidar.

Avea din nou fața încordată, iar în ochi i se citea dezamăgirea. Totuși, reuși să surădă ușor și o prinse strâns de braț.

Porniră înapoi spre casă. Deși fizic erau mai

apropiați, Nicole avea senzația că distanța dintre ei era acum chiar mai mare decât atunci când veniseră spre promontoriu. Cu câteva momente în urmă, el fusese pe cale să-i împărtășească cele mai profunde simțăminte ale sale, iar ea îl întrerupsese în mod brutal. Cu siguranță că se simțea respins. Poate că avea chiar impresia că se făcuse de rușine. Dar aceasta nu fusese nici pe departe intenția ei. Îl iubea! Acum era sigură de asta... Totuși, el avusese dreptate: nu era momentul potrivit pentru a vorbi despre iubire. Va veni, oare, vreodată acel moment? se întrebă ea cu disperare. Ori pur și simplu nu era să fie, așa cum se întâmplase și cu prima ei iubire?

Gordon o ajută din nou să ocolească ramura căzută de-a curmezișul potecii.

— Îți mulțumesc că mi-ai arătat acest colț de rai. Mă simt de-a dreptul privilegiat. Este un loc minunat, a cărui amintire am să o port în suflet mult timp de acum încolo.

„Dar eu nu am vrut să-ți împărtășesc doar frumusețea naturii, ci și ceea ce este în inima mea”, ar fi vrut să obiecteze Nicole. Însă nu era în stare să-și rostească gândul. Nu acum, când el era atât de distant și de politicos. Poate că ar fi fost mai bine să-i fi lăsat să spună ce avea de spus... Să-și fi exprimat amândoi sentimentele în mod deschis. Chiar dacă aveau perspective diferite asupra vieții, fiecare dintre ei și-ar fi putut susține punctul de vedere, înlesnind astfel orice discuție ulterioară pe această temă. Dar acum era prea târziu. Răul fusese făcut, conchise Nicole cu inima îndurerată.

Dar oare Gordon și-ar fi exprimat punctul de vedere? După ani întregi petrecuți pe mare, el era obișnuit să urmeze ordine și să nu-și exprime propriile opinii, mai ales atunci când nu era de acord cu ceva, păstrând în schimb tăcerea plină de tact specifică lupilor de mare. O mantie de durere acoperi sufletul lui Nicole. Deși încerca să o înlăture, nu se simțea capabilă să întrețină o conversație

de complezență, și astfel parcurseră restul distanței până acasă învăluiți într-o tăcere stingheră.

În zilele care au urmat, tensiunea dintre ei persistase, în pofida faptului că Gordon făcea tot ce îi stătea în putință pentru a fi un oaspete agreabil. Era plin de sollicitudine, mereu gata să o ajute pe Catherine cu treburile casei său pe Andrew la săpatul grădinii, să stea la povești cu John Price sau să aducă lemne pentru foc. Deși era recunoscătoare pentru amabilitatea de care dădea dovadă, Nicole se întreba dacă nu cumva Gordon alegea să petreacă timpul în compania celorlalți pentru a sta departe de ea, evitând astfel orice alte neînțelegeri. Dar nu era corect din partea ei să gândească astfel, hotărâse ea în cele din urmă. Gordon era cât se poate de galant și față de ea, și o întrebă adesea dacă poate să-i fie de ajutor.

Totuși, Nicole începu să simtă din nou neastâmpărul care o caracterizase dintotdeauna. Existau multe întrebări cu privire la viitorul ei, pe care trebuia să le înfrunte într-o bună zi. Or, în actuala ei stare de spirit, Nicole era în sfârșit gata să le înfrunte, gata să clarifice situația o dată pentru totdeauna, pentru a putea să-și vadă mai departe de viață.

Charles îi dăruise o moșie de dimensiuni considerabile, și de bună seamă că se aștepta ca ea să se ocupe de administrarea acesteia. Nu voia să-și dezamăgească unchiul și, adevărul fie spus, era totodată curioasă să vadă domeniul care acum îi aparținea. Până acum nu mai avusese nicio proprietate. Gândul că stăpâna pământ o umplea de mulțumire. Cum arăta oare locul acela? Va putea să-i ajute pe cei din jur în calitate de proprietară?

Astfel, în ciuda zvonurilor despre intensificarea conflictului în zonă, în ciuda îngrijorării ce se citea în ochii lui Catherine din această cauză, în ciuda satisfacției lui

Andrew de a o avea din nou lângă el și a plăcerii bunicului de a-l avea pe Gordon la cheremul său, Nicole simțea din nou chemarea drumului și îl ruga pe Dumnezeu să-i descopere cuvintele potrivite pentru a-și face cunoscute planurile. Totuși, nu părea să existe o cale ușoară pentru comunicarea unei asemenea vești, așa că, neavând încotro, într-o seară Nicole atacă subiectul fără niciun fel de ocolișuri.

— Am amânat deja prea mult îndeplinirea obligațiilor pe care le am față de unchiul Charles, îi spuse ea mamei în timp ce spălau vasele. Și mă tem că, dacă nu pornesc în curând, va trebui să înfrunt călătoria fără protecția oferită de căpitanul Goodwind. Nu mai pot să-i rețin de la îndatoririle sale. A trecut deja vreme îndelungată de când și-a întrerupt activitatea din cauza mea.

Catherine își ridică repede capul și o privi buimăcită, ca și cum ar fi fost luată pe nepregătite. În ochi i se citea durerea. Temerile ei se adevăraiseră, dar nu avea nici puterea și nici dreptul de a se împotrivi hotărârii fiicei sale.

Văzând suferința de pe chipul mamei sale, Nicole simți nevoia să adauge:

— Trebuie să ajung la moșia din Massachusetts și să văd cum stau lucrurile acolo.

Catherine nu spuse nimic nici de această dată. Își aplecă doar capul deasupra oalei pe care o spăla, și lui Nicole i se păru că vede o lacrimă căzând în apa pentru vase.

— Mă tem că, dacă nu plecăm curând, vremea are să se strice și...

Se opri. Gândul înfruntării unei furtuni pe ocean o înfricoșase întotdeauna pe mama sa. Precis că acest argument va avea o oarecare greutate.

Totuși, preț de câteva minute, persistă tăcerea.

— Când pleci? îngăimă într-un sfârșit Catherine.

— Mă gândeam că ar fi bine să plec mâine, răspunse încet Nicole. Dacă va fi o zi însorită și pornim dis-de-dimineată, s-ar putea să ajungem la Halifax pe seară. Nu-mi place să petrec pe drum zile întregi – și cu atât mai puțin nopți întregi.

Catherine dădu din cap fără să-și ridice privirea. Nicole știa că bățalia era pe jumătate câștigată. Acum nu-i mai rămânea decât să-i convingă pe Andrew – care, spera ea, nu va opune mai multă rezistență decât Catherine.

În cele din urmă, bunicul Price fu cel care îi spuse fără ocolișuri ce avea pe suflet.

— Nu știi ce rost are să pleci într-un loc unde azi-mâine s-ar putea să izbucnească războiul. Aș fi mult mai liniștit dacă ți-ai găsi o casă aici, în sat, și nu ai mai pleca nicăieri. Ai fi fericită, să știi. S-ar putea, ce-i drept, ca, după ce se domolește vâlva iscată de titlul tău, sătenii să nu te mai trateze ca pe o contesă, ci, așa cum te-au considerat întotdeauna, ca pe una de-a noastră. Dar, ia gândește-te, poți să-ți dorești mai mult de atât? Oricum, titlurile astea nu fac doi bani. De aceea, cel mai bine este să fie lăsate în Anglia, încheie el cu vocea răgușită.

Nicole se apropie de bătrân și, când îl sărută pe obraz, descoperi surprinsă că fața acestuia era umezită de o lacrimă pe care se străduise să o ascundă. Poate că John Price rostise aceste cuvinte doar în încercarea de a o opri să plece, se gândi Nicole și îl sărută din nou.

— Dacă totul merge bine, am să mă întorc repede, spuse ea, încercând să îl consoleze.

— Dar nu îndeajuns de repede pentru a-ți lua rămas bun de la mine, răspunse John Price cu o voce și mai răgușită. Zilele mele sunt numărate.

Cuvintele lui o zguduiră pe Nicole până în adâncul ființei. Aruncă o privire spre mama ei. Judecând după umerii căzuți și aerul melancolic de pe chipul lui Catherine, Nicole înțelese că aceasta îi dădea dreptate

bătrânului. „*Oare doar John Price va pleca dintre cei vii până se va întoarce Nicole - asta, dacă Nicole se va întoarce vreodată?*” păreau să întrebe ochii lui Catherine.

— Trebuie să veniți și voi în Massachusetts, se grăbi Nicole să adauge, complet absorbită de ideea care i se conturase brusc în minte. Am să trimit după voi de îndată ce mă instalez la conac și angajez personalul necesar. Of, tată, de ce dai din umeri? îl întrebă ea pe Andrew. Meriți din plin să te odihnești. Atâta muncă are să te bage prea repede în mormânt.

Totuși, Andrew continua să-și clatine capul. Tristețea de pe chip îl făcea să pară mai îmbătrânit ca niciodată.

— Mă tem că nimeni dintre noi nu mai poate călători - nici încolo, nici înapoi - spuse el cu vocea obosită. Războiul ce stă să izbucnească este menit să despartă, nu să unească oamenii.

Era un gând înfricoșător, pe care Nicole prefera să nu îl ia în seamă. În căutare de sprijin, privi spre Gordon, dar acesta își ținea privirea ațintită în podea.

— Poate că vom reuși să ne trimitem scrisori prin reverendul Collins, adăugă Andrew.

Era un firicel de speranță de care Nicole se agăța cu toată puterea.

— Desigur. Am să vă trimit vești prin pastorul Collins din Boston. El are să vă dea de știre când mă voi fi instalat la conac; și apoi vom face aranjamentele necesare pentru călătoria voastră.

Nimeni nu mai aduse nicio obiecție, și toți păreau dornici să pună capăt conversației. Catherine se ridică de pe scaun, spunând că trebuie să-i conducă pe tatăl ei în dormitor. Nicole apucă numaidecât celălalt braț al bătrânului. Se lăsă o tăcere apăsătoare, care o făcu pe tânără să se bucure la gândul că pregătirile pentru călătorie îi vor ocupa tot restul serii.

Când se întoarse în sufragerie, văzu pe covorașul de

lângă ușa papucii pe care îi purta Gordon prin casă. Cizmele de piele ale ofițerului lipseau. Acesta părăsise deja căsuța pentru a face aranjamentele necesare pentru călătorie.

Capitolul 6

Dealurile din Boston erau în continuare lipsite de orice vegetație, iar, în urma unei furtuni recente, cerul rămăsese plumburiu. La invitația căpitanului Gordon, Nicole ieșise pe dunetă, și de acolo urmărea cum ambarcațiunea lor avansa spre gura de vărsare a râului Charles. Erau remorcați, și țineau aproape de malul pe care se afla orașul – asta deoarece rudimentarul fort din lemn care se înălța pe malul nordic arborase unul dintre numeroasele drapele ale revoluționarilor. Stindardul, care lui Nicole i se păru că înfățișează un șarpe uriaș, se agita amenințător în vânt.

În timp ce tânăra privea spre fortul american, patru dintre tunurile acestuia bubuiră puternic – prevestind parcă furtunile ce aveau să vină. Trei dintre ghiulele căzură mult în fața vasului lor, creând un gheizer întreit în apa cenușie, iar cea de-a patra ricoșă repetat peste coamele valurilor, ca o piatră plată de râu, aruncată razant cu nespūsă măiestrie. De fiecare dată când ghiuleaua atingeapa, din metalul încins ieșeau rotoace de abur și se auzea o bufnitură înfundată, aidoma zgomotului produs prin lovirea unei uriașe tobe de lemn, ce făcea să trepideze bordul navei. Spre uimirea lui Nicole, oamenii de pe vas izbucniră în urale, cărorale le răspunse ecoul dinspre țarm.

— Ce înseamnă stejarul englezesc! Nici că există nave mai rezistente decât cele ale Coroanei, pe onoarea mea! exclamă pilotul care-i însoțea, un tânăr locotenent aparținând escadronului care asigura blocada engleză, căruia misiunea de a ghida prin port o navă plină-ochi cu

marfa îi conferea un aer plin de importanță.

— Rebelii țintesc binișor, nu zic; dar tot nu pot dovedi carena noastră din lemn de stejar.

— Asta atâta timp cât rămânem lângă țărmul mai sigur, în afara bății tunului, murmură Gordon, care stătea de cealaltă parte a lui Nicole.

Cuvintele lui se pierdură în vânt, exact cum intenționase.

— Mă scuzați, domnule locotenent, dar trebuie să mă întorc la oamenii mei, adăugă Gordon, deloc interesat în a se angaja într-o conversație cu tânărul ofițer.

Când trecu prin dreptul său, locotenentul își înclină ușor capul, păstrând un aer de superioritate. Nici chiar războiul nu reușise să atenueze ostilitatea dintre flota regală și marina comercială. Luând atitudinea tânărului ofițer ca pe un afront – după cum era de așteptat, de altfel – Gordon își încleștă fălcile, își strânse pumnii, își îndesă furios pălăria pe cap și se îndepărtă valvârtej.

— Regiunea din nordul Bostonului se află în mâinile coloniștilor americani? îl întrebă Nicole pe tânărul locotenent.

— Deocamdată da, milady. Regiunea Cambridge Common colcăie de rebeli, dar numai temporar. Domnul general Howe tocmai a sosit din Anglia pentru a prelua controlul trupelor britanice din nord. De îndată ce oastea va fi reaprovizionată, generalul le va veni de hac rebelilor, nu încape îndoială.

Gordon reveni pe dună.

— Cum merge blocada? îl întrebă el pe locotenent.

— Nu e deloc ușor, domnule căpitan. Pe parcursul iernii nu au conținut furtunile. Vântul sufla din toate direcțiile, ca un monstru din povești, și de capetele vergilor atârnavu sloiuri de gheață, lungi cât piciorul meu și ascuțite ca niște colți. Primeam provizii doar o dată pe lună – și asta, dacă aveam noroc. La un moment dat, din

lipsă de came, mateloții au ajuns să-și fiarbă curelele. E greu, domnule căpitan. Foarte greu.

Așa cum Gordon se așteptase, nava lor fusese interceptată de vasele blocadei, în timp ce se apropiau de Boston. Imediat după ce se iviseră zorii, dinspre coastă apăruseră trei corăbii care i-au întâmpinat cu o salvă de avertizare. Gordon pusese imediat nava cu vântul în travers și ceruse să se strângă toate pânzele, cu excepția velelor zburător, în așteptarea ofițerilor care urmau să le controleze vasul. Întrucât începuse refluxul și vântul bătea dinspre uscat, pentru a rămâne la o distanță sigură de tunurile coloniștilor aleseseră să fie remorcați în port cu ajutorul bărcilor.

Se apropiau tot mai mult de țarm. Era prima zi din aprilie, o zi întunecată și mult prea rece. Nicole își strânse paltonul în jurul corpului, meditănd îngrijorată la vânturile iernatice și la salvele de tun cu care îi întâmpinaseră compatrioții săi la sosirea în colonia Massachusetts. Să fi fost acestea niște semne de rău augur?

— Va fi grozav, pe onoarea mea, să simt din nou pământul sub picioare! exclamă încântat tânărul locotenent.

Nicole se întoarse spre el. Deși probabil că era de o vârstă cu ea, din cauza chipului îngust și a obrajilor rași, ofițerul părea a fi un băiețandru.

— Ați petrecut mult timp pe vasele de blocadă? îl întreabă ea.

— Aproape un an de zile, stimată doamnă. Și au trecut peste două luni de când am pus ultima oară piciorul pe uscat.

Tânărul locotenent era în mod evident fascinat de contesă, căci ori de câte ori i se adresa direct, se înroșea până în vârful urechilor.

— Cum era vremea în Anglia când ați plecat? o întreabă el.

— La fel ca aici, rece și furtunoasă. Am plecat din Anglia în noiembrie.

— Și călătoria a durat șase luni? Probabil că ați înfruntat numeroase furtuni.

— Da, răspunse Nicole, câtuși de puțin dornică să-i dea mai multe detalii despre călătorie sau despre recenta ei plecare din Noua Scoție.

Despărțirea de scumpulii săi părinți îi lăsase un gol dureros în inimă. Nu știa când avea să-i mai revadă. John era foarte bătrân și slăbit, iar Andrew avea și el sănătatea subrezită. Nu, nu voia să se gândească la asta. Își scutură capul, alungând grijile și durerea.

— Înțeleg că urmează să mă întâlnesc cu comandantul garnizoanei, spuse ea în cele din urmă.

— Chiar așa, stimată doamnă. Fără îndoială că va fi onorat să primească o vizită atât de distinsă, răspunse locotenentul, după care arată spre acoperișurile din apropiere, pe care fluturau mai multe drapele. Dealul care se vede în depărtare, înspre nord, a fost cucerit de către trupele din oraș. Adevărul este că habar nu am unde se află domnul general Howe în acest moment, dar sunt sigur că unul dintre aghiotanții domniei sale va...

În momentul acela, din port se trase o salvă de salut. Nicole simți numaidecât în nări mirosul înțepător de pucioasă și praf de pușcă. În port, se arborară numaidecât steaguri de semnalizare. La ordinul lui Gordon, șeful de echipaj ceru să fie ridicate fără întârziere drapelele navei. Gordon se aplecă peste balustradă și le strigă vâslașilor:

— Atenție la mine! Manevrați nava cu vântul în travers. La comanda mea, coborâți ancora!

— Bine, dar bărcile se află sub comanda mea, protestă tânărul locotenent.

Nicole nu era deloc dornică să fie prinsă în această confruntare de orgolii, așa că se îndepărtă puțin de cei doi ofițeri. Gordon traversa puntea cu pași mari de la un bord

la altul. Privindu-l, Nicole nu putu decât să se simtă recunoscătoare că se află în compania unui bărbat puternic și demn de încredere. Pătrundea încă o dată pe un tărâm necunoscut, plin de pericole și incertitudini, și era bine să aibă un asemenea tovarăș de drum, ce îi era, înainte de toate, un prieten credincios. Și poate chiar mai mult de atât.

Atunci de ce îi venea atât de greu să-și mărturisească adevăratele sentimente, chiar și față de ea însăși?

— Sunt convins că domnul general va regreta nespus faptul că nu a putut să vă întâmpine personal, milady, zise colonelul aflat la comanda garnizoanei din Boston, un bărbat trupeș, cu fața roșie, în vârstă de patruzeci și ceva de ani, pe nume Grudge [Dușmănie].

Deși abia făcuse cunoștință cu el, Nicole avea deja impresia că numele i se potrivește perfect.

— Am să îi trimit numaidecât vorbă despre sosirea dumneavoastră, adăugă bărbatul.

Era, în mod evident, o minciună. Nicole nu putea înțelege nici în ruptul capului de ce simțea omul acesta nevoia de a-i înșira baliverne. Și nici de ce fiecare frază rostită de el părea să aibă înțelesuri jignitoare.

— Vă mulțumesc, dar nu va fi nevoie de așa ceva, îi răspunse ea. Am de gând să pornesc la drum de îndată ce găsesc un mijloc de transport.

— O decizie extrem de nefericită pentru noi toți! exclamă bărbatul, ridicând cu două degete documentele mărfurilor de pe navă. Mă iertați, domnule căpitan, dar aici se menționează faptul că încărcătura navei dumneavoastră este destinată garnizoanei din New York, i se adresează el lui Gordon.

— Am fost trimis în nord cu provizii, dar doamna contesă a închiriat vasul și mi-a ordonat să vin aici, răspunse precaut Gordon.

Era clar că împărtășea părerea lui Nicole în privința colonelului.

— Am presupus că, din moment ce proviziile ajung în mâinile trupelor britanice, pot considera că mi-am făcut datoria.

— Desigur, desigur, făcu Grudge, studiind cu ochii mijiți documentul. Înțeleg că nu aveți la bord arme sau praf de pușcă.

— Așa este.

— Nu ați putut face rost de arme, nu-i așa?

Din nou, Gordon trebui să-și aleagă cuvintele cu grijă.

— Am adus tot ceea ce am putut, domnule colonel.

Fusese o decizie luată împreună cu Nicole. Încă înainte de a ajunge în portul din Halifax, Gordon o avertizase asupra faptului că zonele de coastă se aflau în mâinile britanicilor, ceea ce însemna că, după toate probabilitățile, vor fi opriți de detașamentul de vase ce păzea portul din Boston. Nava lor era engleză; declarația vamală avea parafă engleză. În situația de față era mai bine să păstreze tăcerea asupra convingerilor lor personale.

— Înțeleg, răspunse colonelul Grudge.

Comandamentul se afla într-un fost conac, o superbă casă de piatră, situată în partea dinspre port a cartierului Beacon Hill. Acum, în interiorul casei, pereții erau murdari și îngălbeniți din cauza fumului și a trecerii timpului, iar pe domeniul conacului campa un batalion de infanterie. Prin fereastra deschisă pătrundeau, pe lângă un vânt rece. Zvonul de trâmbițe și răpăiala unor tobe de război. Totuși, ofițerul așezat în spatele bogat împodobitului birou din lemn de trandafir nu părea să bage în seamă nimic din toate acestea. Bărbatul își trecu privirea peste lunga listă de bunuri transportate, apoi trase zgomotos aer pe nări și spuse:

— Ei bine, totul pare să fie în ordine. Și cum probabil că știți deja, aceste provizii ne sunt cât se poate de folositoare în momentul de față. Iarna aceasta ne-am confruntat cu o mulțime de lipsuri. A fost de-a dreptul înfiorător, zău așa. Vom purcede numaidecât la descărcarea mărfii.

— Ar mai fi un mic amănunt, spuse Gordon pe un ton politicos. Plata.

— Pe onoarea mea, cum de am putut să uit de plată? Mă iertați, sir, spuse Grudge, inspirând zgomotos încă o dată. Barnes!

În momentul acela, în cadrul ușii deschise apăru un om cu fața îngustă și trup din cale afară de uscățiv.

— Ordonăți!

— Pregătește un ordin de plată pentru aceste bunuri, spuse colonelul, întinzându-i lista de mărfuri aghiotantului. Apoi spune-le mateloților să descarce marfa.

— Mă scuzați, domnule colonel, dar eu am ordine clare în acest sens, interveni Gordon. Prin urmare, am să vă rog să mă plătiți în lire de aur.

— Bine, dar un ordin de plată emis de către armata britanică este cât se poate de sigur, sir, răspunse Grudge, privindu-l cu ochii strânși.

— Se prea poate, dar proprietarii navei mi-au ordonat să primesc plata doar în bani gheață.

Colonelul îl măsură din cap până în picioare.

— Barnes!

— Ordonăți, domnule colonel.

— Pregătește plata în lire de aur pentru vizitatorii noștri.

Ordonanța rămase înmărmurită în cadrul ușii, cu o expresie nedumerită pe chip.

— Poți să te retragi, Barnes, adăugă colonelul cu o voce bubuitoare. Ce planuri aveți în continuare, domnule căpitan? îl întreabă el pe Gordon după ce subalternul se

retrase.

— Superiorii mei mi-au cerut să o însoțesc pe lady Harrow până la domeniile sale, după care trebuie să mă întorc cu nava la New York.

— Desigur, la domeniile sale... Și unde se află acestea, dacă nu vă e cu supărare, stimată contesă?

— Mi s-a spus că sunt situate lângă hotarul vestic al coloniei Massachusetts.

Cuvintele lui Nicole părură să îl amuze pe colonel.

— Zău? Interesant...

— Voi avea nevoie de un permis de liberă trecere, spuse Gordon. Pentru mine, pentru doamna contesă și pentru oamenii mei.

Colonelul dădu să întindă mâna după pana de scris, dar, la auzul ultimelor cuvinte ale căpitanului, se opri brusc.

— Pentru oamenii dumneavoastră?

— Da, sir. Voi avea nevoie de o escortă pentru paza bunurilor personale ale doamnei. Pentru asta voi folosi o parte din echipajul meu, de bună seamă, se grăbi el să adauge când văzu expresia nemulțumită de pe fața lui Grudge. Nu voi avea nevoie de niciun om aflat sub comanda domniei voastre.

— Nu, bineînțeles că nu, răspunse colonelul pe un ton iritat. Ei bine, în acest caz, bănuiesc că nu am încotro.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți...

— A, nimic important, răspunse colonelul și începu să scrie grăbit permisul, după care, cu ajutorul lumânării aflate pe colțul biroului său, începu să topească marginea unui baton de ceară roșie.

Scurse ceara topită în partea de jos a foii, după care aplică sigiliul militar.

— Cu ajutorul acestui permis, veți putea trece fără niciun fel de probleme de liniile și patrulele britanice.

— Vă mulțumesc, domnule colonel! spuse Gordon.

Citi documentul, după care îl făcu sul și îl puse în buzunar.

— Există regiuni pe care considerați că ar fi mai bine să le ocolim? întrebă el.

— Întreaga colonie se află în mâinile generalului Howe, răspunse ofițerul, după care se ridică în picioare și le zâmbi subțire. Acum am să vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă ocup de alte probleme importante. Căpitane, milady, vă doresc o zi bună și o călătorie plăcută!

Pentru Nicole, orele cel mai greu de suportat la bordul navei erau cele de dinainte de înserare, când avea loc schimbul de cart și tavanul cabinei duduia sub tălpișii de lemn ai mateloților grăbiți.

Cabina alăturată era ocupată de un ofițer din Halifax, încartiruit în sud, și de soția acestuia. Totuși, întrucât tânăra femeie era la începutul primei sale sarcini, nu se simțea foarte bine și, de aceea, rar se întâmpla să o întâlnească.

Ca de obicei, la această oră auzea vocea lui Gordon, care împărțea ordine pe un ton ridicat. Din cauza suieratului vântului, nu putea distinge ce zicea. Pe navă avea loc o activitate furibundă. Marfa era ridicată din cală și încărcată în bărcile ce așteptau lângă corabie. Dincolo de mica fereastră a cabinei se auzea scârțâitul asurzitor al trolilor. Mateloții înjurau și gemeau sub povara baloturilor, ofițerii strigau, goarna șefului de echipaj răsuna strident, iar marinarii se supuneau ordinelor. Toată suflarea de pe corabie era prinsă cu lucrul; toți aveau ceva important de făcut. Toți, în afară de ea.

Nicole își formase obiceiul ca la această oră să citească Biblia și să mediteze. Când tot echipajul era pe punte, nu prea mai era loc și pentru ea. Și, deși Gordon refuza cu încăpățănare să admită asta, ea știa că le stătea în cale. Așa că se așezase pe scaunul pliant și începuse să

cugete la cuvintele Sfintei Scripturi. Razele soarelui cădeau chiar pe foaia pe care o citea.

Auzi din nou vocea lui Gordon, iar gândurile îi zburară la el. Era un bărbat puternic. Deși nu vorbiseră niciodată despre asta, Nicole era sigură că, dacă i-ar cere, Gordon ar renunța la viața sa de lup de mare pentru șansa de a trăi alături de ea pe uscat. Și, cu toate acestea, ea încă se încăpățâna să nu-i lase să o curteze în mod deschis. Asta nu pentru că nu ar fi ținut la el. Dimpotrivă, îl iubea din ce în ce mai mult pe zi ce trecea. Totuși, deși se străduia din răspuțeri, pur și simplu nu putea să nu țină seama de temerile care o încercau.

Își aminti conversația care avusese loc între Gordon și tatăl ei în acea după-amiază de duminică. Își coborî privirea spre Cartea Sfântă din mâinile sale. Gordon nu-i împărtășea credința. Nu era, ce-i drept, cu totul străin de Tatăl Ceresc, dar, așa cum spusese Andrew, prefera să îl țină pe Dumnezeu la distanță.

Aici, în cabina ei, asaltată de zgomotul făcut de cele câteva sute de bărbați ce lucrau pe corabie, Nicole își găsi dintr-odată liniștea și, odată cu ea, capacitatea de a vedea clar lucrurile. Privi apa cenușie și înspumată de dincolo de fereastra cabinei, apoi își așază mâna pe foaie și se adânci în meditație. În momentul acela, gândurile îi erau mult prea clare pentru a le putea considera rodul minții și inimii ei. Îl iubea pe Gordon. În privința aceasta nu avea nicio îndoială. Totuși, nu putea să-i mărturisească simțămintele pentru el.

Cealaltă iubire a vieții sale se dovedise a fi o experiență dureroasă. Jean Dupree era, ca și Gordon, un bărbat puternic, încrezător în sine și plin de pasiune. Totuși, uneori pasiunea poate avea o latură întunecată și periculoasă. Periculoasă pentru ea. Inima nu i se mai strângea de durere atunci când se gândea la bărbatul rămas departe, în Louisiana, și nu putea să uite lecția de

viață pe care o primise atunci. Între timp, învățase să se cunoască mai bine și să fie mai sinceră cu ea însăși. De aceea, acum înțelegea că o parte din ea fusese captivată de simțul aventurii și al pericolului, pe care le vedea întruchipate în Jean Dupree.

Cineva bătu la ușa cabinei.

— Intră, răspunse Nicole, întorcându-se.

Gordon deschise ușa, dar nu păși înăuntru.

— Oamenii au muncit din greu, și aproape toată marfa a fost descărcată, zise el.

— O, dar asta e o veste excelentă! Când putem să pornim spre interiorul ținutului?

— Chiar și mâine, dacă dorești, spuse el, după care se opri șovăielnic.

— Îți mulțumesc din suflet că m-ai însoțit în această călătorie, spuse ea precaută, încercând să-și țină emoțiile sub control.

— Domnișoară Nicole, te rog să-mi permiți să...

Tânăra știu că, la fel ca pe promontoriu, bărbatul era pe cale să-și declare sentimentele, așa că se grăbi să-i întrebe:

— Cine ne va însoți pe uscat?

Tensiunea din umerii lui Gordon dispăru, și acesta oftă din rărunchi.

— Carter, șeful de echipaj, și o duzină dintre cei mai buni mateloți.

— Atunci nu mă îndoiesc că voi călători în siguranță, răspunse Nicole, afișând un zâmbet politicos.

Văzând că Gordon nu se urnește din prag, ridică Biblia pe care o ținea pe genunchi și îl întrebă:

— Nu ai vrea să te rogi împreună cu mine?

— A, nu... Nu, mulțumesc. Ni te vei alătura la cină? întrebă el după o pauză.

— Cu cea mai mare plăcere.

— Prea bine. Până atunci, numai bine, zise el,

înclinând ușor capul, după care se retrase, trântind ușa în urma sa cu o forță care o făcu pe Nicole să tresară.

— Dac-ai ști cât de tare îmi tânjește inima după dragostea ta! murmură ea, privind spre suprafața zgâriată a ușii. De-ai înțelege odată ce lipsește iubirii noastre...

Capitolul 7

Ziua următoare, era trecut de ora prânzului când cineva bătu la ușă. Totuși, de data aceasta cel care apărui în prag nu era Gordon, ci șeful de echipaj.

— Mă scuzați, milady. Căpitanul vă transmite respectele sale și vă întreabă dacă sunteți gata de plecare.

— Sunt gata încă de cu zori, răspunse Nicole, după care arătă spre singurul cufăr rămas în cabină. Acesta este ultimul bagaj rămas la bord.

— Am înțeles, milady. Vă așteaptă băieții, ca să vă coboare de pe navă.

Șeful de echipaj era un bărbat voinic, cu pieptul cât o butie și fața brăzdată de riduri adânci. Avea o forță colosală și o voce puternică precum o salvă de tun, dar era un om bun și drept, respectat de ofițeri și de marinari deopotrivă.

— Pe parcursul călătoriei ce ne așteaptă, te rog să fii bun și să-mi spui pe nume, îl rugă Nicole.

Bărbatul zâmbi. În contrast puternic cu fața-i înnegrită de soare și de vântul sărat, dinții bărbatului erau de un alb strălucitor.

— Așa am să fac, domnișoară Nicole.

— Mulțumesc. Și la fel ar trebui să facă toți cei care ne însoțesc.

— Aveți dreptate. Acum vă rog să mă urmați.

Pe punte o așteptau aliniați toți membrii echipajului. Unul dintre ofițerii mai tineri își scoase pălăria și spuse:

— Suntem cu toții triști că trebuie să ne despărțim de

dumneavoastră, milady.

— Îți mulțumesc, James, răspunse ea. Vă mulțumesc tuturor! Vă consider pe toți prietenii mei, și vă mulțumesc că m-ați însoțit în această călătorie.

În rândul adunării se iscă un murmur, care fu însă acoperit imediat de șuieratul puternic al vântului. Totuși, deși cuvintele de prețuire ale echipajului rămaseră nerostite, Nicole simți că i se înfioară inima văzând stima pe care i-o purtau acești oameni. În cele din urmă, se urcă pe platforma vinciului și fu trecută de cealaltă parte abordului.

— Pentru onor, prezentați arm!

Toți ca unul, membrii echipajului își scoaseră beretele și rămaseră cu capetele descoperite sub norii după-amiezii. Nicole le cercetă încă o dată fețele rumene. Brusc, i se strânse inima la gândul că pornește într-o nouă călătorie în necunoscut. În timp ce era coborâtă ușor spre ambarcațiunea ce aștepta lângă corabie, le strigă:

— Am să vă simt lipsa!

Spre surprinderea ei, barca nu porni direct spre debarcaderul principal al portului Boston, ci ocoli trei grupuri de ambarcațiuni pescărești și porni în amonte, pe râul Charles.

— Unde mă duceți? întrebă ea.

— Dom căpitan ne-a dat ordin să acostăm departe de ochii curioșilor, răspunse Carter, care stătea lângă cârmă.

Curenții și vântul le erau prielnici și, astfel, înaintau cu repeziciune. Ocoliră ultimul promontoriu pe care se întindea orașul, după care ajunseră în dreptul unei porțiuni de mai neîngrijite, pline de stufăriș și de arbori piperniciți. De partea opusă a râului, peisajul era cu totul diferit. Câmpuri cultivate cât vedeai cu ochii. În depărtare se zărea un sat fermecător.

— Numele satului este Cambridge, conită. Unii zic că

acesta-i ascunzișul tâlharilor, alții, că e paradisul tuturor oamenilor de ispravă.

— Îmi pare rău, dar nu înțeleg.

— Acolo e cantonată garnizoana americanilor, conită.

— O garnizoană întreagă? întrebă Nicole, privind uimită peste apele râului. Bine, dar colonelul ne-a spus că întreaga colonie se află în mâinile britanicilor.

— Așa mi s-a spus și mie. Lucru din cale afară de straniu, dacă îmi permiteți să spun așa, având în vedere salva de tun cu care ne-au întâmpinat coloniștii, trasă dintr-un fort pe care au reușit să îl cucerească anul trecut.

Acum se vedea clar mulțimea de drapele ce fluturau deasupra satului. Vântul purtă până la ei un sunet de trâmbiță.

— Ce înseamnă asta?

— Întrebați-l pe dom căpitan, conită. Un bun șef de echipaj știe că e mai cuminte să lase gânditul și explicațiile pe seama ofițerilor, spuse Carter, după care arată spre mal, unde se zăreau trei care și o pereche de cai. Trageți tare, flăcăi, și vâsliți înspre canalul acela.

Bărbații ce îi așteptau la mal nu mai purtau paltoane marinărești, tălpigi de lemn și pantaloni de mateloți, ci cizme înalte, pălării moi cu boruri late și pelerine de ploaie gri.

— Unde vă sunt cozile împletite și date cu catran? îi întrebă Nicole. Cum să vă mai recunosc fără ele?

Preț de o clipă, expresia severă de pe chipurile bărbaților dispăru, și aceștia îi răspunseră printr-un zâmbet.

— În afară de domnul căpitan, nimeni nu m-ar fi putut convinge să-mi tai coada, zise unul dintre marinari.

— Nici pe mine. Nu de alta, dar mi-am lăsat părul să crească de aproape doispe ani, spuse un altul.

Gordon le făcu semn mateloților care duceau cufărul lui Nicole să se îndrepte spre cea mai apropiată căruță.

— Nu putem risca să se afle că o contesă călătorește spre interiorul ținutului, însoțită de un grup de marinari, îi explică el lui Nicole, după care ridică vocea. De acum încolo, domnia sa este „domnișoara Nicole”, o tânără de rând ce merge să-și viziteze familia.

Nicole încuviință din cap.

— De dragul tău se îmbulzeau cu toții să vină cu noi, zise Gordon, conducând-o spre o iapă murgă priponită în spatele căruței. M-am gândit că ți-ar plăcea să călărești această iapă tânără. Este cea mai blândă dintre toți caii, sau cel puțin așa pare la prima vedere.

— O, da, este încântătoare! exclamă Nicole, mângâind coama iepei. Sunt sigură că ne vom împrieteni.

Văzând că Gordon este nerăbdător să lase orașul în urmă, tânăra se abținu de la alte comentarii. Întregul echipaj încălecă grabnic pe bidivii și porniră cu toții pe poteca bătătorită ce străbătea pădurea mlăștinoasă, spre drumul principal. Încă din primele minute ale călătoriei fură depășiți de două detașamente britanice de cavalerie. Trecură, de asemenea, pe lângă care încărcate cu produse agricole, căruțe de marfa și mai multe șiruri de cai năvăși. Aproape toți drumeții se îndreptau spre oraș.

— Spune-mi ce vezi, îl rugă Nicole pe Gordon, urmărind felul în care îi cerceta acesta pe toți cei care treceau pe lângă ei.

— O națiune migratoare, veni răspunsul prompt al lui Gordon. La vară, cu siguranță că vor avea loc ciocniri între cele două tabere, și oamenii din așezările mai îndepărtate se refugiază într-un loc sigur precum Bostonul, care este apărat de garnizoana britanică.

— Ceea ce înseamnă că domnul colonel nu ne-a spus adevărul.

— Mda, așa se pare.

— Dar ce motiv ar fi avut să ne mintă?

— Nu știu sigur.

— Spune-mi care-ți sunt bănuielile.

Gordon nu răspunse.

— Te rog, insistă Nicole. Oricare ar fi temerile tale, ele nu pot fi mai înfricoșătoare decât ale mele.

— Poate că Grudge a aflat de frații mei, spuse tărăgănat Gordon.

Nicole își aminti că, la bordul navei, Gordon îi vorbise despre cei doi frați ai săi. Ambii erau ofițeri în armata coloniei Virginia.

— Să fie, oare, posibil?

— Nu știu. Aș vrea să cred că acesta a fost motivul pentru care a vrut să ne vadă plecați mai repede, și nu...

— Du-ți vorba până la capăt, te rog!

— ...Și nu aurul pe care credea că ni-l poate fura, continuă Gordon pe un ton sumbru. E mare foame de galbeni în vremurile acestea, așa că nu m-aș fi așteptat în ruptul capului ca Grudge să facă plata integrală în lire de aur. În ceea ce-i privește pe proprietarii navei, aceștia ar fi fost cât se poate de mulțumiți dacă s-ar fi plătit cu bani gheață doar jumătate sau trei sferturi din sumă. Mi-e tare teamă ca Grudge să nu fi trimis o bandă de tâlhari pe urmele noastre...

— Dar unde este aurul acum?

— În drum spre Londra. Banca cu care lucrează proprietarii vasului are o filială în Boston. Directorul acesteia a acceptat bucuros sacul de galbeni de aur, și mi-a confirmat suspiciunile: rar se întâmplă ca armata britanică să plătească în aur pentru marfa descărcată de pe navele comerciale care acostează în port.

— Poate că garnizoana avea nevoie disperată de provizii, iar colonelul pur și simplu nu-și putea permite să se târguiască.

— Sper că aveți dreptate, dar, până nu vom fi în siguranță, am să dorm iepurește și am să întăresc paza.

Totuși, în cele ce urmară nu avu loc niciun incident, și grupul putu să înainteze într-un ritm constant.

— Ba mai mult, după prima noapte, pe care o petrecură adăpostiți în hambarul unui fermier, chiar și vremea se îmbună. În zori, când se treziră, adia un vânticel blând dinspre miazăzi, iar cerul era azuriu. Vântul aspru se potolise și norii cenușii se împrăstiaseră. Întreaga natură părea nerăbdătoare să întâmpine primăvara. Micul dejun, alcătuit din pâinea de casă, untul și ouăle proaspete cumpărate de la nevasta fermierului, a fost un adevărat festin. Preț de o clipă, până și Gordon, care își îndemnase oamenii să fie tot timpul cu ochii în patru, lăsă vigilența la o parte și se înfruptă cu poftă din gustoasele bucate.

După ce luară masa, porniră mai departe. Pe măsură ce înaintau, întâlneau tot mai puțini călători singurul indiciu al faptului că anul acesta ogoarele ar putea rămâne necultivate iar la ora amiezii nu mai văzură nici țipenie de om în jur. Traficul deveni puțin mai intens doar când ajunseră în apropiere de Bedford, dar la jumătate de oră după ce ocoliră orașul, drumul redeveni pustiu. În afară de doi fermieri ieșiți cu boii la arat, nu zăriră pe nimeni. Întregul ținut părea să fie izolat de lume.

Nu era clar unde se afla hotarul dintre forțele aflate în încleștare, dar un lucru era sigur: pe măsură ce se îndepărtau de Boston, pătrundeau tot mai adânc în ținutul aflat în mâinile coloniștilor americani. Până și în cele mai mici cătune era arborat un drapel al revoluționarilor, fie cel al Congresului Constituțional, fie cel nou, cu un dreptunghi albastru cu stele albe, parțial încadrat de dungi roșii și albe. După părerea lui Nicole, acesta din urmă era mult mai elegant și mai plăcut la vedere decât steagurile ce înfățișau arme, șerpi sau simboluri ale războiului.

La ora prânzului, Gordon ascunse bine permisul britanic de liberă trecere într-unul dintre cufere și, în locul lui, își vârî în buzunar documentul oficial primit de Charles

din partea Congresului Constituțional, prin care se confirma faptul că Nicole era proprietara de drept a domeniului din vestul coloniei Massachusetts. Drumul era în continuare pustiu. Nici urmă de soldați și aproape niciun semn al conflictului militar.

În cea de-a treia zi, spre seară, în timp ce se apropiau de Leominster, începu din nou să bată vântul aprig dinspre miazănoapte, și cerul deveni tot mai întunecat. Așezarea părea destul de liniștită, așa că Gordon hotărî că ar fi bine să înnopteze la un han din sat. Nicole nu avu nimic împotriva.

Temperatura scăzuse în mod simțitor, începu să toarne cu găleata și se lăsă o ceață deasă. Când ajunseră la hanul din centrul satului, caii aveau urechile pleoștite și tremurau de frig. Până și ei păreau descurajați de asprimea vremii. În timp ce bărbatii se îngrijeau de cai și rânduiau santinele la căruțe, hangița o conduse pe Nicole în sufrageria confortabilă de la etaj. Tânăra nu-și dădu seama cât era de istovită decât puțin mai târziu, când, luând cina împreună cu însoțitorii săi, mai că nu adormi cu capul pe masă. Totuși, foamea îi ținea ochii deschiși. Atât cât să vadă castronul din fața sa, plin cu tocăniță de vită.

Gordon, care stătea în dreapta ei, se aplecă și îi șopti la ureche:

— Încerci cumva să mă ignori?

Nicole tresări, ca și cum ar fi fost trezită din somn.

— Iartă-mă!... Mă simt secătuită de puteri...

— Este a treia oară când te întreb ceva și nu-mi răspunzi.

— Îmi cer scuze, nu te-am auzit. Călătoria m-a...

— Vom avea vreodată prilejul de a discuta între patru ochi? o întrebă Gordon în șoaptă, atent ca vorbele sale să ajungă doar la urechile ei.

Deși cu o secundă înainte fusese pe jumătate adormită, aceste cuvinte avură puterea de a o trezi pe de-

a-ntregul.

— Bineînțeles.

— Aș vrea să știu când anume. Ne apropiem de sfârșitul călătoriei, spuse Gordon, învârtind nervos între degete coada lingurii. Am să te însoțesc până la moșie și apoi mă voi întoarce la corabie. Singur. Asta dacă nu cumva...

Nicole știa că Gordon se așteaptă ca ea să îl roage să-și ducă vorba până la capăt. Dar ea știa prea bine ce voia el să spună și, de aceea, prefera să nu audă continuarea.

— Îmi vine greu să vorbesc despre ce va fi, căci, atunci când mă gândesc la asta, mi se pare că viitorul mă privește ba cu tandrețe, ba cu furie.

— Tocmai despre tandrețea pe care o meriți aș vrea să vorbim mai pe îndelete, zise Gordon, întorcându-se spre ea și privind-o în ochi.

Neștiind cum să reacționeze, Nicole se ridică în picioare, stânjenită.

— Îți mulțumesc pentru companie! îi spuse ea lui Gordon, după care își întoarse privirea și se adresă celorlalți comeseni. Domnilor, căpitane, vă doresc o seară plăcută! Eu am să mă retrag.

Gordon nu se ridică în picioare și nici nu-i răspunse în mod politicos la salut, ci continuă să-și mănânce îmbufnat tocana.

Hangiul îi ură noapte bună. Nicole îi răspunse la salut și apoi urcă la etaj, cu inima răvășită. Cât de mult își dorea să îi spună lui Gordon ceea ce simțea pentru el!... Cât de mult își dorea ca el să-i rămână alături!... Să rămână cu ea la moșie și să o ajute să înfrunte aceste vremuri tulburi. Să devină bărbatului căruia să i se poată dăru cu toată ființa...

Totuși, temerile îi erau mai puternice decât dorințele. În timp ce se pregătea de culcare, mintea părea să-i intoneze o litanie a îndoielii și deznădejzii. Îi era teamă să-

și deschidă mai mult inima în fața lui. Se gândea cu groază că îi destăinuise deja prea multe. Mai iubise un bărbat, care, la fel ca Gordon, se împotrivise șuvoiului credinței care o purta. Se întreba dacă nu cumva un defect ascuns al firii sale o făcea să se simtă atrasă doar de bărbați care nu îl cunoșteau pe Dumnezeu.

Adormi de cum puse capul pe pernă. Totuși, nu găsi nici odihnă, și nici pace în somn, căci acolo, în întuneric, simțea prezența lui Jean Dupree, cajunul pe care îl iubise cândva din tot sufletul, dar care nu fusese nicidecum bărbatul potrivit pentru ea. Învingând parcă distanța și timpul, Jean părea să fie acolo, lângă ea, privind-o cu poftă nerușinată. Bărbatul din trecutul ei găsisese o cale de a-i străpunge scutul credinței și acum o bântuia. Nicole țipă puternic și se trezi plângând. Abia atunci înțelese că nu Jean Dupree o atacase, ci propria ei slăbiciune.

Amărăciunea, durerea, teama și toate celelalte sentimente negative pe care le resimțea ori de câte ori se gândea la greșelile trecutului, la numeroasele încercări din viața ei și la greutățile pe care le înfruntase în copilărie, erau poarta prin care Jean Dupree pătrunsese în mintea sa. Stătea în întuneric, încercând să-și înăbușe suspinele, în cele din urmă, se dădu jos din pat și se așază în genunchi pe podea, pentru a-L ruga pe Dumnezeu să-i dea tăria de a o lua de la capăt.

Își încleștă înfrigurată degetele. Știa că nu poate afla răspunsurile de una singură. „Doamne, Dumnezeule” începu ea plângând, „zdrobește-l, Te rog, îngenunchează-l pe Gordon, pentru ca el să devină un adevărat slujitor al credinței! Indiferent de ce se va alege în viitor de sentimentele pe care le nutresc pentru el... Te rog, Te implor să-mi arăți dacă el este bărbatul potrivit pentru mine. Fie ca această iubire să fie una adevărată și binecuvântată! Iar dacă nu se poate, Te implor să-mi dai de știre fără de zăbavă, Tată ceresc. A rămas atât de puțin

timp...”

Capitolul 8

Vremea continua să fie imprevizibilă. Într-o zi, sufla năprasnicul vânt dinspre miazănoapte, iar în ziua următoare, vânticelul călduț cu iz de vară dinspre miazăzi. Totuși, peisajul devenise de-a dreptul încântător. Nicole și însoțitorii ei treceau acum pe lângă ferme îngrijite, înconjurate de câmpuri vaste, dealuri cu piscuri rotunjite, nenumărate pâraie cu ape cristaline și puzderie de pești, în cea de-a patra zi a călătoriei, vântul de miazăzi încălzi întreaga natură, astfel încât își lepădară cu toții mantiile de ploaie și le așezară împăturite în spatele șeilor.

În după-masa aceea, pe când ocoleau orașul Templeton, un detașament de cavalerie le tăie drumul, încercuindu-i.

Nicole nu mai văzuse în viața ei astfel de soldați. Deși aveau un aer cazon, bărbații din grupul care îi încercuise nu purtau uniforme tradiționale, ci veșminte țesute în casă, tricornuri tari și pantaloni peticiți. Ofițerul care conducea detașamentul avea și el același aspect zdrențaros. Nicole înțelese că era vorba despre un ofițer doar când acesta le făcu semn oamenilor săi să se așeze în cerc.

— Mâinile la vedere, domnilor! le strigă ofițerul însoțitorilor ei. Și nu faceți nicio mișcare bruscă, dacă nu vi s-a urât cu viața!

— Nu venim cu niciun gând rău, îi spuse Gordon, întinzând ambele mâini spre el pentru a-i arăta că nu este înarmat.

— Asta rămâne de văzut, ripostă ofițerul, așezându-și flinta de-a curmezișul șeii. Cine sunteți și ce vânt vă aduce pe aici?

— Am în desagă un document care arată motivul pentru care ne aflăm aici.

— Atunci, fa bine de-l scoate! Și nici prin cap să nu-ți treacă să faci mișcări bruște.

Gordon desfăcu desaga, scoase documentul împăturit și spuse cu voce tare, pentru a fi auzit de toată lumea:

— Poartă sigiliul Congresului Constituțional.

În rândul soldaților americani se iscă un murmur de uimire. Ofițerul luă foaia de hârtie din mâinile lui Gordon și începu să citească.

— Măi să fie! exclamă el. Chiar așa este.

Ofițerul citi mai departe, apoi își aținti privirea asupra lui Nicole.

— Dumneavoastră sunteți domnișoara Harrow?

— Luați aminte că vă adresați contesei de Harrow, stimate domn, interveni Gordon.

— Pentru noi, titlurile nu înseamnă mare lucru, răspunse ofițerul, fără a se arăta cătuși de puțin impresionat.

— Mă bucur să aud asta, zise Nicole. Și eu sunt de părere că titlurile nobiliare nu au nicio însemnătate.

Ochii ofițerului străluciră.

— Am avut și noi parte de destui filfizoni plini de ifose, care au venit aici să facă paradă cu titlurile lor, așteptând să ne ploconim în fața lor, zise el.

— Și eu am întâlnit mulți oameni de felul acesta, răspunse Nicole. Și nu au fost deloc pe gustul meu.

Gordon o privi uimit.

— „Un om, un vot”, aceasta este deviza noastră, continuă ofițerul american. Nimeni nu e mai presus de ceilalți.

— Acum, că știu asta, încep să îndrăgesc și mai mult acest ținut încântător, zise Nicole.

— Numele meu este Ida Sessions, domnișoară, se prezintă ofițerul, ducându-și degetele la pălărie. Am ceva pământ în apropierea căii Concord, așa că suntem vecini, ca să zic așa.

— Este o onoare și o plăcere să vă cunosc, stimate domn!

— Să înțeleg că tatăl dumneavoastră este acest Charles Harrow?

Auzind modul neprotocolar în care făcuse omul referire la lordul

Charles, Gordon Goodwind fix cât pe ce să-i dea o replică tăioasă, dar se abținu la timp.

— Nu. Charles Harrow este unchiul meu, răspunse Nicole.

— A ajuns până la noi vestea despre mărinimia cu care continuă să ajute văducele și orfanii din colonii.

— Cunosc o femeie care și-a pierdut în război bărbatul și ambii feciori, interveni unul dintre soldați. Dacă nu ar fi ajutat-o unchiul dumneavoastră, și-ar fi pierdut pământul.

— Îngrozitor! șopti Nicole.

Chiar dacă nu o cunoștea pe acea femeie, încercarea prin care trecuse o impresiona profund.

— Atrocitățile războiului sunt de nesuportat, adăugă ea.

La semnalul ofițerului, soldații care îi încercuiseră se dădură la o parte, aliniindu-se de o parte și de alta a drumului.

— Fiți cu ochii în patru! Dincolo de Millers Falls, bântuie o bandă de tâlhari. Niște indieni care nu s-au alăturat niciuneia dintre tabere și care se folosesc de aceste timpuri tulburi pentru a-i jefui pe călătorii imprudenți.

— Au loc ciocniri între americani și britanici prin locurile acestea? întrebă Gordon.

Ofițerul îl măsură din cap până în picioare.

— În acest document se face referire la doamna aici de față, nu și la dumneavoastră, răspunse el cu neîncredere în glas.

— Numele meu este Gordon Goodwind, stimată domn. Sunt căpitan în Marina comercială.

— Sunteți loial britanicilor? se interesă ofițerul.

— Am doi frați care luptă în regimentele din Virginia.

— Cunoscut multe familii care-au fost dezbinat din cauza războiului, ripostă Ida Sessions, fără să pară cătuși de puțin impresionat.

— Ei bine, familia mea nu se numără printre acestea, răspuse Gordon cu precauție, aruncând o privire spre oamenii săi.

Răspunsul său păru să îl mulțumească pe ofițerul american.

— Ei bine, zise ofițerul, de cinci luni și mai bine nu a avut loc nicio ciocnire prin părțile acestea.

— Și care este situația în restul coloniilor?

— Coloniștii din Carolina de Sud și Carolina de Nord au fost atacați de trupe aduse special din Anglia. Dar avem noi ac de cojocul lor. Comandantul armatei din sud, generalul Francis Marion, numit și „Vulpea mlaștinilor”, este un bărbat pe cinste. Inițial a făcut parte din armata britanică. Poate îl cunoașteți.

— Nu, din păcate nu am avut această onoare.

— Nu contează, răspuse ofițerul, lovindu-și ușor hățurile de șa. Domeniul Harrow este la vest de valea râului Connecticut, sau mă înșel?

— Cred că nu vă înșelați, răspuse Nicole. Mă pot uita pe actul de proprietate, dacă doriți. Îl am aici, în cufăr.

— Nu e necesar să o faceți, stimată doamnă, spuse ofițerul, după care îl aținti pe Gordon cu o privire pătrunzătoare. Au avut loc multe ciocniri prin părțile acelea toamna trecută.

Gordon își încleștă fălcile.

— În mâinile cui se află acum regiunea? întrebă el.

— Sincer să fiu, e greu de spus.

Gordon dădu gânditor din cap.

— Vă rămân îndatorat, stimată domn, spuse el în cele din urmă.

— Știți că zvonurile circulă repede în astfel de vremuri, zise ofițerul, retrăgându-se din fața căruțelor lor.

— Așa este, încuviință Gordon.

— A ajuns la urechile noastre faptul că britanicii ar plănuși să atace la începutul verii. Cu scopul de a recupera toate teritoriile dintre Boston și New York.

— Dar acestea sunt orașe portuare, interveni Nicole. Asta înseamnă că aici, în interiorul ținutului, ar trebui să fim în siguranță.

— Se spune că au de gând să pătrundă în interiorul continentului navigând pe râurile Hudson și Connecticut, răspunse ofițerul american, continuând să-i privească pe Gordon.

Gordon dădu din nou încet din cap.

— Vă rămân îndatorat, stimată domn, repetă el.

După ce îi lăsară în urmă pe soldații americani și o serie de delușoare, Nicole își luă inima în dinți și întrebă:

— Ce voia să zică ofițerul?

Pe fața lui Gordon se citea îngrijorarea.

— Vom afla în curând, răspunse el gânditor.

În a cincea zi de călătorie, dimineața, aerul era cald și nemișcat, iar cerul, presărat cu nori. Nicole era nerăbdătoare să ajungă la destinație. Fiecare deal și fiecare vale o duceau mai aproape de locul care putea deveni căminul său.

Se gândise în repetate rânduri la conversația avută cu ofițerul american, și mai ales la ceea ce spusese acesta despre faptele bune ale unchiului ei. Exact asta voia și ea. Să aibă posibilitatea de a-și folosi averea și poziția socială pentru a-i ajuta pe oamenii de ispravă din aceste ținuturi vaste și neîmblânzite. Dorea să afle care erau nevoile

acestor oameni, iar apoi să găsească soluții. Gândul că putea să devină slujitoarea Domnului în acest ținut primitiv și drag inimii ei o făcea să tremure de nerăbdare. Nu ar fi putut să ceară nimic mai mult de la viață.

Sătenii din Millers Falls se dovediră a fi la fel de binevoitori și de pașnici precum vremea din acea zi. După ce lăsară satul în urmă, distanța dintre fermele izolate pe care le întâlneau crescuse, iar drumul deveni mai accidentat. De două ori bărbații trebuiră să descalece pentru a dirija carele, în încercarea de a ocoli gropile cele mai adânci.

Totuși, nu părea să existe niciun semn de pericol. Din fericire, copacii de lângă drum fuseseră tăiați, așa că aveau vedere liberă de jur-împrejur. Cu toate acestea, nevoind să riște, Gordon le ordonase câtorva dintre oamenii săi să o flancheze pe Nicole. Toți aveau puștile pregătite, dar nu se ivi nicio ocazie în care să fie nevoiți să facă uz de ele. Singura surpriză le-au adus-o cei trei cerbi pe care i-au văzut traversând agale creasta dealului din fața lor. Animalele erau în afara bății puștilor, dar a fost de ajuns ca bărbații să zărească vânatul pentru a se însufleți peste măsură.

Spre seară, începură urcușul pe dealul cel mai înalt. La început, panta era atât de lină, încât aveau impresia că merg pe un teren plat; spre culme însă, povârnișul deveni din ce în ce mai abrupt. Soarele ce apunea părea să se sprijine chiar de vârful dealului. Pe cer nu se vedea niciun nor. Nicole trebui să-și tragă bordura bonetei peste ochi pentru a se feri de razele orbitoare. Simțea că se înăbușă de căldură.

Ținând ochii pe jumătate închiși, nu observă că ajunseseră pe culme decât atunci când bărbații ce călăreau în fața ei se opriră. Îi auzi murmurând fascinați. Își duse mâna streășină la ochi și, când privi înainte, simți că i se taie răsuflarea.

În fața lor se deschidea cea mai încântătoare

priveliște din câte văzuse vreodată. La poalele dealului, râul Connecticut străbătea o vale lată de vreo doi kilometri, mărginită în ambele părți de păduri întinse. Ici și colo, aproape de drumul șerpuit ce cobora de o parte a văii și urca pe cealaltă, se vedeau loturile îngrijite ale unor mici ferme. La orizont, se zărea conturul unor dealuri și mai înalte, poate adevărați munți. Culmile lor albe străluceau în lumina soarelui ca niște cununi ce păreau să le ureze bun venit. Nicole simți un fior de plăcere la gândul că avea să trăiască într-o vale minunată ca aceasta.

După ce coborâră dealul, Gordon îi conduse în curtea unei ferme de lângă drum. Câțiva dintre oameni începură să șușotească între ei, după care Carter întrebă:

— Vreți cumva să înnoptăm aici, dom căpitan?

— Vai, dar nu se poate așa ceva! protestă Nicole. Mai sunt ore întregi până la lăsarea întinericului!

Fără a părea să bage în seamă cuvintele ei, Gordon descălecă și spuse:

— Vreau să-i întreb pe stăpânul casei dacă există vreun han prin preajmă și cum este drumul de aici încolo.

— Dom căpitan, s-ar putea să-i întrebași și cine este proprietarul pârloagelor de pe aici? întrebă șeful de echipaj, apucând căpăstrul calului lui Gordon. Am fi cu toții curioși să știm.

Gânditor, Gordon aruncă o privire spre oamenii din echipaj, după care privi în zare, peste întinsa vale.

— Bine, am să-i întreb, spuse el, după care strigă „Bine v-am găsit!” și porni spre casă cu mâinile ridicate.

Nicole îl privi înmărmurită. Oamenii din echipaj, în schimb, erau prea absorbiți de frumusețea locului pentru a da mare importanță precauției de care dădea dovadă comandantul lor. Pentru ei, comportamentul căpitanului era cât se poate de firesc. El nu făcea decât să-i arate stăpânului casei că vine cu intenții bune.

Mateloții își întoarseră privirile spre casă doar când

se auzi scârțâitul ușii, și în deschizătură se ivi țeava unei puști. Gordon se opri pe prima treaptă a scării și rămase nemișcat, cu mâinile ridicate.

Văzând că fermierul nu deschide mai mult ușa și că Gordon nu face nicio mișcare, Nicole se întoarse spre șeful de echipaj și îl întrebă în șoaptă:

— De ce este atât de precaut stăpânul casei?

— Greu de spus, conică, răspunse Carter cu o expresie îngrijorată pe chip. Bănuiala mea este că a avut și alt fel de musafiri în ultima vreme, și cred că nu toți au venit cu intenții bune.

Înainte ca Nicole să apuce să-i întrebe ce vrea să spună cu asta, Gordon își scoase pălăria în fața fermierului și făcu cale întoarsă.

— Bărbatul acesta zice că la un sfert de milă de aici este o casă goală, cu o fântână cu apă de băut în curte, spuse el în timp ce se apropia. Vom înnopta acolo.

— Of, nu am putea să mergem puțin mai departe? îl imploră Nicole.

— Am risca să ne prindă noaptea în câmp deschis, ripostă Gordon.

Unul dintre marinari se apropie de ei.

— Mă iertați, dom căpitan, interveni acesta, dar v-a spus cumva omul acesta al cui e pământul?

— Din câte știe ei, răspunse Gordon sărind în șa, terenul aparține oricui este dispus să-i cultive.

În rândul oamenilor se stârni un murmur de uimire. Mulți dintre ei se întoarseră și își trecură încă o dată privirile peste vegetația luxuriantă din imensa vale înverzită.

— Pământul acesta poate fi al oricui? întrebă unul dintre marinari.

— Țin să-ți reamintesc că te-ai angajat ca escortă pentru întreaga călătorie, răspunse Gordon, aruncându-i o privire severă.

— Așa este, să trăiți! spuse bărbatul.

Totuși, nu se putu abține și mai aruncă încă o privire peste impresionanta întindere de pământ din jurul lor.

— Dar ne este îngăduit să facem planuri de viitor, nu-i așa, dom căpitan? adăugă el.

După ce se instalară în casa părăsită și puseră ceaunul la fiert în vatra dărăpănată, Nicole se apropie de Gordon.

— Fermierul nu ți-a spus nimic despre moșia mea? îl întrebă ea.

Gordon continuă să scruteze câmpurile din jurul casei. Deși fața lui nu trăda nicio emoție, în ochi i se citea neliniștea.

— Gordon?

— Draga mea, răspunse el cu blândețe, unele lucruri este mai bine să fie discutate la lumina zilei.

Capitolul 9

Nicole obișnuia să-și rezerve câteva clipe pentru rugăciune în fiecare dimineată. În mod normal, în timpul rugăciunilor ei matinale, mateloții din echipaj - cu toții oameni cu frică de Dumnezeu, dar prea puțin duși pe la biserică - păstrau liniștea și o priveau zâmbind binevoitori; astăzi însă, în cea de-a șasea zi a călătoriei, nimeni nu zâmbea. Oamenii aveau un aer vigilent și fețele întunecate, de parcă peste noapte s-ar fi molipsit cu toții de sobrietatea lui Gordon.

Luară micul dejun în tăcere și apoi își văzură de drum. De această dată, Nicole călărea flancată de patru mateloți. Totuși, în ciuda aerului lor posac, era o zi senină și în jur nu exista niciun semn de pericol. Pe măsură ce se apropiau de râu, aerul devenea tot mai cald. Ca și cum această vale superbă ar fi fost leagănul celor mai minunate zile de vară, se gândi Nicole.

Pe malul opus al râului era acostat un bac vechi și ruginit. Zărind grupul, oamenii care-l manevrau își părăsiră colibe și traversară râul, ieșindu-le în întâmpinare. Între mal și bac improvizară un podeț din scânduri, peste care căruțele trecură cu ușurință. Doar unul dintre cai refuză cu încăpățănare să calce pe platforma plutitoare. Atunci, căpitanul ambarcațiunii, un bărbat crăcănat și sașiu, își smulse basmaua de la gât, legă cu ea calul la ochi și, când armăsarul se liniști, îl luă de căpăstru și-l conduse pe platforma bacului. După ce priponi calul de balustradă, îi făcu semn tovarășului său și, împreună cu acesta, începu să tragă vârtos de parâme. În afară de a le comunica prețul cursei, cei doi rămaseră tăcuți tot restul drumului. Când Gordon îl întrebă pe unul dintre ei care este starea drumului pe cealaltă parte a râului, acesta trimise un scuipat maroniu de suc de tutun peste bord și se întoarse cu spatele.

La scurtă vreme după ce se îndepărtară de debarcader, starea drumului se înrăutăți simțitor. Cărarea, odată îngrijită, era acum plină de buruieni și de gropi adânci, săpate, fără îndoială, de ploile din timpul iernii.

— De ce nu au mai mare grijă de starea drumului? întrebă contrariată Nicole atunci când oamenii trebuiră să descalece pentru a patra oară pentru a dirija căruțele pe lângă o serie de vârtoape adânci.

Gordon își șterse sudoarea de pe frunte, după care răspunse:

— După părerea mea, proprietarii din aceste locuri sunt răspunzători pentru îngrijirea drumului ce le străbate pământurile.

— Asta înseamnă că persoana ce se face vinovată de starea deplorabilă a acestui drum nu este deloc greu de găsit, ripostă Nicole.

Gordon era pe cale să-i răspundă, dar se opri.

— Strângeți rândurile! le ordonă el oamenilor săi. Și

verificați-vă rezerva de praf de pușcă!

Mateloții se conformară numaidecât.

— Sunt indieni prin preajmă? întrebă Nicole, privind nedumerită în jur.

— Sper că nu, răspunse Gordon.

— Atunci care este pericolul?

— În acest punct, mă tem că aproape orice poate constitui un pericol, răspunse Gordon.

Răspunsul lui laconic îi tăie cheful de a pune alte întrebări. Totuși, când ajunseră pe următoarea culme, Nicole își roti nerăbdătoare privirea de jur-împrejur, în căutarea unui semn că se apropiau de moșia Harrow. Ar fi vrut să vadă un sat sau măcar niște fermieri lucrând pământul. Să întâlnească un trecător căruia să-i dea binețe și pe care să-i întrebe unde anume se afla domeniul ei.

De pe creasta dealului se zăreau culmile rotunjite ale următoarelor dealuri și, în depărtare, piscurile înalte ale unor masive muntoase. Era o priveliște minunată. În lumina proaspătă a dimineții părea să plutească promisiunea unui nou și impetuos început. Regiunea avea un parfum dulce și răsună de cântecele păsărilor. În lăstărișul din partea dreaptă a drumului, Nicole zări un covor de clopoței ce părea să se întindă la nesfârșit. Erau primele flori de primăvară pe care le vedea în acest an.

Totuși, în jur nu era nici țițenie de om.

Trecură pe lângă nenumărate case de fermieri, toate pustii. În dreptul primelor trei, Gordon se oprise și strigase „Bună ziua!”, dar, văzând că nu primește niciun răspuns, în cele din urmă renunțase să mai salute și trecu pe lângă restul caselor în tăcere. Unele dintre ele - cele cu obloanele rupte, fără ușă la intrare și geamuri la ferestre - era clar că erau părăsite. Altele, însă, păreau locuite. Ai fi zis că locatarii acestora doar ce plecaseră. Pământurile însă erau neîngrijite, hambarele goale, gardurile dărăpănate, iar pe pășuni nu era nici urmă de oi sau de

vaci. Deși era o zi frumoasă și însorită, pustietatea văii pe care o străbăteau deveni din cale afară de apăsătoare.

Văzând că și casele din următoarea vale erau părăsite, Nicole nu se mai putu abține.

— Spune-mi ce ai aflat, îi șopti ea lui Gordon pe un ton grav.

— Nimic sigur, răspunse Gordon, așa că poate ar fi...

— Te rog să-mi spui. Trebuie să știu adevărul. Unde se află moșia mea?

Gordon oftă.

— Călătorim pe hotarul moșiei tale încă de când am trecut râul.

Nicole trase hăturile calului și se uită la el cu ochii pierduți.

— Dacă spusele fermierului cu care am vorbit ieri sunt adevărate, tot ceea ce se află în partea de nord a drumului îți aparține, adăugă Gordon.

— Bine, dar... Unde au dispărut toți oamenii?...

— Ai auzit și tu ce a spus ofițerul american, spuse Gordon, după care se opri, șovăind. E vorba de un ținut aprig disputat, ce s-a aflat ba în mâinile britanicilor, ba în mâinile americanilor, continuă el prudent.

— Bine, dar ce înseamnă asta?

Gordon nu spuse nimic.

— Cu ce a afectat asta moșia mea? insistă Nicole.

— Vom afla în curând, răspunse Gordon, străduindu-se să nu-și trădeze neliniștea. Înainte! le strigă oamenilor săi, ridicând brațul.

Nicole se așteptase să simtă bucurie și încântare atunci când va ajunge la conacul ce era posibil să devină noul său cămin. Totuși, acum, în timp ce se apropia de porțile înalte ale proprietății, nu simțea decât groază. Locul arăta exact așa cum era descris în actele întocmite de avocatul lui Charles. Exact așa cum îi spusese avocatul,

cuvinte care să descrie ce era în sufletul ei în momentul acela.

Când ieșiră din pădure și ridică ochii, Nicole nu-și putu înfrâna un țipăt de deznădejde.

În fața lor se întindea un câmp vast, care urca într-o pantă lină spre vârful dealului, unde se ridica fostul conac. Clădirea, cândva maiestuoasă, fusese arsă și devastată. Din toate casele și anexele din jur, nu mai rămăseseră decât ruine și cenușă.

— Aici a avut loc o bătălie, dom căpitan, spuse Carter.

Erau primele cuvinte pe care le rostea de când pătrunseseră pe moșie.

— Bănuiesc că nu doar una, răspunse Gordon. Strângeți rândurile! Încărcați-vă muschetele! Pregătiți-vă armele!

Nicole privea în continuare cu ochii pierduți conacul pustiit. Era un tablou de coșmar, de la care, deși ar fi vrut din tot sufletul, nu putea să-și ia ochii. Acoperișul arsese în întregime. Ici și colo, printre mormanele de cenușă, se ridicau câteva ziduri înnegrite de fum. Fațada dinspre nord – cu trei ferestre și geamurile sparte în mare parte – suferise cele mai puține stricăciuni. Spre ei, în afara casei, se afla veranda, ai cărei stâlpi atinși de foc aduceau acum cu niște dinți înnegriți.

Simți mâna lui Gordon încleștându-se pe brațul ei, dar nu sesiză pericolul decât atunci când strânsoarea aproape că îi blocă circulația sângelui în braț. Atunci Gordon îi lăsă brațul și duse mâna la pistol.

— Dați-i zor! le ordonă el oamenilor săi.

O siluetă trecu fulgerător prin dreptul uneia dintre ferestre, iar la câteva secunde după aceea, Nicole văzu un bărbat țâșnind din spatele casei și ascunzându-se în iarba înaltă din dreapta ei. Alți doi îi urmară exemplul.

— E încă unul în partea stângă, spuse Carter printre

dinți. Și alți doi mai încolo.

— Întoarceți căruțele și trageți-le la dreapta, pe prima alee, ordonă Gordon, după care se întoarce cu fața spre casă. Nu am venit cu gânduri rele! strigă el. Suntem doar niște călători aflați în căutarea unui loc în care să înnoptăm!

— Atunci n-aveți decât să căutați în altă parte cât timp mai puteți! se auzi strigând o voce din interiorul casei.

— Așa vom face, răspunse Gordon, după care se întoarce spre Carter. La ordinul meu, trageți! îi șopti el.

„Dar aici e casa mea! Acesta ar trebui să fie căminul meu!”, ar fi vrut să strige Nicole către ceruri.

— Dați-i zor cu căruțele acelea! șopti Gordon.

— Sunt în bătaia puștii, spuse încet Carter.

— Trage un foc de avertizare, la un fir de păr de căpetenia grupului, ordonă Gordon.

Nicole îl mai văzuse pe Carter în acțiune și știa că șeful de echipaj era un țințaș desăvârșit, capabil să doboare un curcan sălbatic în zbor de la o distanță de o sută cincizeci de pași. Fără niciun alt cuvânt, Carter își duse muscheta la umăr, ochi și apăsă pe trăgaci. Praful de pușcă se aprinse cu o scânteie, urmă o pauză, apoi o explozie de flăcări și fum, și glonțul şuieră prin aer, doborând pălăria unui bărbat pe care Nicole nici măcar nu îl observase până atunci. Soldatul scoase un țipăt slab și se trânti la pământ. Carter îi înmână rapid muscheta celui din dreapta sa și luă alta încărcată.

— Suntem înarmați și gata de luptă! răcni Gordon. Acesta a fost singurul foc de avertizare. Dă retragerea, căci, de nu, s-a zis cu voi! Atacăm casa și vă secerăm pe toți, până la ultimul!

Urmă o pauză îndelungată, după care vocea din casă strigă „Retragerea!” Dar nimeni nu făcu vreo mișcare.

— N-ați auzit ce-am spus? Retragerea!

În momentul acela, niște indivizi zdrențăroși se ridicară din ierburile înalte și porniră înapoi spre casă.

— Hei, strigă Gordon, voi ăia care stați pitiți lângă cotețul de păsări! Dacă nu vă ridicați numaidecât, acolo vă putrezesc oasele!

Trei siluete săriră din ascunzătoare și o luară la goană spre casă.

— Am întors căruțele, dom căpitan, raportă unul dintre mateloți.

— Atunci luați-o din loc! Nicole, tu vei pleca împreună cu ei. Noi patru rămânem în urmă, ca să vă acoperim retragerea. Carter, când ajungeți la poartă, trage un foc în aer.

— Da, să trăiți! Să mergem, flăcăi!

Nicole nu se împotrivi. Văzuse îndeajuns pentru a înțelege că nu putea rămâne aici. Pângărite de război, nici casă, nici pământurile acestea nu mai erau ce fuseseră odinioară. Cu inima grea, se conformă instrucțiunilor date de conducătorul caravanei și își mână calul între cele două căruțe din spate. Căruțașii stăteau pe capre, cu hățurile înfășurate pe antebraț, ținând în mâini muschetele încărcate.

Acum, la plecare, pădurea părea să fie și mai înăbușitoare. Când ieșiră pe poartă și ultimul căruțaș trase un foc în aer, Nicole nu-și mai putu zăgăzui lacrimile. Era ca și cum acel glonț ar fi spulberat toate visele ei fragile și deșarte.

Capitolul 10

La insistențele lui Gordon, străbătuseră întreaga distanță până la râul Connecticut la galop, fără să se oprească măcar o dată. Pentru siguranță, câțiva dintre mateloți călăreau în fața și în spatele caravanei. Gordon le ordonase oamenilor săi să nu mai tragă niciun foc de

avertizare pe teritoriu ostil. Aveau de-a face cu dezertori, iar aceștia nu urmau decât propriile lor legi. Dacă sesizau vreo mișcare, erau gata să atace.

Ajunseră pe malul râului când soarele începea să scapete deasupra dealurilor vestice. Proprietarul bacului le spusese că era prea târziu pentru a mai traversa râul, așa că Gordon îl plăti îndoit. Întrucât toți caii erau obosiți și neliniștiți, pentru a fi îmbarcați pe platformă, fiecare în parte fu legat la ochi și căruțele au trebuit împinse la bord de către mateloți. Când ajunseră pe malul opus, întreaga natură era învăluită în giulgiul gri-albăstriu al înserării, și toți - oameni și animale deopotrivă - erau la capătul puterilor. Cu toate acestea, Gordon reuși să îi convingă să meargă mai departe. Nicole știa că scopul lui era de a ajunge într-un loc ferit, departe de drumul principal, unde să nu fie văzuți de nimeni. În fond și la urma urmei, trei căruțe supraîncărcate constituiau o pradă frumoasă și nu era exclus să fie urmăriți.

Povârnișul abrupt ce ducea spre culme părea să se întindă la nesfârșit. Stors de puteri, calul lui Nicole se împiedica la fiecare pas, așa că tânăra hotărî să descalece și să continue urcușul pe jos. În curând începu să se poticnească, la rândul-i, de bolovani și crăpături nevăzute. Bărbații mergeau pe lângă căruțe, punând umărul să împingă sau să dirijeze, printre strigăte, atelajele ori de câte ori caii dădeau semne de șovăire. Totul era învăluit într-o beznă adâncă. Luna era ascunsă de nori, iar în apropiere nu se vedea nicio fereastră luminată. Fără tragere de inimă, Gordon aprinse câteva făclii, dar lumina torțelor nu făcu decât să scoată și mai mult în evidență întunericul negru ca smoala din jurul lor.

Pe jumătate adormită, Nicole pășea greoi, ținând căpăstrul într-o mână. În pădurea ce încadra poteca, animalele și păsările de noapte foșneau și croncăneau, iar acestora li se alăturară șoaptele neclare ce începură să

răsune în mintea ei, amintindu-i de pribegiile de odinioară de-a lungul canalelor din Louisiana. Se simți din nou ca un copil neajutorat, aflat în căutarea unui refugiu.

Nu știa cât era ceasul atunci când au ajuns în sfârșit la ferma părăsită unde înnoptaseră înainte. Nu știa decât că i-a fost din cale afară de greu să-și dezlege desaga din spatele șeii. Se simțea vinovată că nu-i ajută pe ceilalți să deșeueze caii și să-i priponească. S-ar fi convenit să îi ajute măcar la aprinderea focului și pregătirea mesei, căci era și ea lihnită de foame; dar nu mai era în stare de nimic din toate acestea. Tot ce își amintea era că și-a întins pătura într-un colț adăpostit al casei părăsite, și-a tras mantia peste cap și s-a scufundat într-un somn adânc.

Peste câteva ore fu trezită de un zgomot ce suna ciudat de familiar. La început avu impresia că sunetul provenea din coșmarul ei, dar, când zgomotul se repetă, realizează că era vorba de un șoarece care traversa podeaua încăperii. Acest gând fu de ajuns pentru ca visul urât pe care îl avusese cu câteva clipe în urmă să pătrundă în sfera conștientului, fapt ce nu se mai întâmplase de pe vremea copilăriei sale. Pe atunci, în timpurile grele de dinainte ca familia ei să ajungă pe teritoriul acadienilor din Louisiana, astfel de vise conștiente erau cât se poate de frecvente – ca și cum fricile sale de copil ar fi fost prea puternice pentru a rămâne închise doar în lumea viselor.

Când Nicole se mișcă sub pătură, șoarecele o luă la goană, în căutarea unui refugiu. Totuși, asta nu era de ajuns pentru a risipi senzația de groază ce pusese stăpânire pe ea. Acum își amintea ceea ce visase. Avusese din nou un coșmar. Unul dintre visele urâte ale copilăriei sale, în care ea și familia ei mergeau pe un drum fără de sfârșit. Fără de țintă și fără de speranță. Resimțea și acum teama și neputința pe care le încercase în copilărie, când toți ceilalți membri ai familiei erau scufundați într-un somn

adânc, iar ea își încleșta degetele și dinții în pătură, pentru a nu-i trezi, cu scâncetele, pe fratele ei mai mic. Doar că acum nu împărțea pătura cu frățiorul ei obosit, așa că se putea ridica din culcuș fără să trezească pe nimeni.

Traversă cu grijă încăperea și pași afară, în noapte. Bătea un vânt rece dinspre miazănoapte și stelele erau acoperite de nori. Totuși, de această dată frigul nu o deranja deloc pe Nicole. Având în vedere starea ei de spirit, frigul pe care îl simțea stând aici, la marginea verandei, se potrivea cât se poate de bine cu golul din sufletul ei.

Își sprijini capul de balustradă. Era atât de obosită, atât de epuizată!... Și nu doar din cauza efortului de peste zi. O dureau oasele și inima deopotrivă. Își dorise atât de mult să găsească un loc în care să se poată stabili pentru totdeauna... Un loc în care să se odihnească după drumul lung pe care îl parcursese. Un loc în care să prindă rădăcini și să crească.

Gândul o făcu să-și deschidă din nou ochii. De undeva din spatele ei se auzi murmurul santinelei. Simți în nori mirosul de fum și ascultă furnăitul somnoros al cailor. Până acum nu-și mai dorise niciodată conștient așa ceva. Se întrebuse, ce-i drept, în repetate rânduri dacă va găsi vreodată un loc căruia să simtă că îi aparține cu adevărat, dar dorința de a-și întemeia un cămin fusese întotdeauna vagă, și o nutrise doar pentru că văzuse cât de important era acest lucru pentru cei din jurul ei – pentru Anne, pentru Charles, pentru Andrew și Catherine, pentru Henri și Louise. Toți erau strâns legați de căminele lor. Pentru ei, nevoia de a aparține unui loc era una naturală și din cale afară de importantă. Or Nicole avea impresia că o astfel de dorință era învăluită în mister, ba chiar bănuia că ea nu avea acest imbold înăscut. Totuși, acum, când era sleită de puteri, tânjirea aceasta era mai puternică decât foamea ce îi rodea măruntaiele. *Avea nevoie* de un loc care să fie

al ei pentru totdeauna. Avea nevoie de un *cămin*.

Se simțea atât de singură și de vulnerabilă!... Aproape că o podidi plânsul. Închise ochii și ridică spre ceruri încă o rugă tăcută. Un țipăt de groază al sufletului. Avea nevoie disperată de protecția Domnului.

Pentru o vreme nu se mai auzi nimic, în afară de vuietul tot mai însuflețit al vântului și de șoaptele nopții. Apoi Nicole simți în suflet o prezență, și în momentul acela fu sigură că Henri Robichaud, bărbatul care o crescuse vreme de optsprezece ani ca pe propriul său copil, era treaz în această noapte adâncă și se gândea la ea. Se ruga pentru ea. Chiar și acum, când era departe de el, simțea iubirea lui veșnic ocrotitoare. Poate că răspunsurile la întrebările ei nu puteau veni în aceste momente de cumpănă. Totuși, gândul la Henri Robichaud fu de ajuns pentru ca Nicole să se adâncească într-un somn adânc și lipsit de vise.

În zori, porniră mai departe.

Gordon rămase din cale afară de vigilent până când trecură de Templeton. La venire, această porțiune de drum li se păruse pustie și ostilă. Acum, în comparație cu aerul dezolant al ținutului ce se întindea pe malul opus al râului, această regiune părea să fie raiul pe pământ.

Vremea rămânea rece, furtunoasă și neguroasă. Nicole părea să se piardă cu totul în voluminoasa-i mantie de ploaie. Avea gluga trasă până peste frunte, și Gordon nu reușea să-i zărească ochii decât atunci când se aflau față-n-față. Și, de fiecare dată, privirea lui Nicole era goală și rece.

Tânăra părea să se reînsuflețească doar dimineața și seara, atunci când își scotea din desagă Biblia și se adâncea în meditație.

Continua și acum să îl invite pe Gordon să i se alăture în rugăciune. Sentimentele lui Gordon pentru ea

erau atât de puternice, încât, atent la fiecare nuanță a vocii ei încântătoare, simțea disperarea tăcută ce se ascundea în spatele cuvintelor ei rugătoare, rostite cu un ușor accent francez. Deși nu înțelegea de ce, știa că Nicole își dorește cu ardoare ca el să se roage împreună cu ea.

Totuși, el nu putea să accepte așa ceva. Trebuia să rămână cinstit atât față de ea, cât și față de el însuși. O iubea prea tare pentru a fi capabil să o mintă mai ales în ceea ce privește credința în Dumnezeu, ce constituia o parte vitală a vieții ei. Își dorea cu înflăcărare ca Nicole să se apropie de el, dar nu voia nicidecum să obțină acest lucru amăgind-o. Ținea prea mult la ea.

Totuși, adevărul fie spus, Gordon era sigur că în viața lui nu avea loc o credință asemeni celei pe care i-o cerea Nicole. În drum spre Boston, întoarse aceste gânduri pe toate părțile, și ar fi vrut să aibă prilejul de a i le împărtăși lui Nicole, dar tânăra era adâncită în propriile-i gânduri, cu privirea ațintită înainte și mintea la ceea ce văzuse printre ruinele moșiei sale. Totuși, intenția lui nu era nici pe departe aceea de a-și râde de credincioșia ei. Tot ce voia era să îi spună că ar fi dispus să renunțe la cariera sa de căpitan de vas ca s-o ajute să o ia de la capăt. Să îi spună că ar fi fericit să întemeieze un cămin împreună cu ea. Aici, în America. Să o convingă că ar renunța pentru ea până și la patria lui... De ce nu-și ridica Nicole privirea? De ce nu îl privea în ochi? De ce nu-i spunea că este pregătită să vorbească despre relația lor?

Cu excepția câtorva replici sporadice și a invitației de a i se alătura în rugăciune, Nicole nu schimba cu el niciun cuvânt. S-ar fi rugat cu ea. Da, bineînțeles că era dispus să se roage cu ea, chiar dacă nu o făcea din convingere, ci mai degrabă de nevoie. Dar nu, nu trebuia să cedeze tentației. Onoarea și iubirea lui crescândă pentru ea nu îi permiteau să o mintă.

Credința lui Nicole era una *feminină*, ce presupunea

lipsă de încredere în forțele proprii, se gândea Gordon. În această lume, un bărbat poate supraviețui doar dacă se bazează pe mintea sa, pe puterea brațului său, pe țelul său, pe armele sale și pe cei câțiva tovarăși de nădejde pe care îi are. Și, dacă este cu adevărat norocos, pe familie. Lumea este un loc plin de suferință și de pericole, în care nu răzbești decât prin forță, hotărâre și ambiție. Un loc în care trebuie să fii mereu cu ochii în patru, căci dușmanii pândesc pretutindeni. Pretutindeni.

Era în ordine ca ea să-și practice religia cu o asemenea feroare. Era chiar un lucru nobil, dar nici pe departe potrivit pentru oameni ca el. Când îl va lăsa Nicole să-i vorbească despre toate aceste lucruri? Și, de o va face vreodată, îl va accepta ea, oare, așa cum este? Se simțea frustrat și neputincios.

În momentul acela ar fi vrut să bată cu pumnul în șa și să se răstească la ea, să îi ordone, precum marinarilor săi, să se oprească și să-i asculte. Totuși, ajunsese să o cunoască îndeajuns de bine pe această femeie pentru a fi absolut sigur că un asemenea asalt direct nu ar fi avut nicio șansă de izbândă; așa că smuci frâiele calului și o luă la galop înapoi, spre ariergardă. Privind rapid peste umăr, văzu că Nicole nici nu băgase de seamă că el plecase.

Își ridică ochii spre cer, și stropii de ploaie îi acoperiră fața aidoma unor lacrimi reci. Nu se mai simțise niciodată atât de îndurerat. Și nici atât de neputincios.

Capitolul 11

Bine-cunoscuta alee de lângă port era o priveliște liniștitoare și totodată răscolitoare. Privind înainte, Nicole zări vechea ușă a adăpostului creștin din Boston, la care poposisese în drum spre nord, atunci când plecase din Louisiana. Nu putea decât să speră că îl va reîntâlni pe pastorul Collins – bătrânul înțelept, cu privirea

pătrunzătoare și blândă, ce îi îndreptase pașii spre credință. Ar fi liniștitor să vorbească încă odată cu el. Să se afle în prezența unei persoane care îi cunoscuse pe Andrew și pe Catherine. În timp ce se apropia de ușă, realizează că viața o adusese din nou în punctul din care pornise. După atâtea mile parcurse și greutatea înfruntate, se afla la fel de departe de destinație precum în urmă cu câțiva ani. Dar care era destinația ei? Care era țelul ei în viață?

După ce ajunseseră în Boston, se învârtiseră ore întregi înainte de a găsi niște grajduri mai acătării. Gordon a întrebat nenumărați ofițeri britanici dacă se întâmplă să cunoască un grajd sigur, dar nu luase o hotărâre decât după ce majoritatea răspunsurilor i-au indicat același loc. Nu puteau opta pentru un grajd oarecare, și asta deoarece, pe lângă cai și căruțe, aveau de lăsat acolo și lucrurile de valoare aduse de Nicole din Anglia. Deși Gordon se luase la hartă cu proprietarul grajdului în privința prețului, în cele din urmă ajunseră să plătească o sumă uriașă - mai mult decât ar fi plătit, în vremuri de pace, pentru o duzină de camere și de mese la un han din apropiere. După ce plătiseră, Gordon insistă să folosească bidivii pentru a ajunge la han. Pentru orice eventualitate, îi spusese el lui Nicole. Orașul fiind extrem de aglomerat, avea de gând să meargă călare în căutarea unui loc în care să poată fi găzduiți toți oamenii săi. În asemenea condiții, era mai sigur să fie cu toții laolaltă.

Realizând acum că Gordon și oamenii lui rămăseseră în urmă, Nicole se opri în mijlocul aleii.

— Nu vii? întrebă ea, întorcându-se spre Gordon.

— Ba da, vin! răspunse bărbatul, continuând să scruteze apele golfului. Iartă-mă, dar nu văd unde este corabia.

— Au fost vijelii strașnice zilele astea, dom căpitan, interveni Carter, care stătea, la rândul-i cu fața spre golf.

Probabil că au tras corabia la adăpost de vânt.

— Probabil, răspuse Gordon, aruncând o privire de-a lungul aleii umbroase. Zici că vom găsi un han pe-aici?

— Un adăpost creștin, răspuse Nicole. Un loc unde vom găsi găzduire și siguranță.

— Ai mai fost pe aici?

— Da. Cu câțiva ani în urmă.

— Înțeleg că asta s-a întâmplat înainte de a merge în Anglia, spuse Gordon. Chiar dacă orașul e plin de loialiști, sunt sigur că putem găsi un han mai potrivit pentru o doamnă, adăugă el, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Probabil că da, răspuse Nicole, dar eu prefer să înnoptez aici.

Fără a aștepta răspunsul lui Gordon, tânăra descălecă și trase clopoțelul de deasupra ușii. Gordon ezită, după care se apropie tăcut și se opri în spatele ei.

După câteva clipe, ușa se deschise, și în cadrul ei apărură chiar reverendul Collins.

— Dumnezeu mare! exclamă bătrânul, privind-o pe Nicole cu ochii mari de uimire.

Văzându-l, Nicole răsuflă ușurată. Fața bătrânului radia de bucurie. Coplesită de emoția reîntâlnirii, Nicole reuși cu greu să-și stăpânească lacrimile.

— Bine v-am găsit, domnule pastor!

— Draga mea, ți-am auzit glasul prin fereastra deschisă, spuse pastorul Collins, arătând spre alee, fără a-și dezlipi însă ochii de la Nicole. Dacă nu aș fi primit de curând o scrisoare ce îți este adresată, aș fi crezut că aud vocea unui înger. Oricum, abia de-mi venea să-mi cred urechilor.

— O scrisoare? Aici?

— De fapt nu una, ci două scrisori. Una din Halifax, pe care am recunoscut scrisul tatălui dumitale. Și o alta din partea unei doamne din Anglia.

— Anne! strigă Nicole. Mi-a scris Anne! Și scrisoarea

ei a ajuns la mine!

— Chiar așa, răspunse pastorul, privind-o cu zâmbetul său inconfundabil, plin de căldură și de înțelegere. Să înțeleg că ai nevoie de niște vești bune?

— Of, nici nu știți câtă nevoie am de niște vești bune! Am călătorit zile în șir prin ploaie, noroaie și focuri de arme. Asta după o călătorie spre vest ce a durat o săptămână, și la capătul căreia am descoperit că locul unde trebuia să se afle căminul meu fusese distrus, iar acum este ocupat de dezertori!

— O, ce îngrozitor! făcu pastorul, părând că înțelege toate cuvintele rostite de Nicole cu vocea tremurândă; apoi o luă de mână. Pofțiți înăuntru de vă odihniți! adăugă el, adresându-se tuturor.

Nicole realizează doar atunci că nu îl prezentase pe Gordon.

— O, mă scuzați. Sunt copleșită de emoții. Iar vestea că am primit aceste scrisori pur și simplu m-a...

Se opri și arătă spre Gordon.

— Permiteți-mi să vi-l prezint pe însoțitorul și prietenul meu, căpitanul Gordon Goodwind.

— Fiți binevenit în umilul nostru adăpost, domnule căpitan!

— Este o onoare, stimate domn, răspunse Gordon, salutând militărește. Permiteți-mi să vă întreb dacă se poate să-i găzduiți și pe oamenii mei.

— Cum să nu se poată? Odăile sunt modeste, dar curate și uscate.

— Asta-i tot ce contează. Flăcăii nu au nevoie decât de un loc sigur în care să-și poată întinde hamacurile, spuse căpitanul, după care făcu un pas în spate. Iar acum, vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă ocup de cai.

— Poftește înăuntru, draga mea, poftește înăuntru, îi spuse pastorul lui Nicole, făcându-i loc să intre.

Totul rămăsese exact așa cum își amintea. Scările din lespezi de piatră dădeau în sufrageria în mijlocul căreia se întindea o masă lungă, înconjurată de niște scaune simple de lemn. Din sufragerie pătrunseră în hol, și apoi în micul birou al pastorului. Nicole privi fereastra cu ochiuri mici, crucea de pe perete, vrafurile de cărți și hârtii. Totul era neschimbat. Inspiră adânc. Chiar și mirosul – un amestec de praf și ceară topită – era același.

— M-am întors, șopti ea.

— Da, și nici nu-ți închipui ce bucurie este asta pentru mine. Vrei niște ceai? Îți este foame?

— Un ceai ar fi minunat, dacă nu este prea mare deranjul...

— Care deranj, draga mea, care deranj? Te rog să iei loc aici, spuse pastorul, conducând-o către singurul scaun tapizat din încăpere. În timp ce eu pregătesc ceaiul, dumneata poți să citești corespondența, adăugă el înmânându-i scrisorile, după care ieși val-vârtej din birou.

Cele două epistole erau legate laolaltă cu o panglică albastră, și sigilate cu ceară. Nicole desfăcu panglica și își îndreptă întâi atenția asupra scrisorii venite din partea părinților ei. Pipăind hârtia, simți parcă în vârful degetelor apropierea lui Andrew, căldura zâmbetului său, iubirea profundă a mamei sale. Puse misiva în buzunar pentru a o citi mai târziu și trecu la scrisoarea lui Anne. Când rupse sigiliul, mâinile începură să-i tremure atât de tare, încât se temu că ar putea rupe hârtia fină pe care era scrisă epistola. Își așază scrisoarea în poală. Cunoștea atât de bine scrisul acesta! Aproape că auzea în minte vocea surorii ei.

— Of, Anne!... Murmură ea.

Trase aer în piept și așteptă să se oprească din tremurat înainte de a lua din nou scrisoarea în mână. Rupse sigiliul. Din cauza aerului umed și sărat, hârtia devenise fină ca mătasea. Nicole se apropie de lumânare și

sorbi cu nesaț fiecare cuvânt.

— Sora dumitale mi-a scris o epistolă încântătoare, spuse pastorul Collins, revenind cu ceștile pline cu ceai. Chiar am avut impresia că ne cunoaștem de ani de zile.

— Mă iertați, domnule pastor, dar aceasta este prima scrisoare pe care o primesc de la ea de când am plecat din Anglia. Din cauza războiului...

— O, înțeleg, înțeleg foarte bine, spuse pastorul, așezând ceașca pe măsuta de lângă ea. Am să te las să citești în liniște. Poți să rămâi aici cât timp dorești, draga mea. Discuția noastră mai poate aștepta.

Pe alocuri, cuvintele erau șterse sau pătate, ca și cum scrisul ar fi fost atins, la rândul său, de frământările vremurilor în care trăiau. Dar Nicole știa despre ce era vorba în scrisoare încă înainte de a o citi. Citind rândurile scrise de sora ei, Nicole simți alinare, dar și regrete. Trecerea timpului, distanța uriașă dintre ele, faptul că popoarele lor se războiau între ele, toate acestea o făceau să simtă un gust dulce-amar.

După ce își trecu privirea peste scrisoare, o puse deoparte. Avea nevoie de un moment de reculegere. Trebuia să tragă adânc aer în piept înainte de a citi cu atenție slovele scrisorii. Epistola lui Anne o constrângea să înfrunte întrebări la care nu avea niciun răspuns. Se bucura atât pentru Anne și Thomas, cât și pentru Charles și Judith. Dar când va avea loc nunta? Trecându-și din nou privirea peste scrisoare, Nicole descoperi cu stupefație că nunta celor două cupluri avusese deja loc. Faptul că afla această veste minunată abia acum constituia o adevărată lovitură emoțională. Anne va duce în continuare o viață îndestulată în casa lui Charles, la adăpost de orice pericol și va avea un soț și un fiu care să o iubească. Preț de o clipă, Nicole își dori să fi rămas și ea în Anglia. Dar nu, nu putea să se întoarcă acolo, oftă ea resemnată. În fond și la urma urmei, plecase de acolo tocmai pentru că simțea că

moșia din Anglia nu era căminul ei. Nu simțea că aparține acelor locuri.

Bine, dar care era locul căruia îi aparținea cu adevărat? Unde ar trebui să fie căminul ei? Ce se va întâmpla cu ea de acum încolo? Ce avea să facă aici, în America? Trebuia, oare, să rămână aici? Și Gordon? Încotro se îndrepta această relație? îi va împărtăși Gordon vreodată credința? Era corect să-i ceară asta? Gordon era, iară doar și poate, un om de ispravă, pentru care nutrea sentimente puternice; dar să fie, oare, asta de ajuns?

Își coborî privirea spre scrisoarea pe care o ținea în mâini. În aceste pagini păreau să se oglindească toate îndoielile și frământările ei, cu o claritate și o intensitate aproape insuportabile. Trebuia să găsească soluția la toate aceste probleme, trebuia să-și facă ordine în viață. Dar cum? Nici acum, după nenumărate rugăciuni și meditații, nu știa răspunsul La această întrebare.

Așeză scrisoarea pe măsuță, lângă ceașca de care încă nici nu se atinsese, apoi se ridică de pe scaun. În drum spre ușă se opri și, întorcându-se, privi din nou spre scrisoare. Nu, nu putea să se gândească la asta acum. Era prea mult. Avea nevoie de...

Deschise repede ușa și traversă holul. Gordon era în sufragerie. Când o văzu intrând, bărbatul se ridică încet în picioare. Era înalt, semeț și... Stingher. Prin ferestrele laterale pătrundea o lumină rece și gri. Stropii de ploaie loveau în cadență geamurile ferestrelor. În încăperea cu pereți din piatră se auzea ecoul vântului ce mătura acoperișul. Nicole se simțea singură și derutată, iar mugetul furtunii nu făcea decât să-i adâncească aceste sentimente.

— S-a întâmplat ceva? o întreabă Gordon, sesizându-i numaidecât tulburarea.

— Nu, nimic... Doar că m-au copleșit emoțiile când am citit scrisoarea... Unde este pastorul Collins? Mă

așteptam să-i găsesc aici...

— A trebuit să se ocupe de o chestiune urgentă, răspunse Gordon, după care făcu un pas spre ea. Ai primit vești din Anglia?

— Da... Toți sunt bine... Anne s-a măritat...

— Sora ta s-a măritat? Felicitările mele!

Totuși, nici vocea și nici expresia lui nu arătau că ar fi fost din cale afară de afectat de această știre.

— Nicole, trebuie să stăm de vorbă.

— Gordon, te rog, eu...

Simți că i se pune un nod în gât și nu putu să continue.

Gordon își îndreptă umerii.

— Nu mai suportă amânare, spuse el încet, dar autoritar.

Nicole încuviință din cap și se așeză resemnată pe un scaun.

Acum va trebui să-i asculte până la capăt. De ce nu? În fond și la urma urmei, avusese la dispoziție săptămâni întregi pentru a lua o hotărâre. Ce rost avea să mai amâne discuția? Totuși, inima îi bătea nebunește în piept, ca o pasăre prinsă în colivie.

Gordon se așeză din nou pe scaun. Acum, că venise momentul, părea incapabil să-și mai adune gândurile. Respiră de câteva ori adânc.

— Draga mea Nicole, probabil că știi că nu doar simțul datoriei a fost motivul pentru care m-am învoit să te însoțesc în aceste călătorii.

Ea încuviință din nou din cap. Nu era un răspuns adresat lui Gordon, ci ei însăși. La fel cum se întâmplase cu scrisoarea lui Anne, știa deja ce avea să urmeze. În momentul acela, sufletul ei se întoarse spre Dumnezeu, plângând și implorându-L să îi dea un răspuns. Să îi arate calea. Să îi dea un moment de liniște, în care să poată vedea lucrurile clar.

— Am acceptat această răspundere datorită sentimentelor din ce în ce mai puternice pe care le nutresc față de tine, continuă Gordon.

Vorbea pe un ton calm și totodată hotărât. Era clar că se gândise îndelung la aceste cuvinte.

— Prin faptele mele, am încercat să îți arăt ce fel de om sunt. Un om care îți va apăra întotdeauna interesele ca și cum ar fi ale lui.

Un om care vrea să te vadă fericită. Un om care își dorește din tot sufletul să se bucure de încrederea și, cu voia Domnului, de iubirea ta.

— Cu voia Domnului, repetă ea în șoaptă.

„Doamne, Te rog să îmi vorbești. Arată-mi, rogu-Te, ce ar trebui să fac. Ce ar trebui să spun”.

— Iubirea mea pentru tine devine tot mai adâncă pe zi ce trece, continuă Gordon, întinzând mâna spre ea. În tot acest timp am sperat, am așteptat un semn de la tine. Am nutrit speranța că, într-un fel sau altul, îmi vei da de înțeles dacă accepți să îți fac curte. Ți-am fost alături în momente de cumpănă, așteptând și sperând, dar acum nu mai pot aștepta. Lumea se află la răspântie, Nicole. Trăim vremuri grele, și pericolul pândește din toate părțile.

— Gordon...

— Te rog, te implor să mă lași să termin ce am de spus. Deși nu mi-ai cerut să o fac, să știi că aș fi dispus să renunț la viața pe mare. Chiar dacă aș avea șansa de a avansa, aș renunța la carieră. De bunăvoie! Fără să stau pe gânduri, adăugă el, luându-i mâna în palme. Asta dacă te învoiești să îmi accepți iubirea și să devii soția mea.

Acestea erau cuvintele pe care Nicole visase să le audă; și totodată cuvintele de care îi era groază. Își închise strâns ochii și îl imploră din nou pe Dumnezeu să îi arate voia Lui.

Când, după un răstimp îndelungat, redeschise ochii, văzu că Gordon se întunecase la față, ca și cum ar fi știut

deja care îi va fi răspunsul.

— Este atât de greu să zici „da”? o întrebă el.

— Nu, nu este.

Ar fi fost din cale afară de ușor să zică un „da” hotărât, din tot sufletul. Tremura de groază la gândul că, dând orice alt răspuns, ar comite o greșeală înfiorătoare. Își roti ochii peste pereții de piatră, peste tavan, peste ferestrele stropite de ploaie, dar nu găsi niciun răspuns. Doar tăcere.

— Spune ce gândești, spuse el posomorât, retrăgându-și mâinile. Oricum, răspunsul ți se citește deja pe chip.

Nicole îl privi cu ochii pierduți. Neliniștea din sufletul său crea o prăpastie adâncă între ei.

— De ce îți este atât de greu să îmi împărtășești credința?

Gordon o privi consternat. Fără îndoială că acesta era ultimul lucru pe care se aștepta să-i audă din partea lui Nicole.

— Poftim?...

— De ce îți este atât de greu să *crezi*?

Accentuă atât de tare ultimul cuvânt, încât îl auzi răsunându-i clar și puternic în urechi. Întrebarea nu îi era, oare, adresată și ei?

— Nu pot să îmi împart viața cu tine dacă nu îmi împărtășești credința în Dumnezeu! Am tot încercat să îți dau de înțeles lucrul acesta... Ai vorbit despre dăruire. Și eu tot despre dăruire vorbesc! Spui că ai încercat să îmi arăți cum ești cu adevărat. Și eu am făcut același lucru. Și, cu toate acestea, de fiecare dată m-am lovit de refuzul tău.

— De refuzul meu? întrebă buimăcit Gordon.

— Da, de refuzul tău. În fiecare dimineață și seară, când te invitam, te *imploram* să mi te alături în rugăciune, răspunsul tău era „nu pot”. Ce alt răspuns aș putea să-ți dau eu acum?

— Scumpa mea Nicole, încep Gordon, trăgându-și cuvintele, am să-ți vorbesc fără ocolișuri. Ești o femeie puternică, și tocmai de aceea îmi vine atât de greu să-ți înțeleg credința aceasta oarbă în Dumnezeu.

— Eu... Tu...

— Te rog din suflet să mă asculți până la capăt. Nu am nimic împotriva Bisericii și a credinței. Dar pentru a păstra lucrurile în echilibru, toate își au locul lor. Pentru ca o corabie să urmeze cursul corect și să navigheze cu pânzele întinse, toate trebuie să fie în armonie: vântul, pânzele, curenții și anotimpurile.

— Este cu neputință, murmură Nicole. Cu neputință.

Cuvintele nu erau, nici de această dată, adresate lui Gordon, ci dilemei din sufletul ei.

— Ba dimpotrivă, o contrazise Gordon. Vorbesc prin prisma experienței. În viață am avut de înfruntat necazuri și furtuni pe care tu nici măcar nu ți le poți închipui.

Se opri și își întinse din nou mâna spre ea.

— În numele iubirii pe care ți-o port și al viitorului pe care vreau să îl clădesc alături de tine, îți jur cu mâna pe inimă că niciun căpitan de vas nu se poate îndoi de puterea Domnului; dar credința în Dumnezeu trebuie să fie însoțită de credința în forțele proprii.

De această dată Nicole fu cea care își retrase mâna.

— Mă tem că nu mai am nimic să îți spun, zise ea în cele din urmă.

— Am înțeles, răspunse Gordon abătut, după care se ridică de la masă. Atunci nu îmi mai rămâne de făcut decât să-ți urez o zi bună.

„O zi *bună*”? Ecoul cuvintelor răsună în inima ei. Simți o durere atât de ascuțită, încât trebui să își apese pieptul cu ambele mâini.

Capitolul 12

Căpitanul portului își desfășura activitatea într-o căsuță din piatră, situată în punctul cel mai îndepărtat de țărm al digului principal. Lângă clădire erau amarrate paisprezece ambarcațiuni costiere, cu vâslele rânduie după obiceiul marinei militare. Portul nu era din cale afară de aglomerat. Vasele care impuneau blocada se aflau în larg, iar, din cauza războiului, navele comerciale erau puține la număr.

Sau cel puțin așa se zvonea în taverna unde luau prânzul Gordon și oamenii săi. Văzând cât este de ursuz, mateloții înțeleseseră că trebuie să-i acorde un moment de singurătate, așa că se așezaseră la o masă separată, aproape de intrare. În semn de respect pentru ofițeri, marinarii procedau uneori în felul acesta, fără să pună vreo întrebare. Iar adevărul este că acum Gordon simțea mai mult ca niciodată nevoia de a fi singur. Cu puțin timp în urmă îl năpădiseseră o furie oarbă, dar acum aceasta dispăruse, lăsându-l pradă disperării. Aproape că-și dorea să resimtă din nou mânia de dinainte. Ar fi putut duce orice, numai să scape de această deznădejde adâncă, încercând să ignore uraganul din suflet, încercă să se concentreze asupra discuțiilor purtate la mesele învecinate.

La masa de vizavi stătea un grup de comercianți din New York, care tremurau ca varga la gândul că ar putea fi implicați – fără voia lor – în război. Deși iarna trecuse fără incidente majore, în viitorul apropiat se anunțau ciocniri pe drumurile ce duceau spre nord. Și se zvonea că americanii nu stau nici ei degeaba. Oricum, comercianții reușiseră să-și vândă mărfurile la niște prețuri de-a dreptul exorbitante, iar acum singura lor grijă era de a se întoarce acasă teferi și nevătămați.

Gordon părăsi hanul și traversă plaja pietroasă, îndreptându-se spre biroul căpitanului de port. Oamenii săi îl urmau de la distanță. După ce plecaseră de la adăpostul

creștin, Gordon nu le adresase nicio vorbă în afară de a le comunica faptul că la noapte aveau să doarmă la bordul navei. Când unul dintre mateloți îndrăzni să-i întrebe dacă Nicole li se va alătura, lui Gordon îi veni să-și ridice pumnii spre cerul acoperit de nori și să blesteme lipsa de sens a vieții. Totuși, se abținu.

— Nu.

Răspunsul lui monosilabic le tăie tuturor chefurile de a pune alte întrebări.

Ajunse în dreptul biroului și bătu la ușa din stejar masiv. Din interior, cineva strigă „Intră!”

— Bună ziua, domnule căpitan, spuse Gordon deschizând ușa.

În pofida durerii ce îi sfâșia inima, încerca să păstreze un ton afabil.

Cum se întâmpla în majoritatea cazurilor, și comandantul acestui port – un bărbat cărunt, cu fața bătută de soare și de vânt și cu vocea răsunătoare – era tot un fost ofițer din Marina militară.

— Vă cunosc cumva? întrebă acesta pe un ton aspru.

— Nu, dar sper din tot sufletul să cunoașteți corabia care se află sub comanda mea. Permiteți-mi să mă prezint. Căpitanul Gordon Goodwind, la dispoziția dumneavoastră.

— Goodwind, Goodwind, unde am mai auzit numele ăsta?...

Dintr-odată, bărbatul făcu ochii cât cepele, astfel încât stufoasele-i sprâncene cărunte dispărură cu totul sub cozorocul chipului.

— Tyler! Tyler! strigă el pe fereastra deschisă.

Un tânăr îndesat traversă într-un suflet plaja pietroasă.

— Da, să trăiți!

— Tyler, du-te iute și fă cum ți-am spus. Ce mai aștepți, băiete? Ia-o din loc!

— A venit?

— Tu du-te și fa cum ți-am spus să faci! Hai, nu mai pierde vremea! strigă căpitanul, închizând cu zgomot fereastra, după care se aplecă și scoase dintr-unul dintre sertarele biroului o pipă de lut cu coadă lunguiață. Fumați? îl întrebă el pe Gordon.

— Nu, stimate domn. Din păcate, plăcerile tutunului îmi sunt necunoscute.

Deși era înconjurat de zgomotele din port și de aerul sărat al mării, Gordon nu simțea deloc nerăbdarea asociată în mod obișnuit unui nou voiaj.

— Mă scuzați, domnule, dar eu și oamenii mei tocmai ne-am întors dintr-o călătorie lungă și obositoare și am dori să ajungem cât mai repede la bordul navei noastre.

— Desigur. Nu vă mai rețin mult, spuse căpitanul portului, evitând să îl privească în ochi.

Totuși, faptele păreau să îi contrazică vorbele, căci bărbatul nu se grăbi defel, ba dimpotrivă. Căută îndelung un tăciune în soba de fier, și apoi își aprinse agale pipa.

— Ar mai fi de rezolvat chestiunea unor documente ce nu mi-au fost încredințate, adăugă el în cele din urmă, învăluit în rotocoale de fum.

— Mă iertați, domnule, dar nu înțeleg despre ce acte vorbiți. Am vândut și am descărcat toate mărfurile de la bordul navei înainte de a porni spre interiorul ținutului.

— Asta așa este... Dar ar mai fi ceva... Mai precis...

Căpitanul portului se dădu cu câțiva pași în spate și aruncă o privire îngrijorată pe fereastră.

— Ha, iată-i! exclamă el. Acum vom lămuri lucrurile o dată pentru totdeauna!

Înainte ca bărbatul să ajungă la ieșire, ușa fu trântită de perete, și în prag apăru Carter.

— Dom căpitan, în jur de o duzină de soldați britanici înarmați se îndreaptă spre noi! strigă el.

— Chiar așa! Iar de încercați să opuneți rezistență, s-a zis cu voi! exclamă căpitanul portului, împingându-l pe

Carter la o parte și năpustindu-se afară pe ușă. Aici, băieți! strigă el, fluturându-și agitat mâinile înspre soldații ce se apropiau în pas alergător. Ei sunt!

La ordinul răstit al ofițerului din fruntea detașamentului, soldații se aliniază pe două rânduri, flancându-i pe oamenii lui Gordon. Marinarii priveau nedumeriți în jur, neînțelegând ce se întâmplă. După ce soldații îi înconjurară, comandantul acestora răcni către mateloți:

— Măinile sus!

Gordon înțelese imediat ce se întâmpla.

— Faceți ce vă spune domnul ofițer, le zise el oamenilor săi, încleștându-și fălcile.

Marinarii se conformară. Ofițerul îi urmărea cu o privire de gheață. Era clar că nu ar fi pregetat nicio clipă să recurgă la vărsare de sânge.

— Lepădați armele și faceți un pas în spate! răcni el.

— Mă iertați, domnule, interveni Gordon cu fermitate, dar nu aveți dreptul să faceți asta.

— Dumneata ești Gordon Goodwind?

— Da, eu sunt *căpitanul* Goodwind. Aș putea să știu cine sunteți dumneavoastră?

— Locotenentul Driscoll; iar dumneata mă tem că nu mai ești căpitan, adăugă bărbatul cu un zâmbet sarcastic.

— Înțeleg că ați rechiziționat nava, răspunse Gordon pe un ton calm.

Datorită anilor săi de experiență îi era lesne să recunoască liniștea de dinaintea furtunii.

— Știai de asta? întrebă ofițerul, buimăcit de răspunsul degajat al lui Gordon.

— Nu înainte de sosirea domniilor voastre; dar acum este limpede ca lumina zilei, nu-i așa?

— Și nu ești?...

Ofițerul se opri, privind nedumerit înspre căpitanului portului.

— Și nu ești surprins?

— Suntem în vreme de război. Era de așteptat ca...

În momentul acela, observă cu coada ochiului că unul dintre oamenii săi dă să pună mâna pe o armă.

— Wilkins, oprește-te!

Se auzi protestul înăbușit al unui alt matelot.

— Dar, dom căpitan, corabia noastră...

— Nu mai faceți nicio mișcare! ordonă Gordon. Comandantul garnizoanei este reprezentantul oficial al regelui.

Deși se întorsese din nou cu fața spre ofițer, Gordon li se adresa, de fapt, oamenilor săi.

— Domnia sa ne-a rechiziționat corabia și nu mai putem face nimic în acest sens. Nu-i așa, domnule locotenent?

— Așa e, răspunse ofițerul și, fără a-l pierde o clipă din ochi pe Gordon, își vârî mâna în geanta de piele de la brâu și scoase niște hârtii. Aici sunt toate actele rechiziției, inclusiv ordinul de plată.

Gordon studie îndelung documentele. Știa că, atâta vreme cât își păstrează calmul, situația nu are să degenereze. Totuși, când ochii îi căzură pe cea de-a doua foaie, Gordon rămase înmărmurit.

— I-ați recrutat cu forța pe marinarii care au rămas la bordul vasului, murmură el.

— Avem nevoie de oameni calificați pentru manevrarea corăbiei, răspunse ofițerul cu indiferență. Și mateloții aceștia au să vină cu mine, adăugă el, arătând spre oamenii lui Gordon.

— Mă tem că acest lucru este cu neputință, domnule locotenent, răspunse Gordon, după care făcu sul documentele și le băgă în tunică. Ordinele dumneavoastră sunt valabile doar pentru oamenii aflați la bordul corăbiei. Or, acum nu văd nici urmă de corabie, iar bărbații aici de față au fost angajați de către mine pentru a mă însoți pe

uscat.

— Revoltător! se zborși locotenentul.

— Este straniu să aud așa ceva tocmai din partea dumneavoastră, ripostă Gordon, după care se întoarse spre căpitanul portului. Am sau nu dreptate cu privire la oamenii aici de față, stimată domn?

Acum, că stătea cu spatele la ofițer, pe fața lui se citea disperarea. Presupunea că, fiind un fost cadru militar, căpitanul portului nu avea cum să fie străin de ororile recrutărilor forțate. În vreme de război, bărbații apți fizic cu vârsta cuprinsă între șaisprezece și patruzeci și cinci de ani erau ridicați cu forța din tavernele și hanurile porturilor engleze și, indiferent de situația lor familială sau de lipsa lor de cunoștințe de navigație, acești nefericiți erau legați cu lanțuri și îmbarcați, fără a avea nicio șansă de a-și anunța familiile. Erau închiși în cală până când corabia părăsea portul și rămâneau sub arme până la sfârșitul războiului – asta dacă supraviețuiau până atunci.

Căpitanul portului își miji ochii, studiind chipul lui Gordon peste pipa-i fumegândă.

— În această chestiune sunt nevoit să îi dau dreptate domnului căpitan Goodwind, spuse el în cele din urmă, întorcându-se cu fața spre locotenent.

— Aiurea! Avem ordin clar să...

— Cunoscut ordinul la fel de bine ca domnia voastră, ripostă comandantul portului. Și nu pot să nu admir calmul cu care domnul căpitan Goodwind a acceptat vestea pierderii corăbiei sale.

— Doar nu vreți să spuneți că ar trebui să îi lăsăm pe oamenii aceștia sub comanda lui Goodwind!

— Ba exact asta vreau să spun. Oamenii aceștia nu prezintă un pericol, domnule locotenent, așa că puteți să vă retrageți. O zi bună! zise el, după care se întoarse spre Gordon. Sper că mă pot încrede în dumneavoastră,

domnule căpitan.

— Ce am avea de câștigat dacă am recurge la violență? răspunse Gordon.

— Nimic. Ați avea doar de pierdut, adăugă căpitanul portului. Vă puteți retrage, domnule locotenent! repetă el pe un ton răstit, văzând că ofițerul nu se clintește din loc.

— Să vedem ce va zice domnul colonel Grudge despre asta! pufni locotenentul, întorcându-se pe călcâie.

— Să vedem.

— Stânga-mprejur! răcni locotenentul, apropiindu-se cu pas apăsător de soldați. Alinierea pe două șiruri! înainte marș!

— Nu am avut nicio legătură cu rechiziționarea corăbiei dumneavoastră, spuse căpitanul portului după ce detașamentul se puse în mișcare.

— Știu foarte bine cine este răspunzător de asta, răspunse Gordon, cu privirea ațintită spre soldații ce se îndepărtau.

— L-ați întâlnit pe colonelul Grudge?

— O singură dată. Dar a fost de ajuns.

— Hm, înțeleg ce vreți să spuneți, spuse căpitanul portului, după care își scutură pipa, lovind-o ușor de pilonul din colțul barăcii. Ah, și încă un lucru. Grudge și-a vârât nasul prin toate cotloanele corăbiei. Din câte am înțeles eu, căuta ceva aur care susținea că îi aparține de drept. După mai bine de un ceas de căutări la bordul navei, s-a întors negru de mânie. Pare-se că nu a găsit aurul.

— Aurul acela este al meu, sau mai bine zis al proprietarilor vasului, răspunse Gordon. Reprezintă prețul pentru bunurile achiziționate de garnizoana britanică.

— În aceste circumstanțe, probabil că Grudge va căuta un motiv pentru a vă arunca după gratii. El mi-a ordonat să îl chem pe locotenent, spunându-mi că veți reacționa în mod violent. Ceea ce probabil că spera să faceți.

Nu mai avea niciun rost să rămână acolo, așa că Gordon salută militărește și spuse:

— Vă mulțumesc pentru ajutorul acordat, stimat domn!

— A fost plăcerea mea, răspunse bătrânul.

Suflă peste pipa rece și apoi o vârî în buzunarul vestonului.

— În războiul precedent am pierdut și eu o corabie. Conflictul începuse când noi ne aflam în largul mării. Fără să bănuim nimic, am intrat liniștiți în portul Calais, unde ne-au atacat franțujii.

Au pus stăpânire pe corabie și ne-au luat prizonieri. Dar măcar erau franțuji, nu englezi. Nici nu pot să-mi închipui cum este ca vasul să-ți fie luat cu japca chiar de ai tăi compatrioți... De cei din propria-ți tabără, adăugă bătrânul plin de compasiune. Ați făcut față cu curaj acestei vești înfiorătoare, domnule căpitan. La bună vedere!

Gordon se întoarse spre oamenii săi, care îl priveau consternați. Știa ce gândeau. Că, pentru prima dată în viața lui, dăduse dovadă de slăbiciune. Că se recunoscuse învins, fără a încerca măcar să riposteze, și părăsise câmpul de luptă cu coada între picioare. Bănuia că sunt la un pas de revoltă. Dacă aceasta le era vrerea, el nu putea să-i oprească. Le făcu semn să îl urmeze, apoi o luă înainte, fără a se sinchisi să arunce măcar o privire înapoi. Veneau ori ba, era alegerea lor. La drept vorbind, se simțea ca un om îngenuncheat de soartă, care, acum că îi fusese rechiziționată corabia, nu știa încotro să se îndrepte.

Căpitanul portului se înșelase într-o singură privință. Corabia nu îi fusese furată de cei din propria lui tabără. Britanicii îl mințiseră și îl jefuiseră. Nu mai putea face parte din tabăra lor, și nici nu mai putea fi vorba să rămână neutru. Acum știa că li se va alătura revoluționarilor de pe noul continent. Acum era unul de-al

lor.

Capitolul 13

Spre disperarea lui Nicole, pastorul Collins nu reveni în seara aceea. În timp ce lua cina de una singură, auzi că fratele unuia dintre studenții Seminarului murise recent pe câmpul de luptă și că reverendul se dusesse să consoleze familia îndurerată. Vestea afectase pe toată lumea, căci se pare că nu exista nimeni la Seminar sau vreun oaspete al adăpostului care să nu cunoască familia îndoliată. În seara aceea, capela rămase cufundată într-o tăcere densă, care se potrivea perfect cu starea sufletească a lui Nicole. Lacrimile continuau să îi șiroiască pe obraji, în pofida eforturilor ei de a nu se mai gândi la discuția avută cu Cordon. Nu mai era nimic de făcut, își spunea ea neconținut. Gordon făcuse o alegere, și ea, la fel. La un moment dat, i se păru că durerea ei și durerea celor din jur se întrepătrund. Era ca și cum ar fi lăcrimat cu toții din același motiv: trăiau vremuri întunecate și dezolante.

Cămăruța ei era exact așa cum își amintea: doar puțin mai mare decât o celulă, atât cât să încapă un pat, un scaun, un sfeșnic și cel mai mic dintre cuierele ei. Noaptea, când se retrase să se culce, închise ușa odăii și rămase lângă ea cu capul plecat și pumnii încleștați. Nu voia să se lase din nou pradă lacrimilor. Totuși, avea din plin motive să plângă. Își pierduse căminul și, poate, chiar iubirea vieții, încă înainte de a se putea bucura de ele. Da. Acum, în cămăruța aceasta cât un degetar, înțelegea cât se poate de clar faptul că îl *iubea* pe Gordon. Se simțea atât de singură!...

Cu ultimele-i forțe, se pregăti de culcare. Stinse lumânarea, se băgă în pat, își trase pătura până la bărbie și își încrucișă brațele pe piept. Ținea în continuare pumnii strânși. Ecoul suspinelor ei înăbușite străbătea întunericul,

lovindu-se de pereții de piatră ai odăii. Totul era pierdut. Totul. Și nu se auzea nicio voce divină.

În timp ce se îndepărta de port, Gordon era chinuit de remușcări amare. Oamenii îl urmau de la distanță prin ploaia bătută de vânt. Se lăsa întunericul. Pietrele caldarâmului erau lunecoase din cauza ploii, iar străzile, nesigure. După ce Gordon întrebă de fiecare trecător care era taverna cea mai acătării din oraș, opriră în cele din urmă la un han din apropierea portului, în cartierul Beacon Hill. Focul ardea vârtos în vatră, mâncările erau aduse pe platouri de aramă cositorite, iar chelnerii nu stăteau locului o clipă. Din fericire, departe de ușă, într-un colț mai retras al localului, se afla o masă liberă. Gordon le făcu semn mateloților să se așeze.

Hangiul se apropie de masa lor și le aruncă o privire îngrijorată.

— Acesta este un han liniștit, domnii mei. De căutați gâlceavă...

— Departe de noi gândul acesta, răspunse Gordon, mult prea covârșit de evenimentele de peste zi pentru a se simți ofensat de cuvintele hangiului. Nu vrem decât o cină gustoasă și un somn liniștit.

— Aici puteți găsi și una, și alta, răspunse hangiul. Odaia alăturată este ocupată de un grup de ofițeri, adăugă el cu un dram de îngrijorare în glas.

— Îți mulțumesc pentru înștiințare, zise Gordon pe un ton abătut. Te asigur că am venit cu gânduri pașnice.

Înțelegea foarte bine temerile bărbatului. Atât el, cât și oamenii lui erau uzi leoarcă, bărboși și epuizați după cele două săptămâni petrecute gonind călare. Era firesc ca aspectul lor să nu inspire prea multă încredere.

— Fii bun și adu-ne un rând din cidrul cei mai de soi și niște bucate proaspete și calde, adăugă el.

— Prețurile fiind cele care sunt, sunt nevoit să vă cer

plata în avans, răspunse șovăielnic hangiu.

Carter sări indignat de pe scaun, dar Gordon îi făcu semn să se așeze la loc.

— Desigur.

După ce făcu plata, în punga lui din piele de căprioară nu mai rămăseseră decât cinci galbeni. Își vârî punguța înapoi în buzunar, așteptă să fie aduse ulcioarele cu cidru și castroanele cu pâine caldă, după care se aplecă spre oamenii săi și intră direct în subiect.

— Corabia noastră a fost rechiziționată, tovarășii noștri au fost recrutați cu forța, iar noi am fost trădați. În aceste circumstanțe, din momentul de față mie îmi este cu neputință să mai rămân supus Coroanei.

— Vreți să treceți în tabăra adversă? îl întrebă șeful de echipaj, privindu-l cu ochii mari de uimire.

— Da. Frații mei își riscă viețile luptând pentru împlinirea năzuințelor lor și ale familiilor lor. De ani de zile am fost atras de cauza lor, dar în tot acest timp am rămas loial Coroanei. Ei bine, ceea ce s-a întâmplat azi mi-a zdruncinat și ultima fărâamă de încredere în armata britanică. Nu, nu am de gând să ridic arma împotriva foștilor mei compatrioți; dar cu siguranță că există și altă modalitate de a mă face util coloniștilor americani.

— Ce v-am zis eu? exclamă Carter, întorcându-se spre ceilalți cu un aer triumfător. Dom căpitan nu ar da niciodată bir cu fugiții! Nu a vrut decât să câștige timp pentru a ticlui o nouă tactică de atac.

— Dacă este posibil, aș prefera să evit orice ciocnire, repetă Gordon.

Dar Carter nu terminase ce avea de spus.

— Cel mai înțelept comandant din câți mi-a fost dat să întâlnesc! exclamă el, după care se întoarse din nou cu fața spre Gordon. Puteți conta pe mine, dom căpitan!

— Nu pot să oblig pe niciunul dintre voi să mă urmeze, continuă Gordon. Sunteți liberi de orice

angajament. Aceasta este bătaia mea personală.

— Pe drumul de întoarcere am vorbit îndelung între noi despre cât pământ bun este pe aici, spuse cu o voce bubuitoare un tunar.

— Pământ bun, și care nu costă nicio lețcaie, interveni un altul, în Anglia nici n-am putea visa la așa ceva.

— Sunteți liberi să mergeți unde doriți, spuse Gordon.

Oricât de greu îi venea, se simțea obligat să le arate clar că au această opțiune.

— Caii vă aparțin, continuă el. Având în vedere faptul că nu au mai rămas bani pentru plata soldelor voastre, acesta este singurul mod în care pot să vă ajut. Știu că nu este mult, dar vă promit că atunci când toate acestea vor lua sfârșit am să fac tot ce îmi stă în putere pentru ca proprietarii navei să vă răsplătească în mod convenit. Dar pentru moment nu pot decât să-i ofer fiecăruia dintre voi un cal și actul de liberare.

Între cei din jurul mesei avu loc un schimb rapid de priviri. Acești marinari, ce înfruntaseră împreună nenumărate furtuni pe apele zbuciumate ale mărilor și ale oceanelor, nu aveau nevoie de cuvinte pentru a se înțelege unii pe alții.

— Rămânem cu dumneavoastră până la capăt, dom căpitan, răspunse în cele din urmă șeful de echipaj, vorbind în numele tuturor. De la primul și până la ultimul. Niciun căpitan n-a fost vreodată mai cinstit cu noi. Doar făgăduiți-ne că, atunci când toată tărașenia asta va lua sfârșit, ne veți ajuta să căpătăm pământ.

— Aveți cuvântul meu de onoare, răspunse Gordon cu vocea gătită de emoție. Vă mulțumesc tuturor pentru loialitate.

— Mă iertați, dom căpitan, interveni din nou tunarul, dar de donșoara Nicole ce se va alege?

Gordon simți din nou un fior rece în inimă.

— Ce n-aș da să știu răspunsul la această întrebare...

Capitolul 14

Dacă nu vă e cu supărare, domnule pastor, aș dori să stăm puțin de vorbă...

Reverendul Collins își ridică ochii de la cartea pe care o ținea în mână, își scoase ochelarii cu rame rotunde de pe nas și o privi atent pe tânăra ce stătea în fața lui. Nicole era palidă și șovăielnică, iar în locul obișnuitei sale siguranțe de sine, în ochi i se citea doar tristețe și deznădejde. Pastorul tuși ușor și îi făcu semn să se așeze pe scaunul din fața lui.

— Compania dumatăle nu mă supără niciodată. Ba dimpotrivă, draga mea, este întotdeauna o încântare să te am alături, îi zise el zâmbind.

Deși ar fi vrut, Nicole se simți incapabilă să-i răspundă printr-un zâmbet.

— Ia loc, te rog, continuă pastorul. Ceva tare te frământă, din câte observ. Dacă simți nevoia să-ți descarci inima, eu sunt numai urechi.

Nicole se așeză pe marginea scaunului, departe de spătarul de lemn, păstrând același aer stingher. Ședea cu spatele perfect drept și își frângea neliniștită mâinile în poală.

Pastorul își puse cartea la o parte, își așeză ochelarii pe măsuța din lemn de brad de lângă scaunul său și se aplecă ușor înspre ea.

— Ai primit vești proaste? o întrebă el.

— Nu, răspunse Nicole, clătinând din cap. Nu am mai primit nicio veste proastă.

Totuși, acest fapt nu părea să o consoleze defel.

— Atunci ce nu îți dă pace?

Nicole își coborî privirea, fără să spună nimic, după

care își ridică din nou capul și privi direct în ochii lui.

— Inima, domnule pastor.

Collins dădu din cap. Nicole coborî din nou privirea și începu să se joace cu manșeta de dantelă a rochiei sale.

— Mă tem că nu sunt în măsură să te sfătuiesc în această privință, zise pastorul, întinzând mâna după ochelari. Poate că ți-aș putea fi de folos în ceea ce privește sufletul. Dar în privința inimii...

— Dar... Nu este, oare, cu putință... Ca inima și sufletul să fie unul și același lucru? Întrebă Nicole, ridicându-și ochii.

— S-ar putea să ai dreptate, răspunse pastorul fără a-și putea ascunde un zâmbet.

Nicole se lăsă pe spătarul scaunului.

— Am venit aici, în Massachusetts, cu inima plină de speranță, începu ea, după care își mușcă buzele. Urma să mă stabilesc pe moșia unchiului meu. Adică, mai bine spus, pe moșia mea, căci unchiul Charles mi-a cedat mie titlul de proprietate. Urma să administrez domeniul pentru binele celor care au nevoie de darurile pământului. Dar toate planurile și visurile mi-au fost spulberate, iar acum nu știu încotro s-o apuc și ce planuri noi ar trebui să-mi fac. Sau, mai bine zis, ce aș putea să fac de acum încolo. Totul este atât de confuz... Iar acum, din cauza războiului, mă tem că am să rămân blocată aici, fără a avea măcar posibilitatea de a mă întoarce la familia mea. Nici la cea din sud, nici la cea din nord, și nici la cea din Anglia. Mă simt atât de neputincioasă... Ba mai rău, mă simt inutilă.

— Și bănuiesc că ai toate motivele pentru a te simți astfel, răspunse pastorul Collins.

— De ce nu mi-a îngăduit Dumnezeu să mă dedic facerii de bine, așa cum aveam de gând? Oamenii ce trăiesc în vecinătatea moșiei au nevoie de ajutor. Și, dacă acest război nebunesc continuă, vor avea nevoie deși mai mult sprijin, adăugă Nicole, clătinându-și capul. De ce mi-a

îngăduit să urmez acest țel, dacă El considera că este greșit? Sunt sigură că mulți ar fi putut trage foloase de pe urma moșiei unchiului meu.

— Copilă dragă, întrebările tale sunt justificate, dar nu trebuie să uiți că Dumnezeu nu este singura forță care acționează în aceste timpuri tulburi. Căci, vezi dumneata, odată cu păcatul, în lume a pătruns și necuratul, care, cu voia Celui de Sus - chiar dacă doar din când în când și pentru răstimpuri scurte - pune, la rândul-i, stăpânire pe omenire.

— Da, știu asta, răspunse Nicole.

— Atunci înțelegi, de bună seamă, că nu doar planul dumitale a fost zădărnicit, ci și cel al lui Dumnezeu.

— Adică...

— Adică se prea poate ca planul dumitale și al unchiului dumitale pentru moșia Harrow să fi fost și planul Domnului. Dar diavolul, care caută doar să strice și să distrugă, își folosește toate puterile pentru a zădărnici planurile lui Dumnezeu. Nu se dă îndărăt de la nimic și se folosește de oricine este dispus să devină unealta sa.

— Înțeleg, murmură Nicole.

— Totuși, în pofida obstacolelor întâlnite în cale, nu trebuie să ne pierdem niciodată speranța. Dumnezeu este atotputernic. El vede tot. Și are alte căi, alte mijloace de a atinge un scop. Chiar dacă adesea pare să iasă învingător, diavolul nu câștigă niciodată pe termen lung. Situația se va schimba radical în curând. Dumnezeu are alte căi de a-și atinge țelurile. Dumnezeu nu doarme, de asta poți fi sigură, spuse pastorul, după care se lăsă pe spătarul scaunului și își așază mâinile peste proeminentu-i pânțe.

Între timp, ochii lui dobândiseră o strălucire aparte.

— Drept să-ți spun, continuă el, mie mi se pare de-a dreptul înviorător. Ca un joc de șah. Satana mută. Dumnezeu îi dă șah. Dumnezeu mută. Satana contraatacă. Câteodată s-ar părea că diavolul îl face mat pe Dumnezeu,

dar asta nu se întâmplă niciodată. Dumnezeu câștigă întotdeauna. Întotdeauna.

— Așadar, mă sfătuiți să...

— Să *aștepți*, draga mea. Așteaptă să vezi care va fi următoarea mutare a lui Dumnezeu.

— Adică Dumnezeu îndreaptă lucrurile întotdeauna?

— Nu, răspunse pastorul. Diavolul distruge cu adevărat. Aduce multă durere și suferință în viețile oamenilor. Face tot ce îi stă în putință pentru a zădărnici planurile Domnului. Dar toate acestea nu trebuie să ne descurajeze, căci Dumnezeu iese întotdeauna învingător. Principalul Său plan pentru omenire - acela de a ne lua din această lume zbuciumată și de a ne călăuzi spre paradisul perfect - va fi realizat pentru toți cei care cred în El. Iar asta trebuie să ne dea puterea de a merge mai departe. Piedicile vremelnice care pot apărea în calea noastră în această lume vremelnică nu trebuie să ne întoarcă din drum și nici să ne ucidă speranța.

— Atunci cum mă sfătuiți să procedez în continuare? îl întrebă Nicole, ștergându-se la ochi.

Pastorul își schimbă poziția și își aținti privirea spre fereastră.

— Ar fi bine să... începu el, frecându-și încet mâinile noduroase. Dar nu, ar fi greșit să îți spun eu ce trebuie să faci. Asta stă doar în puterea Domnului.

— Cu alte cuvinte...

— Cu alte cuvinte, nu pot să-ți dau un răspuns în această privință. Doar dumneata poți să afli, cu ajutorul Domnului, drumul pe care trebuie să îl urmezi. Eu nu sunt îndeajuns de înțelept pentru a-ți spune încotro să o iei de aici încolo. Numai Dumnezeu poate să îți arate calea, și asta, doar la momentul convenit, spuse pastorul, după care se aplecă spre ea. Dar aceasta nu este singura problemă care te frământă, nu-i așa?

— După discutarea unei chestiuni atât de însemnate,

mi s-ar părea de-a dreptul trivial să vorbesc despre iubire, murmură Nicole.

— Mie, pe de altă parte, nu mi s-ar părea câtuși de puțin trivial, zise pastorul Collins, ațintindu-și privirea asupra chipului ei.

— Este vorba de... Căpitanul Goodwind, răspunse Nicole îmbujorându-se.

— Un bărbat de ispravă.

— Da. Într-adevăr, Gordon este un om bun, dar mă tem că relația lui cu Dumnezeu este una lipsită de profunzime.

Reverendul Collins își schimbă din nou poziția, lăsându-se și mai tare pe spătarul șubred al scaunului.

— Asta nu mă miră.

Nicole își ridică brusc privirea.

— Nu pot să accept să fiu curtată de un bărbat care nu îmi împărtășește credința, îi mărturisi ea fără ocolișuri.

— Dar, dacă ți-ar împărtăși credința, ai accepta?

— O, da! răspunse prompt tânăra.

— Atunci nu trebuie decât să te rogi și să ai răbdare.

— Dar m-am tot rugat...

— Dar răbdare ai avut?

— Poate că nu îndeajuns de multă, răspunse Nicole cu un surâs tremurat.

— Cel mai greu este să ai răbdare.

— Așa se pare, încuviință ea, surprinsă de faptul că pastorul o înțelegea atât de bine.

Bărbatul își luă cartea de pe măsuță și își puse din nou ochelarii pe nas. Flacăra din lampa de lângă el pâlpâi.

— Vă mulțumesc pentru sfaturile înțelepte pe care mi le-ați dat atât acum, cât și în trecut, zise Nicole, ridicându-se în picioare. Poate că până acum ar fi trebuit să pot ieși de una singură din încercările credinței, dar, din păcate...

— Să nu-ți fie niciodată teamă să ceri un sfat, draga mea. Suntem făcuți pentru a ne ajuta unul pe altul. Dacă

vorbele mele ți-au putut fi de folos măcar un pic, eu mă declar fericit și totodată onorat.

Nicole îi mulțumi încă o dată. Îi era atât de recunoscătoare bătrânului pastor, încât mai că nu-i venea să se apropie de el și să-i sărute fața bărboasă.

— Ai răbdare, repetă reverendul când Nicole se întoarse spre ieșire. Dumnezeu ne răspunde întotdeauna la timpul cuvenit.

Capitolul 15

Întreaga zi în interiorul ținutului, fără a putea traversa râul – asta deoarece fiecare punct de trecere era păzit de soldații britanici. Totuși, chiar înainte de căderea nopții, dădură peste un pescar care se arată cât se poate de dispus să-i ducă pe malul opus, în schimbul a doi dintre cei câțiva galbeni de aur rămași în punga căpitanului. Așteptară să se lase întunericul, apoi se împărțiră în două grupuri și traversară apa pe rând. Ajunși pe celălalt mal, își așezară iute tabăra și, epuizați, se scufundară într-un somn adânc. În dimineața următoare, în schimbul unei alte lire imperiale de aur, Gordon cumpără de la o fermă ouă, pâine proaspătă și fructe uscate și, după ce se înfruptară cu toții din bucate, porniră din nou la drum.

Urmând cursul apei, ajunseră în apropiere de Cambridge, așezare împrejmuită și ocupată de forțele americane. Înainte de a intra în sat, Gordon adună toate armele, cu excepția cuțitelor, le înveli în pânză ceruită și îngropă legătura lângă un ulm uriaș. După nicio sută de pași, fură opriți de straja din afara satului. Santinela se asigură că nu sunt înarmați, apoi îi lăsă să treacă. Nimeni nu-i întrebă cine sunt și de ce au venit. Asta se datora, socoti Gordon, afluenței celor ce veneau la Cambridge cu scopul de a se alătura cauzei americane. Își cheltui restul galbenilor pe pâine, brânză și un ulcior de cidru de iarnă,

și, după ce mâncară, se adăpostiră peste noapte sub un arțar cu coroana deasă.

A doua zi se duseră la garnizoana din sat. De îndată ce ajunseră, Gordon observă cu uimire cât de diferită părea aceasta față de o garnizoană britanică. Totuși, nu își dădea seama în ce anume consta diferența. Aruncând o privire spre oamenii săi, văzu că și aceștia erau la fel de derutați. Deși soldații întâlneau pe drum aveau un aer obosit și erau mult mai slab înarmați decât britanicii, toți păreau să fie bine dispuși, iar garnizoana răsuna de cântec de fluier, concertină și muzicuță. Gordon se dumiri doar după ce opri doi soldați pentru a întreba unde se află comandamentul.

— Asta era!

— Ce anume, dom căpitan? întrebă Carter.

— Diferența! Nu-mi spune că nu ai observat și dumneata.

— Ba da, dom căpitan, am observat că locul ăsta e altfel, încuviință șeful de echipaj. Dar nu-mi dau seama ce anume îl face diferit.

— Aceștia sunt oameni *liberi*, spuse Gordon, arătând cu mâna spre câmpul acoperit de soldați și corturi militare. Puteți să-mi spuneți care dintre ei sunt ofițerii?

Oamenii săi se întoarseră și scrutară întregul câmp.

— Trebuie să fie pe-aici pe undeva, dom căpitan, răspunse în cele din urmă Carter.

— Fără îndoială că da. Dar aici nu există rigiditatea pe care o întâlnești într-o garnizoană britanică. Aici nu sunt soldați recrutați cu forța. Aceștia sunt oameni liberi, care se află aici din proprie voință, luptând pentru o cauză în care cred cu adevărat.

Pentru oamenii săi, acesta era un concept cu totul nou și, ca atare, greu de înțeles. Majoritatea dintre ei fuseseră nevoiți să lucreze pe nave încă din copilărie, și asta deoarece nu prea aveau de ales. Fie se înrolau în

armată, în Marina comercială ori militară, fie trebuia să lucreze ca ucenici și calfe în cadrul unei bresle sau pe lângă o persoană înstărită. Acestea erau singurele opțiuni pentru un băiat sărac din Anglia.

— Rămâneți aici! Eu mă duc să văd cum stau lucrurile, le spuse Gordon, după care porni spre clădirea din cărămidă roșie în care să i se spusese că se află sediul comandamentului.

Oamenii se mișcau în voie prin clădire, fapt care accentua și mai mult diferența față de garnizoanele britanice. Ofițerii erau respectați, dar nu făceau paradă de rangul lor. Ei dădeau ordine, iar soldații se conformau. Nimic mai mult, nimic mai puțin. Era un sistem militar bine pus la punct, dar totodată foarte diferit, se gândi Gordon în timp ce aștepta în anticameră. Într-un sfârșit, când un aghiotant îl invită să poftească într-unul dintre birouri, își dădu seama care era diferența. Soldații aceștia erau *voluntari*.

— Căpitanul Goodwind?

— La dispoziția dumneavoastră.

Fără a se sinchisi să se ridice de pe scaun sau să se prezinte la rândul său, ofițerul îi făcu semn să se așeze, arătând cu un pumnal cu mâner învelit în piele spre scaunul din fața biroului său. Cu coada ochiului, Gordon zări pe suportul de arme din colțul biroului o manta albastră, cu însemnul specific unui ofițer de grad superior.

— Luați loc, domnule căpitan. Înțeleg că doriți să vă alăturați cauzei noastre.

— Așa este. Recunosc că poate părea puțin straniu, dar eu și oamenii mei dorim să ne declarăm loialitatea față de colonii.

— Față de *fostele* colonii, îl corectă pe un ton tăios ofițerul.

— Îmi cer iertare. Față de *fostele* colonii, răspunse

Gordon, trăgând cu ochiul spre aghiotant.

Omul stătea lângă el complet relaxat, studiindu-l cu o vădită curiozitate.

— Aveți experiență militară? îl întrebă ofițerul pe Gordon.

— De un anumit fel. Mi-am desfășurat întreaga carieră în cadrul Marinei comerciale britanice.

— Și acum doriți să vă alăturați cauzei noastre. Interesant.

Gordon îi relatează în mod succint toate cele întâmplate. Bărbatul îl ascultă cu atenție, fără a se arăta totuși deloc convins. Când Gordon aduse vorba despre legăturile familiei sale cu armata din Virginia, ofițerul se întoarse spre aghiotant.

— Avem pe cineva din sud?

— Pare-mi-se că Samuels e din Richmond, să trăiți.

— Ia vezi dacă poți să dai de el.

Până la întoarcerea aghiotantului, discuția dintre Gordon și ofițer se învârti în jurul unor subiecte lipsite de însemnătate. Aghiotantul reveni însoțit de un bărbat bărbos, cu părul castaniu, ce purta o manta peticită cu însemne de colonel.

— Dumnezeule mare, nu încapă îndoială că ești un Goodwind! exclamă acesta când îl văzu pe Gordon.

— Așa este, stimate domn. Îi cunoașteți, cumva, pe frații mei?

— Amândoi îmi sunt prieteni, răspunse bărbatul. Isaac Samuels din Richmond, se prezintă el, scuturând însuflețit mâna lui Gordon.

— Gordon Goodwind. Este o onoare să vă cunosc, stimate domn. Știți ceva despre familiile fraților mei?

— Din câte știu eu, frații dumitale sunt amândoi bine, sănătoși, iar familiile lor, tot mai numeroase. Amândoi sunt tați de fete. Cea mai mare s-a născut în aceeași săptămână cu feciorul meu mijlociu, care mai are puțin și împlinește

doisprezece ani.

Colonelul se opri o clipă, după care adăugă:

— Am avut parte de niște ciocniri năprasnice în ultima vreme.

— Așa am auzit și eu.

— Stai liniștit, zise colonelul, lovindu-l ușor pe umăr. Dintre noi toți, frații dumitale au cele mai mari șanse de a scăpa din nebunia asta întregi atât la minte, cât și la trup, adăugă el, după care se întoarse spre ofițerul așezat în spatele biroului. Dacă acest bărbat e făcut din aceeași stofă precum frații săi, ne putem considera norocoși să îl avem de partea noastră.

— Asta este tot ce voiam să știu, zise ofițerul, după care se ridică în sfârșit de pe scaun și strânse mâna lui Gordon. Sunt generalul Phillip Mitchell, se prezintă el. Bun venit în cadrul armatei americane!

— Ei, dar asta nu-i de-ajuns. Nu-i nici pe departe de-ajuns! exclamă bărbosul, bătându-l din nou pe umăr pe Gordon. Bine ai venit acasă!

— Adevărul e că ai picat la țanc, căpitane, spuse generalul, după care îi făcu semn aghiotantului. Du-te de-l caută pe omul de legătură.

— Acușica, să trăiți!

— Flota noastră este împrăștiată peste tot, continuă generalul, întorcându-se din nou spre Gordon. Din porturile din Maine și până în golful Chesapeake.

— Ceea ce nu înseamnă că nu am avea oameni pricepuți sau nave bune, interveni colonelul Samuels. Chiar acum se construiește o corabie nouă, de-i va zice *Constitution*. Din câte știu eu, are să fie construită din lemn de stejar de Georgia. Un lemn tare ca piatra.

— Problema noastră constă în aprovizionarea corăbiilor, continuă generalul. Din cauza blocadei britanice, ducem lipsă de haine, de hrană, de praf de pușcă, de muniție, de arme și chiar și de oameni.

— Dar am primit, în sfârșit, și o veste bună! interveni, entuziast, colonelul.

— Așa este, încuviință Mitchell. Tocmai am aflat că Franța s-a alăturat cauzei noastre.

— Ceea ce poate răsturna întreaga situație, zise Samuels.

Gordon încuviință din cap.

— Căpitane, cât de bine cunoști coasta americană?

— Cât se poate de bine, domnule general. Am navigat pe aceste ape timp de doisprezece ani.

Între cei doi ofițeri americani avu loc un schimb rapid de priviri.

— Prea bine. Se pare că un grup de corăbii franceze, încărcate cu provizii vitale pentru flota noastră, navighează în prezent de-a lungul coastei. Vreau să-ți încredințez o barcă, o ambarcațiune simplă, folosită de regulă pentru pescuit de-a lungul coastei. Nu este cine știe ce pentru un bărbat cu pregătirea dumitale, dar este tot ce avem.

Gordon era cât se poate de sigur că era vorba despre o ambarcațiune destul de rudimentară.

— Atunci este exact ce ne trebuie, domnule general, răspunse el.

— Ambarcațiunea în cauză va deservi doar scopul despre care vorbim. Trebuie să luăm legătura cu vasele franceze înainte ca acestea să ajungă la navele britanice. Dumneata vei naviga în nord, îi vei ajuta pe francezi să ocolească portul Boston, și îi vei conduce apoi de-a lungul coastei până la Newbury. Cunoști așezarea?

— Mărturisesc că nu, domnule general.

— Asta pentru că Newbury este un simplu cătun.

— Și, ca atare, britanicii nu au cunoștință de el.

— Exact. Acolo vei fi așteptat de mesagerii noștri. La semnalul dumitale, vom trimite o brigadă pentru transportarea proviziilor în garnizoană, spuse generalul,

după care mângăli ceva pe o bucată pătrată de hârtie, suflă peste ea și apoi i-o înmână lui Gordon. Ofițerul care se află la comanda acestei misiuni este căpitanul Langford. Totuși, sunt slabe șanse să îl întâlnești. Căpitanul Langford și flota sa așteaptă lângă coastă, la New Hampshire, în speranța de a-i întâlni pe francezi înainte ca aceștia să se apropie de port, zise generalul, după care îi aruncă lui Gordon o privire pătrunzătoare. Dumneata și o mână de alți oameni veți fi ultima linie între francezi și britanici.

— Nu am să vă dezamănesc, domnule general.

— Să dea Domnul!

În momentul acela cineva bătu la ușă.

— Intră! spuse generalul.

Aghiotantul își făcu din nou apariția, însoțit de această dată de un alt bărbat. Acesta din urmă avea o înfățișare fioroasă, ca de războinic, sau cel puțin așa i se păru lui Gordon la prima vedere.

— Căpitane, ți-l prezint pe Henri Robichaud, un cetățean francez din Louisiana, care îți va folosi drept interpret și om de legătură.

Gordon întinse mâna și bărbatul i-o strânse ca într-un clește.

Capitolul 16

Ambarcațiunea era exact așa cum se așteptase Gordon: veche și rudimentară, cu niște zdrențe pe post de vele. Când dădură cu ochii de ea, mateloții începură să protesteze.

— Ei, liniștiți-vă, băieți, interveni Gordon. Nu o vom folosi decât pentru această misiune. După ce îi ajutam pe francezi să ajungă în siguranță la țarm, vom naviga pe vase mai acătării.

Francezul Henri Robichaud constituia, fără doar și poate, o enigmă pentru toată lumea. Felul detașat în care

privea peste umăr și expresia dură a chipului său îl făceau pe Gordon să se întrebe dacă nu cumva bărbatul își petrecuse întreaga viață perfecționându-și alura sfidătoare. În ochii întunecați ai lui Robichaud se citea o ură mocnită. Totuși, ostilitatea aceasta nu părea să fie îndreptată doar împotriva lui Gordon, ci împotriva vieții în general, cu toată amărăciunea ei implacabilă.

— Așadar... barca nu-i pe placul domnului ofițer britanic? întrebă el printre dinți, cu un pronunțat accent francez. E prea multă osteneală pentru domnu'? Nu are domnu' unde să-și așeze ceașca de ceai?

— Toată lumea își vede de treabă! strigă Gordon oamenilor săi, fără a-și dezlipi ochii de cei ai cajunului.

Nu trebuia să privească în spate pentru a ghici reacția echipajului său la cuvintele acadianului.

— Sunt la fel ca dumneata, Robichaud. Un om aflat în căutarea unei patrii.

— Ba nu ești deloc la fel ca mine, *căpitane*. Noi doi nu avem nimic în comun. Cunoști povestea acadienilor?

Fără să-i răspundă, Gordon se întoarse cu spatele și scrută îngrijorat malul golaș al râului. Nu erau în siguranță aici. Britanicii se aflau la doar o aruncătură de băț. În lumina slabă a amurgului se distingeau ceața ce se ridica deasupra apelor, plutind înspre mal. Deși vântul se domolise, cerul rămânea acoperit de nori. Era o seară mult prea rece pentru sfârșitul lunii aprilie. Pe malul opus al râului era liniște. Gordon avu senzația clară că este privit. Când se uită în spate, descoperi că Robichaud făcuse, pe nesimțite, un pas înainte, și se afla acum în dreptul lui.

— Povestea acadienilor, căpitane, repetă francezul. Povestea poporului meu. Povestea mea. Este una tragică, despre trădare și suferință, despre britanicii care i-au ridicat pe acadieni din casele lor și i-au împrăștiat în cele patru zări. Sunt sigur că o astfel de poveste nu are cum să fie pe placul dumitale.

— Știu povestea acadienilor, răspunse Gordon. Ba chiar cunosc pe cineva care a îndurat aceleași încercări precum dumneata.

— Sunt mulți acadieni fără de căpătâi ce pribegesc prin lume, zise Robichaud mângâind nervos mânerul sabiei, ca și cum abia aștepta să o scoată din teacă. Și asta numai din cauza celor de teapa ta, englezule!

Oare individul acesta chiar avea de gând să îl provoace la duel acum, când tocmai primiseră niște ordine cât se poate de clare din partea comandantului garnizoanei? Cercetând chipul bărbatului ce stătea în fața lui cu fălcile încleștate, Gordon înțelese că nu avea să rezolve nimic cu vorba bună, așa că își depărtă și mai mult picioarele și își duse în mod aproape imperceptibil mâna spre teaca sabiei, pregătit de ripostă.

Sesizând subtila mișcare a lui Gordon, încă un indiciu al faptului că era un spadasin experimentat, Robichaud îi mai aruncă o privire plină de dispreț, după care se răsuci pe călcâie.

— Aveți de gând să rămâneți aici, pe mal, toată noaptea? întrebă el, urcând cu pas apăsător în ambarcațiune.

— Mateloți, la vâsle! ordonă Gordon, încă nevenindu-i să creadă că înfruntarea luase sfârșit fără o ciocnire violentă. Pornim.

Robichaud nu se oferă să-i ajute, ceea ce nu era deloc un lucru rău, având în vedere faptul că, după cele întâmplate, toți oamenii din subordinea lui Gordon păreau gata să îi facă felul.

Barca se îndepărtă cu ușurință de mai și începu să plutească domol pe apele nu foarte adânci ale râului. Ca mai toate ambarcațiunile costiere de acest tip, și aceasta avea fundul aproape plat, carena fiind doar o prelungire a cârmei. La ordinul lui Gordon, șase oameni se așezară la rame, iar Carter și alți doi mateloți ridicară vela triumfiulară.

În tot acest timp, Robichaud, cu pumnalul lung în mână, rămase nemișcat la proră, scrutând negura. Ramele erau bine unse și se mânuiau cu ușurință. După ce vela fu orientată în așa fel încât să prindă vântul slab ce sufla în acea seară, pentru o vreme nu se mai auzi decât zgomotul cadențat al ramelor ce loveau apa.

Apoi liniștea fu brusc spartă de un zgomot aspru și supărător: Henri Robichaud începuse să-și ascută sabia.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Robichaud, dacă ții la viața ta, încetează numaidecât! îi spuse Gordon printre dinți.

Bărbatul pufni disprețuitor, dar se conformă.

Ceața era din ce în ce mai deasă. Gordon se urcă pe montantul de parapet din mijlocul ambarcațiunii și, sprijinindu-se de catarg pentru a-și menține echilibrul, încercă să deslușească ceea ce se ascundea dincolo de fuioarele de negură, dar toate strădaniile sale fură în zadar. Vru să-i ceară celui mai pirpiriu dintre mateloți să se suie pe catarg, dar în ultima clipă se răzgândi.

— Ești sigur că navigăm în direcția corectă? îl întrebă el pe Robichaud.

— Bineînțeles că sunt sigur! răspunse bărbatul cu o voce aspră, ce răsună în întuneric ca un corn de ceață. Nu-mi spune că britanicilor le e frică de un pic de beznă și de ceață!

Gordon nu știa dacă era mai potrivit să îl pună la respect sau să îl arunce pur și simplu peste bord. Totuși, nu avu timp să-și ducă gândul până la capăt, căci, în momentul acela, din ceața groasă apăru ceea ce nu ar fi vrut să vadă nici în cele mai urâte coșmaruri: un grup de trei nave, pline ochi cu soldați înarmați cu muschete ce erau acum ațintite spre piepturile lor. Soldați britanici. Cu muschete britanice. Îndreptate spre ei.

— Opriți! strigă ofițerul britanic pe un ton triumfător, ca și cum ar fi fost neîndoielnic că victoria le aparținea.

Mâinile sus, dacă nu vreți să încasați o salvă!

— Nicio mișcare! le strigă Gordon oamenilor săi, după care se întoarce spre ofițer. Ne predăm de bunăvoie.

— Oho, căpitanul Goodwind și ceata lui voioasă! pufni disprețuitor ofițerul de la prora celeilalte ambarcațiuni costiere, ce se dovede a fi nimeni altul decât cel cu care se confruntase Gordon în port. Domnul colonel Grudge va fi încântat să afle că am pus, în sfârșit, gheara pe dumneata. Hei, de nu ridicați imediat mâinile mai sus, peștii o să vă curețe oasele!

Barca lui Gordon fu flancată de două dintre ambarcațiuni și, cât ai zice pește, soldații britanici se năpustiră pe punte, agitându-și spadele și sulile. Sub privirile tovarășilor rămași pe vase cu muschetele pregătite de foc, soldații săriră asupra lui Gordon și îi legară mâinile la spate, după care procedară la fel cu oamenii acestuia.

— Sunt ofițer britanic, domnule, protestă Gordon atunci când comandantul grupului urcă și el la bord. Am spus că ne predăm de bunăvoie. Nu este nevoie să ne legați la mâini.

— Dumneata, domnule, ești un trădător și o iscoadă a inamicului.

În lumina torței, Gordon văzu că fața ofițerului se schimonosește de ură.

— Și, de aceea, îmi va face o deosebită plăcere să te văd atârnat în ștreang, adăugă acesta, după care se întoarce și îi înmână lui Henri Robichaud o pungă voluminoasă. Cincizeci de galbeni, după cum ne-a fost înțelegerea. Putem conta în continuare pe ajutorul dumitale?

— Atâta timp cât mă plățiți în aur.

— Excelent. Una dintre bărci te va duce la mal.

— Nu, mai bine mă întorc înot. În caz că sunt iscoade prin jur, adăugă Robichaud, după care se îndreptă spre

copastie. Peste trei minute, trageți o salvă în aer.

— Prea bine. Atât eu, cât și guvernul britanic îți suntem recunoscători.

Fără a părea să acorde nicio atenție cuvintelor ofițerului, Robichaud se apropie de Gordon, care mustea de furie, și îi aruncă încă o privire disprețuitoare.

— Te întrebi ce m-a mânat să fac asta, nu-i așa? Foamea, căpitane, foamea. Dumneata nu știi ce înseamnă asta. După ce am fost surghiunit, mi-am clădit un nou cămin în sud, iar acum l-am pierdut și pe acela. Nici nu-mi mai amintesc de câte ori am fost la un pas de moarte. Și am învățat că banii sunt bani, indiferent de unde provin ei, spuse Robichaud, aplecându-se mai aproape de fața lui Gordon. Britanicii ăștia vor plăti și ei la timpul cuvenit, adăugă el în șoaptă, după care își trecu picioarele peste parapet. Am să mă întorc la garnizoană și am să le povestesc americanilor cum am scăpat ca prin urechile acului din ghearele odiosului căpitan Goodwind, ce s-a dovedit a fi o iscoadă de-a britanicilor și care acum e, fără îndoială, din nou alături de compatrioții lui, benchetuind cu ceilalți ofițeri bogați și râzându-și de americanii cei orbi și naivi.

După ce rosti aceste cuvinte, Robichaud sări în apă și se făcu nevăzut în noapte.

Capitolul 17

Nicole ieși îngândurată din bucătărie. În ultima vreme, în lipsa unui alt mod de a se face utilă, îi dădea o mână de ajutor bătrânei bucătărese a seminarului, sortând cartofii și curățând napii din cămară.

Bineînțeles că o astfel de sarcină nu îi făcea nicio plăcere. Își privi deznădăjduită mâinile pătate. Nu mai aduceau defel cu mâinile catifelate ale unei doamne. Oricum, nu se mai simțea de mult ca o doamnă. Adevărul

este că îi venea din ce în ce mai greu chiar și să-și amintească activitățile cu care își umplea timpul în anii petrecuți la moșia din Anglia a unchiului Charles.

Totuși, acum nu petele de pe mâini erau cauza îngrijorării ei, ci faptul că trecuse o vreme îndelungată de când nu mai auzise nimic de căpitanul Goodwind. La început așteptase cu sufletul la gură să primească vești de la el; sau măcar despre el. Dar zilele treceau, și ea încă nu știa nimic de Gordon. Totuși, era cu neputință să fi pornit într-un nou voiaj fără să-și ia măcar rămas bun...

Umbra acestui gând o făcu să se simtă părăsită. Era o femeie singură și fără sprijin. Nici măcar nu știa unde îi sunt cuierul cu lucrurile personale. Din lipsă de haine, fusese nevoită să împrumute de la unul dintre muncitori un sort de lucru pe care îl purta peste rochie. De-ar fi știut că toate acestea aveau să se sfârșească în curând, ar fi putut înfrunta mai ușor nesiguranța acestor vremuri tulburi;

Dar deocamdată viitorul i se părea sumbru. Avea să-și trăiască tot restul zilelor închisă în acest seminar, curățând zarzavaturi pe jumătate putrezite? Ce se întâmplase cu visul ei de a deține controlul unui domeniu vast și impunător? Acum nu deținea nici măcar controlul vieții ei de zi cu zi.

Familia îi lipsea mai mult ca niciodată. Ce n-ar fi dat să poată primi un sfat de la Henri și Louise, sau de la Andrew și Catherine! Ce n-ar fi dat să-i poată mărturisi lui Anne durerea sa! Dar cine știe când urma să-i revadă sau dacă va apuca să îi revadă vreodată... Ca și cum depărtarea de cei dragi nu ar fi fost de ajuns, acum și Gordon Goodwind, singura ființă în care mai găsea sprijin sufletesc, o părăsise. Se simțea nefericită, singură și neputincioasă.

„Pesemne că mi-am făcut o impresie greșită despre el”, se gândi ea cu inima îndurerată. Nu avea unde să găsească alinare. În jurul ei, toți seminariștii și membrii

personalului erau ocupați cu diverse activități. Odaia ei cu pereți din piatră, pe de altă parte, era prea neîncăpătoare și prea întunecoasă pentru a putea constitui un refugiu. Ce dor îi era de promontoriul din Georgetown!... Iuți pasul de-a lungul cheiului și își ridică privirea spre cer. Oare Dumnezeu mai era acolo? Mai asculta El, oare, rugile ei deznădăjduite?

Involuntar, gândurile îi zburară la coșmarul pe care îl avusese cu o noapte în urmă. Visase o față întunecată. La început nu văzuse decât o siluetă, mascată de niște umbre neguroase, și apoi de niște fire lungi de Tillandsia. Apoi atenția îi fusese atrasă de ochi. Erau niște ochi întunecați și amenințători, ce o priveau cu un aer batjocoritor, atrăgând-o totodată în mod irezistibil către ei. Împotriva voinței sale, Nicole pășise din ce în ce mai aproape, până când nu mai văzuse în față decât acei ochi înflorători, ce întâi râseseră malefic și apoi scăpăraseră de mânie, făcând-o să se cutremure. Dintr-odată, ochii deveniseră sângerii, și din ei începuse să se scurgă un lichid dezgustător, care o înghițea ca o mlaștină.

Se trezi țipând și-și ținu mâna apăsată peste gură până când începuseră să o doară buzele. Deși odaia era răcoroasă, își simțea trupul șiroind de sudoare. Scâncind, își strâns îngrozită pătura subțire în jurul corpului, ca pe o pavăză în calea spaimei.

Cunoștea prea bine ochii aceia. „Jean. Din nou”. Nu mai avusese de ani de zile coșmaruri cu el, și nu înțelegea de ce ajunsese să-i bântuie din nou visurile. Simți că o cuprinde mânia. Ar fi vrut ca Jean să fie acolo, în fața ei. Să își poată vărsa furia asupra lui, așa cum făcuse el cu ea.

Adevărul este că visul o tulburase teribil. Acum, ziua-n amiaza mare, își dădea seama că nu are de ce să se teamă de Jean - acesta nu era decât o fantomă a trecutului; dar în ceasurile târzii ale nopții, bărbatul părea înfricoșător de real.

De aceea, trebuia să-și facă ordine în gânduri acum, cât soarele strălucea încă pe cer. Trebuia să înțeleagă de ce continua să-i viseze pe Jean, și să găsească o modalitate de a alunga aceste coșmaruri o dată pentru totdeauna. Ajunsese, oare, să creadă că bărbatul de care se îndrăgostise era la fel ca Jean Dupree? Să nu fi fost Gordon decât o versiune mai rafinată a arogantului și egoistului Jean? Oare într-o bună zi va avea coșmaruri cu ochii lui Gordon? O va bântui privirea lui?

Trebuia să găsească răspunsuri la aceste întrebări. Trebuia să se roage acum, la lumina zilei, pentru ca nopțile să îi devină din nou liniștite.

Deși mersese deja destul de mult, încă nu găsisese un loc retras și plăcut în care să poată cugeta în liniște. Privi înapoi. Văzând că nu se îndepărtase prea tare de grădinile seminarului și că, la nevoie, ar fi auzită dacă ar striga după ajutor, hotărî să-și continue drumul.

Dincolo de ultima casă de pe stradă începea un pâlț de copaci. Din pricina tufărișului des și încălțit de pe margine, accesul era destul de anevoios. Totuși, Nicole își ridică fusta deasupra gleznelor și făcu hotărâtă un pas înainte. Ciorapii groși i se agățară de măcăciuni, amenințând să se rupă și mai tare. Întrucât aceasta era ultima ei pereche de ciorapi – deja cârpită până la refuz – Nicole se văzu nevoită să fie mai atentă pe unde calcă.

După ce depăși măcăcinișul de la marginea crângului, drumul deveni mai prietenos. Recunoscătoare, Nicole își lăsă poala rochiei să cadă la loc peste vârfurile încălțărilor prăfuite și privi în jur, căutând o buturugă pe care să se așeze. În momentul acela, cineva tuși. Nicole își ridică speriată privirea, gata să o ia la goană.

Când îl văzu pe pastorul Collins, răsuflă ușurată. Bărbatul o privea cu ochii mari de mirare peste ochelarii așezați pe vârful nasului, într-o poziție din cale-afară de precară.

Nicole își duse mâna la piept. Inima îi bătea încă nebunește din cauza sperieturii.

— Doamne, rău m-ați speriat! râse ea cu vocea tremurândă.

Preț de o clipă, se temuse că va privi în ochii aceia întunecați care îi bântuiseră somnul. Totuși, se abținu de la orice comentariu în acest sens.

— Te rog să mă ierți, spuse pastorul pe un ton rugător. Nu mă așteptam să am parte de companie.

— Iar eu... Nu știam că mai este și altcineva aici, zise Nicole. Căutam un loc retras în care să pot să meditez și să mă rog în liniște.

— Cum de nu ai ales capela în acest scop?

— Aveam nevoie de puțin aer curat, de...

Se opri și arătă în jur.

— Se pare că este absolut necesar să...

Se opri din nou, căutând înfrigurată cuvintele potrivite.

— Este absolut necesar să găesc niște răspunsuri. Să îmi fac ordine în gânduri.

Pastorul zâmbi, apoi îi făcu semn să se așeze alături de el, pe buștean.

— Din moment ce ne aflăm amândoi aici, de ce nu am căuta niște răspunsuri împreună? întrebă el.

Nicole se așeză pe locul indicat de reverend. Încă tremura din tot corpul.

— Este prima dată când vii aici? o întrebă el cu glasul plin de căldură.

Era evident că încerca să o ajute să se calmeze.

— Da, recunosc Nicole. De obicei nu mă îndepărtez atât de tare de seminar.

— Ceea ce este foarte înțelept. Nu este indicat ca o tânără ca dumneata să hoinărească prin locuri pustii.

Nu era o mustrare, ci un sfat din partea unui om care își făcea griji pentru siguranța ei.

— Dar dacă hotărăști să mai vii pe aici, să știi că, de o iei la dreapta, ocolind crângul, la jumătatea drumului se află o potecă. Deși nici aceea nu mai este complet lipsită de mărăcini, este o cale mult mai puțin anevoioasă decât cea pe care ai venit dumneata.

Nicole încuviință tăcută din cap.

— Și, ia spune-mi, ce te-a făcut să ieși azi din bucătărie?

Nicole înghiți în sec și își plecă rușinată capul.

— Mă tem că nici acum nu am o credință destul de puternică, răspunse ea cu sinceritate.

— Ce te face să crezi asta?

— În ultima vreme, am avut niște coșmaruri înfiorătoare.

— Care vasăzică ale dumitale erau țipetele ce răsunau în noapte...

— Am deranjat cumva pe cineva? întrebă imediat Nicole, cu glasul alarmat.

— Doar pe tânăra spălătoreasă ce doarme în odaia alăturată. Ea mi-a vorbit despre asta.

— Îmi pare nespus de rău!...

— Nu ai de ce să te scuzi. Fata nu era supărată, ci îngrijorată. Doar că nu știa de unde veneau țipetele.

Nicole răsuflă ușurată. Slavă Domnului, secretul ei nu devenise un subiect de bârfă în cadrul seminarului.

— Așadar, ai coșmaruri. Ceea ce nu e mirare, având în vedere timpurile în care trăim.

— Nu mă deranjează doar faptul că visez urât, spuse Nicole, desprinzând câțiva scaieți de pe tivul șorțului, ci mai ales lucrurile despre care visez.

Făcu o pauză.

— Este vorba despre un bărbat, continuă ea, rostind rar cuvintele, după care se opri din nou.

Trase adânc aer în piept pentru a găsi puterea de a continua.

— Despre un acadian. Cândva credeam că îl iubesc. Ba nu. Chiar îl iubeam. Din tot sufletul. Dar greșeam... Spre deosebire de tatăl meu, bărbatul acesta nu i-a iertat niciodată pe britanici pentru ceea ce ne-au făcut. Jean nu a știut niciodată să ierte, iar asta l-a umplut de furie și de înverșunare. Era atât de pornit împotriva britanicilor, încât a jurat să se răzbune pe ei. Ura și dorința lui de răzbunare m-au îngrozit chiar și pe mine. Și, de aceea, am fost nevoită să pun capăt... Legăturii.

— Încă îl mai iubești?

— O, nu! A fost doar o pasiune oarbă, ce aparține trecutului. Nu asta este cauza coșmarurilor mele.

— Dar care?

— Nu știu. Și tocmai asta mă supără: faptul că nu știu cauza, în aceste vise, nu îi văd decât ochii plini de ură și de răutate, care încearcă să mă înghită. Să mă distrugă.

— Ura. Înverșunarea. Răzbunarea. Toate acestea caută să distrugă și nu rareori chiar reușesc să o facă.

— Știu. Dar eu cred în Iisus Cristos și în viața și inima mea nu este loc pentru asemenea rele. Nu înțeleg de ce, după toți acești ani în care L-am slujit pe Domnul, sunt din nou supusă unor asemenea chinuri. De ce continuă să mă bântuie?

— Dumneata nu ai niciun resentiment față de britanici?

Deși întrebarea o luă prin surprindere, Nicole răspunse prompt:

— Niciunul.

— Nici măcar față de tânărul căpitan britanic?

— Hmm... Chiar dacă aș avea, asta nu este din cauza faptului că este britanic, răspunse Nicole, înroșindu-se de mânie.

— Atunci din ce cauză?

Nicole căzuse în propria sa capcană, trădând o furie de care, dacă ar fi fost întrebată, ar fi negat că ar putea fi

în stare.

— Sunt atât de derutată, murmură ea. Mi-a spus că mă iubește și după aceea a plecat fără să-și ia măcar rămas bun. Fără să-mi spună unde se duce!

— Așadar, ești derutată? Și furioasă?

— Poate că da, fu nevoită să recunoască Nicole. Sunt derutată. Și puțin furioasă. Speram că vom putea rămâne măcar prieteni.

— Dar acest tânăr voia să fie mai mult decât un simplu prieten.

— Știți că așa ceva era cu neputință. Am mai vorbit despre asta. Gordon a refuzat să accepte credința mea.

— Credința dumitale. Nu și a lui.

— Sigur, ar fi devenit credința lui. Credința este ceva foarte personal, nu poate fi trecută de la un om la altul.

— Dar dumneata exact asta voiai să faci, nu-i așa? Să-i dai credința dumitale.

— Nu voiam decât să îl călăuzesc. Să îl ajut să se apropie mai mult de Dumnezeu, așa cum eu îl cunosc. Am greșit atât de grav?

— Draga mea, vorbești cu un om care și-a dedicat întreaga viață misiunii de a-i apropia pe oameni de Domnul și Mântuitorul nostru. Nimic nu poate fi mai nobil decât asta.

— Atunci unde am greșit?

— Nu am spus că ai fi greșit cu ceva, copilă, dar, vezi dumneata, calea către Dumnezeu este diferită pentru fiecare dintre noi. Ceea ce pe unii îi îngenunchează, pentru alții poate reprezenta doar un obstacol neînsemnat. Nu ne putem aștepta ca un altul să ne urmeze calea, fiindcă este o cale personală. În conversațiile noastre anterioare mi-ai vorbit despre încercările din viața dumitale. Pe dumneata, greutățile te-au făcut să te întorci către Dumnezeu. Credința altora își poate avea izvorul în recunoștința pentru bucuriile cu care Dumnezeu, în bunătatea Sa, îi

binecuvântează pe cei ce își trăiesc viața în pace și armonie. Pentru convertirea lui Pavel, a fost nevoie de minunea de pe drumul Damascului. El nu a căzut în genunchi decât atunci când a văzut strălucind în juru-i o lumină mare din cer și a auzit glasul sfânt. Pentru Iacov, Ioan și Petru, a fost de ajuns ca

Iisus să le spună „Veniți și urmați-Mă”. Așadar, pentru a trezi oamenii întru credință, unii trebuie chemați prin sunet de goarnă, pe când pentru alții este de ajuns o șoaptă.

— Dar cu siguranță că greutatea și neputința îi foc pe oameni să-și predea inima lui Dumnezeu, spuse Nicole.

— Nu neapărat. Nu toți reacționează la fel atunci când se confruntă cu adversitățile și cu durerea. În astfel de cazuri, unii devin mai buni, alții mai răi. Unii se apropie de Dumnezeu, care le dă tărie și armonie, alții – precum Jean, de care mi-ai vorbit adineauri – se îndepărtează de El, umplându-se de ură și de furie. Dacă nu știm să ținem piept adversităților, privindu-le ca pe niște valoroase lecții de viață, ele vor pune stăpânire pe noi și ne vor ucide sufletele.

Nicole nu răspunse. Deasupra croncăni o cioară, și o alta îi răspunse prompt dintr-un capăt mai îndepărtat al crângului. O veveriță începu să chițâie nemulțumită. Ciorile pesemne că îi invadaseră teritoriul.

— Ce să fac? întrebă într-un târziu Nicole, desprinzându-și un alt scaiete de pe fustă. Nu vreau ca sufletul meu să fie împietrit de greutatea și încercările pe care le îndur. Dar cum pot să mă asigur de asta?

— Nu pot să-ți dau un răspuns la această întrebare, copilă, spuse blajinul bătrân, clătinându-și capul. Este o întrebare grea, la care multă lume nu știe răspunsul. Acum ești o tânără femeie, nu un copil ce are nevoie de călăuzirea altuia în privința credinței. În urma căutărilor dumitale, ai găsit deja mai multe răspunsuri. Doar

Dumnezeu te poate ajuta să le găsești și pe celelalte. Sunt prietenul dumitale și îți stau la dispoziție ori de câte ori simți nevoia să-ți descarci inima, dar nu-ți pot da răspunsuri la marile întrebări ale vieții. Totuși, cercetând Scripturile și rugându-te, cu ajutorul Domnului vei găsi calea. Înțelepciunea Sa divină îți este oricând la îndemână, așa cum ne este nouă, tuturor.

Deși era întrucâtva tulburătoare, ideea îi umplu lui Nicole sufletul de speranță. Se putea întoarce oricând spre Tatăl cel atotputernic, iubitor și sfânt. Ce lucru minunat!

— Toți credincioșii își doresc ca faptele lor să fie pe placul Domnului. Cu toții vrem să găsim calea cea dreaptă în labirintul vieții. Cu fiecare pas făcut alături de El, credința noastră devine mai puternică, iar pașii noștri, mai siguri. Folosește-ți toate visurile și temerile ca pe niște trepte ce te duc la El, copilă! Fă ca fiecare încercare din viața ta să te apropie tot mai mult de Păstorul nostru ceresc!

Nicole își înfrână cu greu lacrimile. Dar nu erau lacrimi de durere, își simțea din nou sufletul plin de împăcare și de tărie. Era pregătită să meargă mai departe.

— E timpul să ne întoarcem, draga mea, spuse pastorul, ridicându-se în picioare. Vom merge pe poteca de care am pomenit adineauri, ca să nu-ți mai agăți rochia de mărăcini, adăugă el, după care o conduse spre un luminiș aflat la marginea pâcului de copaci.

Nicole observă că pastorul înainta cu pași greoi și nesiguri. Oare cât timp avea să mai ostoiască suferințele celorlalți cu înțelepciunea lui? Un lucru era sigur: seminarul nu va mai fi la fel fără el.

Capitolul 18

Lui Gordon, prima zi petrecută în temniță i se păru de-a dreptul nesfârșită. Era ținut izolat de ceilalți, într-un

loc ce semăna cu un staul, acoperit cu crengi putrezite și carton gudronat. Totuși, la asfințit i se dădu voie să se așeze la coadă pentru a-și primi porția de fiertură de ovăz și pesmeți marinărești alături de ceilalți deținuți. Marea majoritate erau haimanale și lichele, și pe Gordon îl irita teribil faptul că ajunsese să fie socotit în rând cu astfel de indivizi. Totuși, cel mai tare îl durea să-i vadă pe marinarii de ispravă din echipajul său stând la coadă alături de acești oameni de nimic. Vârâți în temniță și legați în lanțuri – și asta doar din cauza lui!

Totuși, oamenii săi continuau să îl trateze cu respect chiar și aici. Când îl văzură, se dădură la o parte și îi făcură loc în mijlocul lor, formând un scut în jurul lui și al lui Carter, pentru a-i ascunde de privirile paznicilor.

— Umblă vorba că poimăine vom fi îmbarcați, îi șopti șeful de echipaj.

— Poftim?

— Încorporați forțat pe două nave ale blocadei ce urmează să sosească în port. Cică o epidemie de scorbut a făcut ravagii printre mateloți, spuse Carter, după care, întrucât coada înainta, făcu și el un pas în față odată cu restul deținuților, zăngănindu-și lanțurile de la picioare. Și acum au mare nevoie de marinari cu experiență.

Deși încorporarea forțată nu putea fi considerată o veste tocmai îmbucurătoare, Gordon răsuflă ușurat la gândul că oamenii săi nu vor fi spânzurați împreună cu el.

— Nici nu știi cât mă bucur să aud asta.

— Ne-am gândit noi c-o să vă bucure vestea, dom căpitan, răspunse Carter.

Totuși, pe chipul murdar al șefului de echipaj nu se citea nicio urmă de bucurie.

— Ce n-aș da să vă putem ajuta cumva și pe dumneavoastră, adăugă el posomorât.

— Mă tem că nu mai este nimic de făcut în această privință, răspunse Gordon, încercând să-și ascundă

tulburarea. Dar știind că viețile voastre au fost cruțate, am să pot muri împăcat.

Acum, când soarele scăpăta, frigul și umezeala se resimțeau mult mai puternic. Gordon avea hainele ude. Urmând exemplul deținuților mai vechi, își mănca terciul fără să se grăbească, lăsând fiertura să-i încălzească treptat oasele. Stăteau cu toții pe pământul jilav, iar pe măsură se aerul se răcea, din umerii și mânecile bluzelor lor de pușcăriași începură să iasă aburi. Era ca și cum speranța însăși ar fi părăsit corpurile oamenilor săi, ridicându-se în fuioare subțiri și împrăștiindu-se în amurgul cenușiu și nepăsător.

Totuși, în pofida întunericului tot mai adânc, Gordon văzu ceva care îi atrase atenția, dar trebui să facă eforturi pentru a înțelege ceea ce vedea. Tinerețea bărbatului cu guler preoțesc contrasta puternic cu acest mediu mizerabil, unde totul era glod, lanțuri și disperare. Cizmele și poalele mantalei îi erau pătate de noroiul roșu din curtea închisorii. Totuși, în lumina slabă a torțelor, tânărul părea să aibă un aer aparte. Deținuții îi răspundeau la salut în cuvinte puține, dar parcă spatele fiecăruia se îndrepta nițel după trecerea lui. Pastorul ajunsese în cele din urmă și în dreptul grupului lor restrâns.

— Nu-mi amintesc să vă fi văzut până acum, spuse el. Sunteți noi, nu-i așa?

— Așa este, domnule reverend, răspunse Gordon în numele tuturor. Ați putea să-mi spuneți de unde sunteți? adăugă el rapid.

— De loc, din New Haven.

— Mă iertați, stimate domn, cred că m-ați înțeles greșit. Întrebarea mea era de care biserică aparțineți.

— A, am înțeles! Ei bine, de fapt sunt încă seminarist. Zâmbetul care apărui pe fața lui îl făcea să pară și mai tânăr.

— Iar de e să le dăm crezare dascălilor mei de la

seminar, s-ar putea să rămân pe băncile școlii mult și bine.

Cordon se ridică imediat în picioare.

— Vă rog să-mi îngăduiți să vorbesc cu domnul pastor în celula mea, îi spuse el soldatului ce stătea de pază în apropiere de ei.

— Dar încă nu ați terminat de mâncat, observă seminaristul.

Gordon îi întinse bolul lui Carter. Voinicul șef de echipaj înțelese clar intenția căpitanului, căci în ochi îi apăru o licărire atunci când îi întâlni privirea.

— Putem sta de vorbă între patru ochi? îl întrebă Gordon pe seminarist după ce paznicul le făcu semn că se pot retrage.

— Desigur.

De bună seamă că seminaristul se aștepta să audă ultima spovedanie a unui condamnat la moarte.

— Îl cunoașteți pe Domnul și Mântuitorul nostru? fură primele sale cuvinte după ce intrară în celula lui Gordon.

— Nu atât de bine pe cât ar trebui, răspunse Gordon, după care rămase tăcut, în vreme ce paznicul îi lega din nou lanțurile de la picioare de inelele din fier de pe perete.

După ce temnicerul ieși, adăugă în șoaptă:

— Trebuie să trimit vorbă unei persoane găzduite la adăpostul seminarului din port.

Tânărul seminarist făcu ochii mari.

— Așa ceva nu este cu putință.

— Vă implor! Este o chestiune de viață și de moarte!

— Pot să știu cum vă numiți?

— Gordon Goodwind.

— O, am auzit de dumneavoastră, spuse tânărul aruncând o privire spre gratiile de la intrare, după care continuă în șoaptă.

Stimate domn, am jurat să nu vorbesc cu deținuții decât despre cuvântul Bibliei.

— Atunci nu vreau și nici nu vă pot cere să vă călcați cuvântul dat. Dar dacă veți întâlni cumva o domnișoară pe nume Nicole Harrow...

— Lady Harrow? Am întâlnit-o chiar în dimineața aceasta.

— Este bine?

— Da. De fapt...

Tânărul se opri, mușcându-și buza.

— Stimate domn, vă rog să mă înțelegeți. Am jurat să nu...

— Desigur. Înțeleg. Totuși, dacă s-ar putea să îi spuneți că ne-am întâlnit, am să vă rămân veșnic recunoscător.

Tânărul porni spre ușă.

— Stimate domn, vă sfătuiesc stăruitor să vă întoarceți spre Mântuitorul nostru Iisus Cristos. El este cel care merită recunoștința noastră veșnică.

Capitolul 19

Era aproape miezul nopții. Nicole împinse așternutul boțit la o parte și se dădu jos din pat. Nu putea să doarmă. O chinuiau mii de gânduri. Își puse capotul, aprinse o lumânare și se așeză la măsuță. Pe perete, chiar deasupra capului ei, era agățată o cruce simplă de lemn. Se trezi vorbindu-l lui Dumnezeu, întrebându-L de ce îi era atât de greu să găsească soluții la dilemele ei. Acum, răspunsurile păreau a fi mai departe de ea decât atunci când trăia în Anglia. Încerca din răspuțuri să facă voia Domnului. Atunci, cum de Dumnezeu tăcea de atâta amar de vreme, în timpuri atât de tulburi precum acestea?

Îi era dor de sora ei, de sfaturile ei înțelepte și sincere. Anne avea extraordinara capacitate de a se pune în pielea interlocutorului său, înțelegându-i perfect simțămintele. Deschizându-și sufletul înaintea ei în

perioadele petrecute împreună, Nicole avusese impresia că vorbea cu sine însăși. Câtă nevoie avea acum de asta!

Scoase din cufăr o pană și o foaie de hârtie. Din fericire, călimara de pe masă era aproape plină. Începu să scrie, deși știa foarte bine că nu va putea să trimită prea repede această scrisoare. Conform celor auzite în sala de mese, corespondența ajungea foarte greu în Anglia, și asta doar în cazurile cele mai fericite. Totuși, Nicole nu se simțea deloc frustrată, ci dimpotrivă. Scriindu-i lui Anne, poate că avea să se înțeleagă mai bine pe sine și poate că va găsi câteva răspunsuri la întrebările care o chinuiau. Acest gând o umplu de speranță, așa că își începu scrisoarea cu întrebarea cea mai grea: ce s-ar fi întâmplat dacă Anne și cu ea nu ar fi fost schimbate între ele în fragedă pruncie? Dacă se înșelaseră amândouă, crezând că Anne era prea plăpândă pentru a supraviețui lungii călătorii până în Louisiana? Acesta era singurul lucru care putea da un sens suferinței și greutăților îndurate de Nicole în copilărie. Dar dacă Anne ar fi fost, de fapt, în stare să supraviețuiască? Tot ceea ce pătimise ea în locul lui Anne să fi fost complet lipsit de noimă? Rezultatul unei pure întâmplări?

Se opri din scris. În mod surprinzător, aceste cugetări nu-i produceau nicio suferință. Era ca și cum noaptea ar fi înfășurat-o ca o mantie protectoare, punându-i inima la adăpost și lăsându-i mintea să exploreze căi nebătute. Acesta era cel mai clar semn pe care îl putea primi din partea unui Dumnezeu aparent tăcut. Poate că, de fapt, El nu o lăsase singură niciodată. Înmuie pana în călimară și continuă să scrie.

Cum ar fi fost viața lui Anne dacă ar fi trecut prin ce trecuse ea? Dacă ar fi fost nevoită să pribegască ani la rând, împreună cu familia, înainte de a se stabili în Louisiana? Nicole știa că lui Anne i-ar fi venit foarte greu să țină piept atâtor împrejurări potrivnice. Spre deosebire

de ea, Anne nu era o luptătoare. Poate că trupește ar fi rezistat greutatea drumului, dar sufletește ar fi cedat cu siguranță. Permanenta luptă pentru supraviețuire ar fi distrus-o spiritual. Ar fi fost o viață prea grea pentru un suflet atât de delicat, iar Anne ar fi trecut prin ea ca o stafie, slăbită și descurajată. Veșnicul conflict interior, care pe Nicole o stimulase să se dezvolte spiritual, să călătorească, să vadă lumea și să acumuleze experiență de viață, mai mult ca sigur că s-ar fi dovedit prea greu pentru Anne.

Nicole se opri din nou și apăsă de mai multe ori vârful penei pe sugativa plină de pete de cerneală. Știa care avea să fie următoarea întrebare. Nu, nu bătea în retragere. Avusese doar nevoie de un moment de reculegere. Înmuie din nou pana în călimară, trase adânc aer în piept și întrebă noaptea: Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi rămas în Noua Scoție?

De această dată, răspunsul veni mai ușor. Poate doar începutul acestui exercițiu de sinceritate fusese mai greu. Scrisoarea devenise o călătorie printre marile întrebări ale vieții. Răspunsul era că, după toate probabilitățile, s-ar fi revoltat împotriva sărăciei în care aleseseră să trăiască Andrew și Catherine. Înmuie din nou pana în călimară și trase adânc aer în piept. Și cu siguranță că ar fi urât-o pe Anne. Asta deoarece familia lui Anne - oameni pe care probabil că nu i-ar fi cunoscut niciodată - o lipsise de viața mai prosperă de care se putea bucura Andrew Harrow, în calitate de ofițer. I-ar fi detestat pe acadieni pentru asta, chiar dacă nu ei cauzaseră alegerea lui Andrew. Detașându-se de întunericul din odaie și de lumea dezlănțuită de afară, Nicole se văzu clar pe sine însăși, cea din urmă cu câțiva ani, încăpățânându-se să-i facă pe acadieni vinovați de toate relele din viața ei. De ce? Pentru că, astfel, părinții ar fi devenit dușmanii săi și între ei s-ar fi iscat o serie de conflicte. Conflicte de care avea nevoie

spiritul ei neliniștit.

Își șterse ochii cu marginea capotului și începu din nou să scrie, într-un ritm nebun de această dată, disperată să țină pasul cu gândurile sale. Ar fi detestat și faptul că alegerile făcute de Andrew și de Catherine le aduceau ostracizarea din partea armatei și a înaltei societăți. Chiar dacă ar fi acceptat până la urmă poziția lor socială, s-ar fi răzvrătit împotriva consecințelor acesteia.

Credința puternică și neclintită a lui Henri Robichaud fusese singura în stare o țină în frâu, realizează Nicole. Era foarte posibil ca Andrew și Catherine să nu fi fost în stare să se opună voinței ei puternice și spiritului ei rebel.

Și apoi, în acea oră târzie din noapte, urmă mărturisirea cea mai grea. În cele din urmă, poate că ar fi ajuns chiar să se răzvrătească împotriva credinței tatălui său. Și a lui Dumnezeu, pe care L-ar fi considerat vinovat pentru toate.

Dacă fiecare dintre ele ar fi rămas cu părinții săi naturali, poate că Anne ar fi supraviețuit trupește, dar ar fi fost sufletește distrusă. Ea, pe de altă parte, ar fi avut o viață relativ ușoară în Noua Scoție, dar și-ar fi pierdut sufletul. Și astfel, ar fi pierdut absolut totul.

Nu mai fusese niciodată atât de sinceră cu ea însăși. Își aținti privirea asupra frazei neterminate din josul ultimei foi. Era adevărat: Dumnezeu le întoarce pe toate spre binele nostru.

Lumânarea pâlpâi o dată, apoi începu să se facă tot mai mică, până ce flacăra se retrase într-un punct luminos de la capătul fitilului ce se făcuse scrum. Noaptea o înfășură și mai strâns, ținând-o într-o îmbrățișare oarbă. Nicole se ridică de pe scaun, își dădu jos capotul și se băgă înapoi în pat. Privi în sus, și inima ei scrise și mai multe întrebări pe tavanul întunecat. De ce trecea acum prin aceste încercări? Ce trebuia să învețe din această experiență?

Ultima întrebare din noaptea aceea veni pe un ton șoptit, ca un ecou slab al strigătului disperat al inimii ei: „Unde ești, Gordon, unde?”

În dimineața următoare, Nicole luă micul dejun de una singură. Mai era o jumătate de oră până la slujbă, iar odaia ei minuscule i se părea prea sufocantă în momentul acela. Simțea că toate privirile celor de la mesele alăturate sunt îndreptate asupra ei. Știa la ce se gândeau cu toții: ce căuta aici această tânără singură, misterioasă și tăcută? Zvonurile despre ea nu mai conteneau. Unii ziceau că este contesă, fiică a unui pastor din Noua Scoție, alții că provine, de fapt, dintr-o familie de acadieni. Nicole oftă adânc, alungând aceste gânduri, și se scufundă în cititul Bibliei.

Pastorul Collins intră în sala de mese.

— Ah, aici erai! exclamă el, apropiindu-se grăbit de masa ei. Cum te simți astăzi, draga mea?

— Mă simt bine, mulțumesc.

Observând încordarea de pe chipul pastorului, Nicole se opri.

— Vă supără ceva?

— Ești bună să vii cu mine?

— Desigur. Sper că acest război cumplit nu a mai făcut încă o victimă printre prietenii seminarului, adăugă ea când ieșiră pe culoarul ce ducea spre biroul lui.

Spre neliniștea ei, pastorul nu-i răspunse. În schimb, deschise ușa biroului său și o invită să intre.

Înăuntru aștepta un tânăr. Când îi văzu, acesta sări imediat în picioare și începu să se joace nervos cu pălăria pe care o ținea în mâini – o pălărie cu boruri largi, de tipul celor purtate adesea de preoții din regiunea New England.

— Dragă mea, ți-l prezint pe domnul Peters, unul dintre seminariștii noștri. Tinere, aceasta este scumpa noastră lady Harrow.

Nicole era pe cale să-i roage să îi spună pe numele mic, dar când văzu îngrijorarea cu care o priveau cei doi bărbați, simți că i se înmoaie picioarele. Din fericire, pastorul Collins o prinse imediat de braț.

— Te rog să iei loc aici, draga mea, zise el ajutând-o să se așeze pe scaun.

— Este vorba de Gordon, nu-i așa? Îngăimă ea cu vocea gătuită de groază.

Pastorul Collins se întoarse spre seminarist și îi făcu semn cu capul. Tânărul înghiți în sec.

— Am fost autorizat să le ofer ajutor duhovnicesc deținuților din închisoarea garnizoanei britanice, începu el.

— Gordon este închis? Dar așa ceva nu...

— Lasă-l să termine ce are de spus, draga mea, interveni cu blândețe pastorul Collins.

— Despre asta vuieste întreaga garnizoană. De aceea cred că pot să vă transmit această veste fără a-mi încălca jurământul, continuă seminaristul, după care trase, tremurând, aer în piept. Gordon Goodwind a fost capturat în timp ce conducea o ambarcațiune americană în afara portului și va fi spânzurat pentru trădare.

Nicole îl privea cu ochii mari de groază, fără a fi în stare să rostească un cuvânt.

— Va fi spânzurat peste trei zile, adăugă tânărul, sesizând întrebarea tăcută din ochii ei. În aceeași zi, oamenii săi vor fi biciuiți, și apoi înrolați forțat.

Nicole coborî privirea. Pastorul Collins își așeză mâna pe umărul ei, dar ea aproape că nici nu sesiză atingerea. Deși avea inima strânsă, la fel ca noaptea trecută, Nicole simți că o cuprinde pacea. Așa că așteptă. Nu știa ce să facă. Nu știa încotro s-o apuce. Cu fruntea afundată în palme și ochii strâns închiși, se aplecă în față și așteptă să se potolească emoțiile frenetice ce îi năpădiseră sufletul. De această dată refuza să se lase condusă de spiritul ei năvalnic. De această dată, își va

accepta în liniște neputința și întrebările fără răspuns, așteptând ca Dumnezeu să-i arate calea. Rămase nemișcată, abia respirând.

Când își ridică din nou ochii, observă că ambii bărbați o priveau cu o vădită curiozitate.

— Trebuie să știu de partea cui sunteți în acest război, le spuse ea încet. Vă rog să îmi spuneți dacă sunteți de partea britanicilor sau a coloniștilor.

— Draga mea, cei care luptă împotriva britanicilor nu se mai numesc coloniști, ci americani, răspunse pastorul Collins. Este o tragedie cu care ne confruntăm adesea în ultima vreme. Nenumărate familii au ajuns să fie dezbinat din cauza războiului. Și asta pentru că membrii lor au ales să facă parte din tabere diferite. De aceea, între aceste ziduri, noi rămânem credincioși Unuia singur. Iar acesta este Domnul și Mântuitorul nostru. Doar așa putem păstra pacea. Doar așa vom putea supraviețui.

Nicole încuviință încet din cap, cugetând atât la vorbele pastorului, cât și la aluzia subtilă că, între aceste ziduri, existau și persoane loiale celeilalte tabere.

— Trebuie să mă duc la americani, spuse ea calm.

— Dar ar fi prea periculos, draga mea! protestă pastorul. S-ar putea să sfârșești la fel ca bunul căpitan Goodwind.

— Se prea poate, dar asta este ceea ce trebuie să fac. Am să plec chiar astăzi, adăugă ea hotărâtă, după care se ridică în picioare și se întoarse spre tânărul seminarist. Puteți să mă ajutați?

Capitolul 20

Din cauza ploilor neîntrerupte din timpul săptămânii, drumul era plin de noroi și, pe alocuri, dispărea cu desăvârșire, contopindu-se cu mlaștina din jur. Cei patru cai se poticneau, fornăiau și nechezau nemulțumiți, iar din

spinări le ieșeau aburi. În lumina slabă a zorilor, crengile pe sub care treceau păreau cenușii. Nicole era însoțită de seminarist și de încă un bărbat. Aceștia doi din urmă erau îmbrăcați în mantii negre, largi, și pe cap purtau tricornuri prin colțurile cărora apa de ploaie se revărsa în șuvoaie, căzând pe spatele cailor.

Necunoscutul avea o cicatrice lungă, lăsată de o lovitură de cuțit ce aproape că-i despicase nasul în două. Ochii cenușii îi erau pe jumătate acoperiți de niște sprâncene ce păreau hotărâte să crească până se vor uni cu barba-i neîngrijită. Omul nu scosese niciun cuvânt tot drumul. Tânărul seminarist i-l prezentase lui Nicole spunând pur și simplu că era un aliat de încredere.

La un semn care lui Nicole îi scăpă cu desăvârșire, cei doi bărbați se opriră, iar necunoscutul dezlegă de pe șaua celui de-al patrulea cal două pachete lungulețe, învelite în pânză.

— Nu îndrăznesc să mă aventurez mai departe, îi spuse seminaristul lui Nicole.

— Vă mulțumesc din suflet că m-ați însoțit până aici, domnule reverend Peters, răspunse tânăra.

Totuși, cuvintele ei nu părură să-i încălzească d deloc pe seminarist.

— Sunteți sigură că vreți să mergeți mai departe? o întrebă el îngrijorat.

Nicole descălecă, se apropie de el și îl bătu ușor pe cizmă.

— Dacă îl întâlniți pe Gordon...

— Milady, vă rog să mă înțelegeți... Nu pot să...

— Da. Desigur. Înțeleg.

Bărbatul cu cicatrice ascunse caii în desișul din apropiere, apoi reveni în grabă, ridică pachetele, prinzându-le strâns sub fiecare braț, după care aruncă o privire spre Nicole, se întoarse și porni pe jos pe drumul întunecat.

— Vă mulțumesc încă o dată, îi spuse Nicole tânărului pastor.

— Mergeți cu Dumnezeu, milady.

— Așa nădăjduiesc, murmură Nicole ca pentru sine. Nădăjduiesc și mă rog ca Dumnezeu să îmi însoțească pașii pe acest drum.

Smocuri de iarba, o fâșie de pământ ud ce se ivea din apă, un copac pipernicit. Cam așa arăta precara potecă pe care necunoscutul o conducea, reușind să păcălească mlaștina care pândea să-i înghită. De o parte și de alta a înșelătoarei cărări, Nicole zărea pești sărind din apă și păsări scufundându-se după hrană, dar lor apa nu le ajunsese niciodată mai sus de glezne. La fiecare pas, cizmele i se afundau în mâl și trebuia să se opintească pentru a se elibera. Bărbatul înainta și el anevoios, fără a privi măcar o dată înapoi pentru a se asigura dacă tânăra poate să țină pasul cu el. Când ajunseră pe malul râului, călăuza lepădă pachetele într-o barcă – pe care Nicole nu o observă decât atunci când se opriră în dreptul ei. După ce îndepărtă crengile care camuflau luntrea, bărbatul împinse barca în apă, așteptă să urce și Nicole, apoi începu să vâslească. Toate acestea fără să spună un cuvânt.

Ramele aveau furcile date cu unsoare și erau înfășurate în niște cârpe îmbibate cu ulei, pentru a nu face zgomot. Bărbatul vâslea într-un ritm constant, gâfâind ușor din cauza efortului. În curând, malul se pierdu în depărtare, ascuns după o perdea de ploaie bătută de vânt. Apele repezi ale râului erau de culoare cenușie, la fel ca văzduhul, ziua aceea și inima lui Nicole. Ce făcea? Ce spera să realizeze cu asta? Își plecă fruntea. Apa de ploaie de pe gluga ei se revărsă ca o cascadă. „Doamne, Dumnezeule Carele ești în ceruri, binecuvântează faptele mele din această zi. Doamne, Te rog să mă binecuvântezi și să mă călăuzești. Arată-mi care este voia Ta. Convinge-

mă că are rost să-mi asum acest risc. Dă-mi tărie și curaj. Amin, Doamne. Amin”.

Se lumina de zi. Printre stropii de ploaie, Nicole reuși să distingă malul. Era clar că bărbatul făcuse această călătorie de multe ori, căci manevră luntrea spre un braț minuscul al râului – un pârâiaș ascuns de stuful, lesne de trecut cu vederea de cineva care nu cunoștea bine aceste locuri. Omul continuă să vâslească până când ajunse să atingă ambele maluri cu ramele, apoi legă luntrea de o ramură ce le atârna deasupra capetelor, așeză ramele pe fundul bărcii și coborî în apă. Apa îi ajungea până la coapse. Trase luntrea până la mal și o ținu să nu se clatine, pentru ca Nicole să poată coborî. După ce tânăra păși pe mal, bărbatul luă cele două legături din barcă și dădu să plece de unul singur.

— Stai! strigă Nicole după el, realizând că nu avea să o însoțească mai departe.

Fără tragere de inimă, bărbatul se întoarse cu fața spre ea.

— Încotro să apuc acum? întrebă ea.

Cu unul dintre pachete pe post de indicator, bărbatul arătă spre nord-vest.

— Când te întorci pe celălalt mal?

Pauză.

— La asfințit, răspunse într-un târziu bărbatul, cu fața parcă schimonosită de efortul rostirii celor două cuvinte, după care îi întoarse spatele și o luă din loc.

Nicole își începu drumul pe o ploaie torențială, iar când aceasta se opri brusc, avu impresia că nu înaintase decât câțiva pași. Schimbarea de vreme fusese atât de rapidă, încât, dacă nu ar fi simțit-o pe pielea ei, ar fi crezut că așa ceva nu este cu putință. Acum nu simțea decât o adiere blândă, ce îi suflă pe obraz câțiva stropi de ploaie

de pe glugă. Totuși, în înalturi părea să bată un vânt mai puternic, ce împrăstia norii grei de pe cer, descoperind vederii minunatul soare al dimineții.

Într-un târziu, zări în depărtare turlele unei biserici. Între timp, se încălzise atât de tare, încât fu nevoită să-și lase gluga pe umeri și să-și descheie mantia. Câmpiile și livezile din jur păreau să se fi retrezit la viață. Păsările flecăreau zgomotoase, încântate parcă la rândul lor de brusca schimbare a vremii.

Poteca se lăți, transformându-se într-un drum pavat cu cărămizi. Acesta era unul dintre lucrurile care îi plăcuseră în Anglia: pavarea drumurilor principale, care conferea satelor un aspect mult mai îngrijit. Și în Boston existau, desigur, străzi pavate. Dar Bostonul era un oraș impunător, cu numeroase case mari și elegante, înconjurat cu fortificații înalte. Bostonul era un oraș ce aspira la grandoare. Acesta, însă, era un sat. Satul Cambridge, citi Nicole pe frontispiciul unei prăvălii. Un nume încântător, cu rezonanță engleză.

Pe măsură ce înainta, Nicole devenea tot mai fascinată de ceea ce vedea în jur. Chiar și în toiul războiului, Bostonul își păstra acea grandoare care o ducea cu gândul la stilul pretențios al arhitecturii și al societății londoneze. Cambridge, pe de altă parte, îi aducea aminte de tot ceea ce îi plăcuse în Anglia. Ploaia înmprospătase aerul, făcându-l parcă să sclipească. Arborii și tufele începeau să înverzească. Era momentul perfect pentru explorarea acestui sat minunat. Unele case erau construite din bârne, în stil elisabetan, altele, cu un aspect mai robust și mai sobru, din piatră și cărămidă roșie. Acoperișurile țuguiate aveau lucarne ce aduceau cu niște ochi plini de voioșie, care scânteiau ca niște pietre prețioase. Hornurile fumegau, umplând aerul de miros de lemn ars și de aroma mâncărilor pregătite pentru micul dejun. Auzind un râset de copil, Nicole surâse la rândul ei.

I-ar fi plăcut nespus de mult să trăiască într-un loc ca acesta.

— Ziua bună, duduică scumpă! exclamă îndrăzneț un bărbat înarmat cu o sabie și două pistoale, scoțându-și pălăria și aplecându-se adânc înaintea ei, până ajunse să măture pământul cu pana de păun de la borul pălăriei.

Văzând cum se maimuțărește, camarazii lui începură să chicotească și să-i trimită ocheade lui Nicole.

— Ce zici de o sărutare, frumoaso?

Nici măcar această întrebare nepoliticoasă nu putea umbri frumusețea zilei. Bărbații nu purtau uniforme, dar aerul lor cazon și vigilent o făcu pe Nicole să se apropie de ei și să-i întrebe:

— Sunteți soldați?

— Chiar așa, duduică, chiar așa, răspunse bărbatul, după care își puse pălăria înapoi pe cap, înclinând-o șmecherește într-o parte, și o privi rânjind.

Era obosit și plin de praf și, cu toate acestea, avea o înfățișare atrăgătoare.

— Asta dacă nu cumva ai ceva împotriva soldaților, adăugă el. Atunci, în schimbul unei sărutări, suntem orice îți pofteste inimioara.

— Am nevoie de o călăuză, stimate domn. Iar sărutările mele sunt rezervate bărbatului alături de care este voia Domnului să îmi trăiesc viața.

Calmul și seriozitatea ei îl lăsară pe bărbat cu gura căscată.

— Acel bărbat trebuie să se considere chiar norocos, răspunse el.

— Mă puteți ajuta?

— Depinde despre ce este vorba.

— Trebuie să mă întâlnesc cu comandantul garnizoanei americane.

Zâmbetul de pe fața bărbatului dispăru.

— Ai treabă cu comandamentul garnizoanei?

— Da.

— De regulă, mă străduiesc să stau cât mai departe de ofițeri. Dar pentru tine, frumoaso, am să fac o excepție, răspuse bărbatul, făcându-le semn celorlalți să se împrăștie. De unde vii? o întreabă el în timp ce traversau centrul satului.

— Aceasta, stimate domn, este o întrebare cu adevărat grea, răspuse Nicole, după care făcu o pauză. Am pornit din Acadia, am călătorit pe apă și pe uscat și am ajuns în Louisiana. De acolo am mers în Noua Scoție și apoi în Anglia. Apoi m-am reîntors în Noua Scoție, iar acum sunt din nou aici.

— Fiecare cuvânt pe care îl rostești este învăluit în mister, spuse soldatul, după care arată spre o clădire din cărămidă, înconjurată de iarbă și aproape ascunsă în mijlocul unei mulțimi de corturi, arme, steaguri, soldați și focuri de tabără. Acolo este biroul comandantului. Ce treabă ai cu el, de nu ți-e cu supărare?

— Bărbatul pe care îl iubesc...

La rostirea acestor cuvinte, simți că i se pune un nod în gât și ochii i se umplură de lacrimi.

— Mă iertați, bunul meu domn...

— De mult nu mi s-a mai întâmplat ca o domnișoară frumoasă ca dumneata să-mi spună că sunt bun. Și ia spune-mi, iubitul acesta al dumitale te-a lăsat și s-a înrolat în armată?

Nicole ezită puțin. Era, oare, posibil ca acest bărbat să o poată ajuta?

— Pot să mă încred în dumneavoastră, stimate domn?

— Nici eu nu știu dacă m-aș încrede în unul ca mine, răspuse soldatul pe un ton glumeț.

Totuși, zâmbetul său sincer arăta că intențiile sale sunt dintre cele mai bune.

— Iubitul meu, cum îi spuneți dumneavoastră, a fost condamnat pentru trădare și este închis acum în

garnizoana britanică. Am venit aici în căutare de răspunsuri. Și de ajutor.

Cuvintele ei îl făcură să se dea cu un pas în spate.

— A fost prins slujind cauza noastră, a americanilor?

— Nu știu sigur, dar cred că da, răspunse Nicole, după care făcu o pauză, neștiind cum să continue. Va fi spânzurat poimâine, adăugă ea în cele din urmă.

— Asta nu e deloc o veste bună. Care este numele lui?

— Gordon Goodwind.

— Și al dumitale?

Nicole rămase blocată. Într-adevăr, care era numele ei? Cine era ea cu adevărat? O podidiră din nou lacrimile. Atâtea întrebări...

Bărbatul se apropie de ea și își scoase din nou pălăria.

— Viața asta nu e deloc ușoară, nu-i așa?

— Nu, nu e ușoară deloc, încuviință Nicole, tremurând ușor.

— Vorbind cu dumneata, parcă începe să mi se facă dor de tot ceea ce am pierdut de când... Hm... De când a început toată tărașenia asta, spuse soldatul, coborând privirea și jucându-se cu borul pălăriei. Știu că e ciudat să zic asta despre un bărbat pe care îl paște spânzurătoarea, dar eu m-aș considera norocos să fiu iubit de o asemenea femeie, adăugă el, după care o privi drept în ochi. Poți să îmi spui liniștită cine ești, stimată domnișoară.

— Prea bine, murmură ea. Sunt contesa Nicole Harrow.

Până când soldatul reveni pentru a o însoți înăuntru, la ferestre și în porticul din fața clădirii se adunase o mulțime de oameni ce o priveau curioși.

— Pe aici, milady.

— Vă rog să nu-mi mai spuneți așa. Pentru mine,

titlurile nu au nicio însemnătate. M-am prezentat cu adevăratul meu titlu doar pentru că era important să am cât mai repede această întrevedere cu domnul comandant. Lucrurile nu mai suportă amânare, spuse ea, încercând să ignore privirile atintite asupra ei. Mă scuzați, stimate domn, dar nici măcar nu știu cum vă numiți.

— John Jackson. Am sosit de curând din Philadelphia, și nu puține sunt zilele în care îmi doresc să nu fi plecat niciodată de acasă. Totuși, ziua de azi nu se numără printre ele, spuse el, după care își lăsă capul într-o parte. Vorbind acum cu dumneavoastră, îmi doresc să fi fost și eu un om mai bun, adăugă el pe un ton solemn.

— Am impresia că sunteți un om mult mai bun decât credeți, domnule Jackson.

La etaj, trecură printr-un grup de ofițeri și apoi intrară într-una dintre încăperi.

— Dânsa este lady Harrow, domnule general.

— Numele meu este Mitchell, zise generalul cu o voce bubuitoare, fără să se ridice de pe scaun. Înțeleg că sunteți o ducesă.

— De fapt, sunt contesă, dar vă rog să...

— Puteți să și dovediți acest lucru?

După ce Nicole își descheie cu mâinile tremurânde închizătoarea de la guler, Jackson o ajută să-și dea jos mantia. Tânăra purta o rochie de zi de culoarea smaraldului, care, deși avea poalele ude și pline de noroi, era de o somptuozitate evidentă. Generalul făcu ochii mari de uimire. Nicole desfăcu geanta de piele pe care o purtase atârnată pe umăr și scoase de acolo un săculeț de pânză cerată, iar din acesta, un document împăturit.

— Poate că acest act vă va clarifica nelămuririle, domnule general.

Generalul studie îndelung documentul, după care murmură:

— Sunteți în posesia unui act semnat de Congresul

nostru Continental. Iscălit de domnul general Washington în persoană.

De pe coridor se auziră murmure de uimire. Abia atunci își dădu seama generalul că în tot acest timp ușa fusese deschisă.

— Hei, vedeți-vă de treburile voastre! răcni el. Soldat, fii bun și închide ușa! Cum ziceai că te numești?

— Jackson, dom general. Sergeant Jackson.

Generalul își coborî din nou privirea asupra actului.

— Harrow... Harrow... Cunosc de undeva numele acesta...

— Unchiul meu a dorit să pună baza unor adăposturi pentru femeile și copiii pe care războiul i-a lăsat fără familie sau fără adăpost.

— A, desigur! Acum îmi amintesc. Sir Charles Harrow a pledat pentru cauza noastră în Parlamentul britanic.

— Așa este.

— Ați fost și dumneavoastră de față?

— Da, am avut onoarea de a-i asculta discursul.

— Îmi doresc să fi fost și eu acolo, spuse el, după care se ridică în picioare și îi făcu semn să ia loc. Mă scuzați, stimată doamnă, dar nu știam ce să cred. Nu vedeam decât o tânără frumoasă ce pretindea că este contesă și protectoare a unui bărbat pe care îl consideram a fi o iscoadă de-a britanicilor...

— Îl cunoașteți pe Gordon? exclamă Nicole.

— Da, am avut ocazia să-i întâlnesc o dată. De cunoscut, nu îl cunosc deloc. La început, am crezut că este un om de ispravă, un ofițer căruia pot să-i încredințez o misiune grea, de o însemnătate vitală. Apoi, francezul pe care l-am trimis cu el pe post de om de legătură s-a întors și ne-a spus că Goodwind nu era decât o iscoadă infiltrată printre noi doar pentru a ne studia oamenii și pentru a aduna informații în vederea următorului atac al

britanicilor.

— Stimate domn, vă rog să mă ascultați. Nu știu precis ce s-a întâmplat și nici de ce a ales Gordon să se înroleze în armata americană. Dar dacă domnul căpitan Goodwind s-a alăturat cauzei dumneavoastră, vă asigur că puteți avea încredere deplină în el.

Generalul părea derutat, cuprins de o ușoară neliniște.

— Du-te de-l caută pe aghiotantul meu și spune-i să se prezinte numaidecât la mine, îi spuse el lui Jackson.

Tânărul ofițer pesemne că aștepta chiar în dreptul ușii, căci se înființă imediat în fața comandantului.

— M-ați căutat, domnule general?

— Cum se numea francezul pe care l-am trimis cu căpitanul englez?

— Robichaud, domnule. Henri Robichaud.

La auzul numelui, Nicole simți că se clatină și numai o întâmplare fericită făcu să se prăbușească pe scaun, și nu direct pe podea.

— Este un om de încredere, Robichaud ăsta, nu-i așa? întrebă generalul, după care atenția îi fu atrasă de Nicole. Ce s-a întâmplat? Vă simțiți bine?

— Eu... Eu...

Pur și simplu nu putea să lege două cuvinte. Simțea că se învârte lumea cu ea.

— Mă iertați, îngăimă ea.

— V-ați făcut albă ca varul, spuse generalul, după care luă o sticlă de pe măsuta de lângă el și îi turnă niște apă într-un pahar. Poftim, beți puțină apă, zise el întinzându-i paharul.

— Vă mulțumesc, îngăimă Nicole.

Buzele îi erau aproape paralizate. Sorbi încet din pahar, încercând să-și facă ordine în gânduri.

— Îl cunoașteți pe franțuzul acesta? o întrebă generalul.

— Nu... Nu știu sigur... Puteți să îmi mai spuneți o dată cum se numește?...

— Henri Robichaud, răspunse aghiotantul, privind-o cu o oarecare suspiciune. Robichaud este un om de ispravă și un luptător pe cinste, domnule general. Îi urăște pe britanici din tot sufletul.

Nu putea fi vorba de tatăl ei. Așa ceva era cu neputință. Și dacă, totuși...? Acest gând o umplu de groază. Ce l-ar fi putut constrânge pe Henri să părăsească Louisiana și să se înroleze în armată? Era posibil ca informațiile primite să fi fost false? Or fi atacat britanicii Louisiana? În acest caz, ce s-a ales de familia ei?

Realiză că generalul o privea nedumerit. Trebuie să își păstreze sângele rece. Trebuie.

— S-ar putea să stau de vorbă cu acest... Cu acest domn? îl întrebă ea pe general, înapoiindu-i paharul.

Acesta se întoarce spre aghiotant.

— Robichaud e plecat, domnule general, zise aghiotantul. Chiar dumneavoastră l-ați trimis în nord pentru a aștepta sosirea soldaților francezi.

— A, da, ai dreptate, răspunse generalul, după care se întoarce din nou spre Nicole. Spuneți că îl cunoașteți pe acest Robichaud?

— Nu... Poate că doar numele mi s-a părut...

Nu își duse vorba până la capăt. Era cu neputință să fie vorba de tatăl ei!

— Prea bine, zise generalul, revenind la biroul său. Pe cât de mult îmi displace să văd un om bun sfârșind în ștreang, mă tem că nu avem cum să-i salvăm pe protejatul domniei voastre. Suntem în război și, odată cu venirea primăverii, lucrurile se vor încinge și mai tare, adăugă el, după care, neștiind ce să facă, luă un cuțitaș de argint și începu să împungă cu el o mapă de piele. Bănuiesc că nu puteți să ne dați nicio informație despre starea armatei britanice.

Lui Nicole îi venea din cale afară de greu să se concentreze asupra vorbelor generalului.

— Îmi pare rău, stimată domn, răspunse ea într-un târziu, dar tot ce pot să vă spun este că orașul Boston colcăie de soldați britanici.

— Din păcate, asta nu este o noutate.

— Domnule general, o clipă vă rog, interveni sergentul Jackson. Dacă îmi îngăduiți să o însoțesc pe doamna aici de față, aş putea vedea cum stau lucrurile pe celălalt mal, adăugă el, după care aruncă o privire spre Nicole. Asta, dacă aveți de gând să vă întoarceți la Boston.

— Da, răspunse Nicole. Mă întorc la asfințit.

O frământau o mie de gânduri, dar acum nu avea timp pentru ele. Acum tot ce conta era viața lui Gordon.

— Îți cunosc prea bine soiul, răspunse generalul pe un ton tăios, privind spre Jackson. Nu ți-ai risca viața nici pentru generalul Washington în persoană.

— Probabil că aveți dreptate, domnule general, răspunse încet John Jackson. Tot ce pot să spun este că acum îmi doresc cu adevărat să pot fi de ajutor.

— Este firesc ca o contesă să călătorească însoțită de un servitor, spuse Nicole, ridicându-se în picioare. Aș fi onorată să mă însoțiți, domnule Jackson.

Capitolul 21

Ziua continuă sub semnul unei activități furibunde. Încă de la început, Nicole fu sigură că făcuse alegerea corectă atunci când se învoise să fie însoțită de către sergentul John Jackson.

Ofițerii, care îl priveau cam de sus pe Jackson, ca și cum ar fi fost un om de nimic, vorbeau cu el acum doar pentru că așa le ceruse generalul Mitchell. Îi spuseră ce voiau să afle despre inamic - informații despre cai, artilerie, provizii, amplasarea trupelor, deplasarea lor pe

front -, dar era clar că nu se așteptau la nimic bun din partea lui și că se îndoiau până și de faptul că se va întoarce. În timpul acestor întrevederi, John Jackson arunca din când în când câte o privire spre Nicole, dar nu încerca să se apere în niciun fel. Importanța misiunii și însăși persoana lui Nicole păreau să îi dea tăria de a îndura în tăcere tonul disprețuitor al ofițerilor.

După discuțiile de la comandament, Nicole insistă să-i cumpere haine noi, potrivite pentru însoțitorul unei contese. Prin Cambridge, se întâlnește la tot pasul cu confrăți de-ai lui. Faptul că Jackson se plimba alături de o tânără frumoasă nu părea să fie deloc ieșit din comun, și antrena din partea celorlalți soldați o mulțime de glume deochete.

John Jackson îndură torentul de glume proaste cu o figură resemnată, fără a încerca nici acum să-și ascundă sau să-și justifice trecutul plin de cuceriri galante.

Totuși, când ajunseră în dreptul unei croitorii bărbătești, Jackson se opri șovăind.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— Nu îndrăznesc să intru.

— Din ce motiv, mă rog?

— Mă scuzați, dar dacă trebuie să mă dau drept servitorul dumneavoastră, eu cred c-ar fi mai bine să încep de acum.

— Prea bine, dar te rog să poftești înăuntru.

— Mai bine vă aștept aici, afară.

— Și atunci cum ți se vor lua măsurile? întrebă Nicole și deschise ușa atelierului, făcând să răsunе clopoțelul de la intrare. Te rog să vii. Nu avem timp de pierdut.

Totuși, de îndată ce Jackson păși înăuntru, Nicole înțelese motivul ezitării lui. Când îl văzu, vânzătoarea - o tânără cu bonetă pe cap, îmbrăcată cu un șorț scrobit, cu volănașe - îi aruncă o privire mânioasă.

— Ziua bună, conia! îi spuse ea lui Nicole, înclinând ușor capul.

— Ziua bună! Am nevoie de niște haine pentru servitorul meu.

— Pentru servitorul dumneavoastră, care vasăzică? făcu tânăra, pironindu-l pe John Jackson cu o privire de gheață. Halal servitor!

— De ajuns, Matilda! se auzi o voce bărbătească din camera din spate, și de după perdele își făcu apariția un bărbat cărunt, ce părea să fie proprietarul atelierului. Du-te și ajută-le pe celelalte fete cu sortarea! îi porunci el vânzătoarei, după care se întoarse spre Nicole. Spuneți că aveți nevoie de niște haine, stimată doamnă?

— Da, de un costum complet, răspunse Nicole, suportând o ultimă privire furioasă pe care i-o aruncă femeia înainte de a se retrage. O redingotă, o cămașă cu volane, o jiletcă, ciorapi și o pereche de pantaloni. Toate trebuie să fie gata în patru ore.

Bătrânul era pe cale să ia de pe raft un sul de muselină, dar, la auzul cererii, rămase cu mâinile suspendate în aer.

— Poftim?...

— Toate trebuie să fie gata în patru ore, repetă Nicole. Iar jiletca, redingota și pantalonii trebuie să aibă nasturi de argint.

— Nasturi de argint repetă negustorul buimăcit, după care aruncă o privire spre odaia din spate, de unde se auzeau niște bombăneli furioase. Stimată doamnă, spuse el, îndreptându-și umerii, știți, de bună seamă, că suntem în vremuri de război.

— Am să vă plătesc pe măsură, răspunse Nicole, după care scoase o punguță de sub faldurile mantiei, îi desfăcu șnurul și își răsturnă în palmă câțiva galbeni de aur. Dar sper că ați înțeles că totul trebuie să fie gata în patru ore, stimate domn.

Următoarea prăvălie la care se opriră fu o cizmărie de pe aceeași stradă. De acolo cumpărară o pereche de ghete cu cataramă, dar pentru că acestea îi erau mari lui Jackson, Nicole insistă ca încălțările să fie ajustate pe loc, fiind dispusă să plătească un tarif suplimentar pentru asta. În timp ce stăteau în odaia din față, așteptând ca meșterul cizmar să facă modificările solicitate, Nicole fu din nou năpădită de gânduri. Când îl auzise pe general rostind numele lui Henri Robichaud, simțise o lovitură de ciocan în piept, iar senzația se repeta ori de câte ori își aducea aminte de acel moment. Totuși, nu avea timp pentru astfel de gânduri. Nu acum. Făcu tot posibilul pentru a-și lăsa neliniștea deoparte și privi în sus, spre pendula din colțul prăvăliei.

— Mai trebuie să te îmbăiezi, să te tunzi și să te bărbierești. Sper să ne ajungă timpul.

— Chiar e nevoie de toate astea? protestă Jackson.

— Cu siguranță, răspunse Nicole cu fermitate. Jackson, ia spune-mi, cu ce se ocupă familia dumitale în Philadelphia?

Jackson își dresе glasul înainte de a răspunde.

— Tata este preot.

— Serios?

Jackson se posomorî brusc.

— Îmi aduceți aminte de sora mea, spuse el în cele din urmă. Ea a fost cea care urmat calea aleasă de părinții noștri.

— Iar dumneata?

— Eu simt oaia neagră a familiei.

— Îți admir sinceritatea, Jackson. Mulți nu ar avea curajul să recunoască un asemenea lucru.

În ochii lui Jackson apăru o licărire.

— Sunteți credincioasă?

— Da.

— Bănuiam eu, răspunse el, dând din cap. Aerul

dumneavoastră îmi amintește de tot ceea ce am lăsat în urmă.

Poate că acesta era răspunsul, se gândi Nicole. Să înfrunte cu credință situația de față, și orice altă încercare a vieții.

— Niciunul dintre noi nu se va îndepărta vreodată atât de tare de Domnul, încât să nu ne mai putem întoarce, zise ea.

— Sunteți sigură de asta? o întrebă el, studiindu-i chipul.

— Mai sigură decât de orice altceva, răspunse Nicole. La fel de sigură precum sunt de faptul că bunii dumitale părinți ar considera întâlnirea dintre noi drept una binecuvântată.

Capitolul 22

Pe parcursul călătoriei spre Boston, educația și tăria de caracter a lui John Jackson ieșiră tot mai mult la suprafață, și Nicole deveni din ce în ce mai sigură de faptul că procedase corect alegând un asemenea însoțitor.

Porniră din Cambridge înainte de asfințit. Barcagiul se încruntă văzându-l pe Jackson, dar sergentul îi aruncă o privire de gheață, care îl reduse la tăcere. Cei doi bărbați ținură barca pentru ca Nicole să poată urca în siguranță, apoi aruncară înăuntru două legături de haine și se urcară și ei.

Așteptară până se lăsă întunericul, apoi barcagiul folosi o prăjină pentru a îndepărta luntrea de mai, fixă ramele în furci și începu să vâslească.

— Ssst! șuieră Jackson după nici șase lovituri de vâslă. Scufundând ramele în apă, vâslașul opri brusc luntrea și, la fel ca Nicole, începu să scruteze întunericul. Nicole nu vedea nimic suspect și, judecând după mormăitul barcagiului, nici acesta nu văzuse mai multe

decât ea. Totuși, când bărbatul își reluă poziția și se pregăti să pună din nou mâna pe rame, John Jackson se aplecă înspre el și, fără a-și dezlipi ochii de la suprafața apei, îi apucă strâns brațul.

Când barcagiul vru să protesteze, Jackson îi aruncă o privire autoritară, de adevărat sergent obișnuit cu cătanele, care îl reduse imediat la tăcere. Curentul rapid mâna barca tot mai departe în aval. În sfârșit, Jackson își ridică brațul și arată într-o parte. Nicole privi într-acolo, dar în pofida eforturilor ei, nu reuși să vadă nimic.

Apoi se auzi un zgomot mai fin decât plescăitul unui peștișor, un sunet căruia, dacă nu și-ar fi concentrat întreaga atenție în direcția aceea, Nicole nici nu i-ar fi dat atenție. O scânteiere metalică sfredeli întunericul, urmată de un șuierat înăbușit. Apoi din nou tăcere.

Totuși, acestea fură de ajuns pentru ca barcagiul să conducă luntrea înapoi pe malul american. Traseră barca într-o ascunzătoare oferită de crengile a doi copaci și rămaseră din nou în așteptare.

Norii pluteau pe cer ca niște insule întunecate pe o mare cu scânteieri argintii. La un moment dat, unul dintre nori lăsă să apară luna. Acum, când razele acesteia cădeau pe apele întunecate, distinseră clar trei ambarcațiuni lungi. În fiecare dintre acestea stătea în picioare câte un bărbat cu o muschetă în mână. Bărcile se îndreptau către amonte, în căutare de pradă. Totuși, luna nu le era nici lor un bun aliat și, odată cu apariția ei pe cer, se auziră niște ordine rostite în șoaptă. Bărcile întoarseră și porniră înapoi spre malul englez.

Cei trei rămaseră în ascunzătoare mult timp după retragerea ambarcațiunilor. Barcagiul stătea cu un ochi la apă și cu celălalt la John Jackson și nu începu să vâslească în apele repezi ale râului decât după ce sergentul îi făcu semn că poate să o facă.

Ajunseră cu bine la Boston.

Nicole se plimba agitată prin salonul seminarului, nerăbdătoare să treacă la pasul următor. Din fericire, Jackson nu întârzie mult.

— Arăt ca un măscărici, se lamentă el, stânjenit, când reveni în salon.

— Nici vorbă de așa ceva, îl asigură Nicole.

Spre uşurarea ei, în momentul acela li se alătură şi pastorul Collins.

— Domnule pastor, sunteţi bun să ne acordaţi câteva clipe din timpul dumneavoastră? îl întrebă ea. Consideraţi că noul meu servitor are o înfăţişare corespunzătoare pentru a se prezenta în faţa comandantului garnizoanei?

Înţelegând rugămintea din tonul lui Nicole, bătrânul îl studie pe John Jackson din cap până în picioare. Acum, în noile sale veşminte, sergentul părea şi mai înalt. Purta pantaloni până la genunchi, ciorapi negri strânşi pe picior, ghete cu cataramă, iar pe cap un tricorn. Volanele cămăşii i se revărsau peste partea de sus a vestei, iar nasturii de la redingotă, de la vestă şi de la manşetele pantalonilor străluceau de îţi luau ochii.

— Acest domn arată exact aşa cum ar trebui să arate un lacheu domnesc, conchise pastorul Collins.

— Ai văzut? exclamă Nicole. Acum te rog să-mi spui încă o dată ce urmează să faci.

— Întâi mă duc la reşedinţa comandantului, încep Jackson. Cer să vorbesc cu şeful valeţilor şi îi dau cartea dumneavoastră de vizită.

— Şi ce îi spui?

— Contesa Nicole Harrow îi transmite salutări soţiei domnului general, şi ar dori să ştie dacă poate să o viziteze pe parcursul zilei de mâine.

— Aşa, şi apoi?

— Am să mă duc la grajdurile de lângă port şi am să întreb unde sunt depozitate căruţele şi bunurile

dumneavoastră. Am să cer să fie aduse aici cufărul mare legat cu trei curele de piele și ferecat cu un lacăt de fier. Dar eu tot cred că ar fi mai bine să le aduc singur.

— Prostii. Lacheul unei doamne nu se ocupă niciodată de asemenea chestiuni. Tocmește doi hamali și spune-le că fiecare dintre ei va fi răsplătit cu câte un bănuț de argint. Acum, că totul este clar, poți să pleci.

Jackson se îndreaptă spre ieșire și luă sabia agățată în cuiul de pe ușă.

— Chiar trebuie să te duci înarmat? protestă Nicole.

— Suntem în plin război, draga mea, îi reaminti pastorul Collins. Ar fi ciudat să iasă pe stradă neînarmat.

Un far călăuzitor

Mânerul tocit al sabiei lui John Jackson îi reaminti lui Nicole de riscul pe care și-l asumau. Sergentul dădu să deschidă ușa, dar ezită.

— Nu am să vă dezamăgesc, milady, spuse el pe un ton grav, întorcându-se cu fața spre Nicole.

— Știu, răspunse ea cu sufletul plin de speranță, dar și de neliniște.

Jackson șovăi din nou. De două ori vru să spună ceva, dar se răzgândi.

— Vă mulțumesc pentru încrederea acordată, zise el în cele din urmă. Am să fac tot ce îmi stă în putere pentru a nu vă înșela așteptările, adăugă el, după care ieși.

Nicole ridică o rugă fierbinte către ceruri, după care se întoarse spre pastorul Collins. Bătrânul avea o expresie gravă. Îi venea greu să-i întrebe, dar nu avea încotro.

— Doriți să plec?

— Zilele acestea este aproape cu neputință să găsești găzduire în oraș, răspunse pastorul, lăsând să se înțeleagă că se gândise și el la această posibilitate. Poți să-mi dai cuvântul dumitale de onoare că nu ai să pui în pericol munca și viețile celor de aici?

Nicole trase adânc aer în piept.

— Nu, domnule pastor. Adevărul este că nu pot garanta asta.

Reverendul dădu încet din cap.

— Atunci noaptea aceasta trebuie să cer un răspuns de la Cel de Sus.

Capitolul 23

Cea anterioară, iar căldura de peste zi zvântase așternutul și hainele lui Gordon. Căpitanul stătea întins pe pătura aruncată peste culcușul său de paie, privind stelele ce se întrezăreau prin găurile acoperișului putred al celulei. Razele lunii ce se ridica pe cer aruncaseră un voal argintiu printre zăbrelele ușii și ale ferestrei. Natura nu părea să-i fie întru totul potrivnică - iată un gând ciudat pentru un om legat cu lanțuri la mâini și la picioare. Totuși, în momentul acela, Gordon avea strania senzație că nu era singur.

— Nicole... Nicole, murmură el către noapte și către stele, apoi ațipi.

Fu trezit de un zgomot înăbușit, ce se stinse însă imediat.

— Cine-i acolo? întrebă el în șoaptă, ridicându-se în cot.

Neprimind niciun răspuns, Gordon se gândi că poate doar visase că aude ceva. Probabil că auzul îi juca feste din cauza oboselii. Poate că sunetul nici nu fusese făcut de un om, ci de vreun animal, undeva departe.

Apoi zgomotul se repetă, și de această dată Gordon îl recunoscuse instantaneu. Asta pentru că era un sunet pe care, dacă l-ai auzit o dată în viață, nu aveai cum să-i mai uiți. Mereu se auzea un astfel de scâncet înainte de o ciocnire navală. De obicei, îl făcea câte un tinerel necopt, înrolat cu de-a sila pe navă, care vedea marea și luciul armelor dușmane pentru prima dată în viață. Stând lângă

tunul său, căci, la bordul navei, acesta era locul cel mai sigur, fără a avea unde să se refugieze din fața inamicului ce se apropia cu toate pânzele sus, tânărul – sau, cel mai adesea, băiețandru – arunca o privire peste ape și vedea cum scânteiau în soare tunurile, muschetele și săbiile de pe vasul inamic. Dacă vântul bătea înspre el, simțea în nări mirosul de catran încins, prevestind iminenta ciocnire. Izul de sulf și silitră, amestecate în praful de pușcă adus din cală de către servanți, îi înțepa cu putere nările. Auzea strigătele ofițerilor de pe vasul ce se năpustea spre ei, cerându-le soldaților să fie fără de milă și să nu cruțe pe nimeni. În acel moment, scâncea îngrozit, fără să-și dea măcar seama.

— Linștește-te, băiete, spuse Gordon în șoaptă, repetând cuvintele pe care le rostise de nenumărate ori până acum.

— Oh, Doamne, se auzi prin crăpătura din perete vocea spartă a unui tânăr. Au să mă spânzure în două zile...

— Nu câștigi nimic vaitându-te acum, soldat. Ai comis fapta de care ești acuzat?

— Mi-a fost foame, domnule. Eram nemâncat de două zile, proviziile nu veniseră, iar traista de piele era chiar acolo pe masă, în fața mea. De unde era să știu că era a unei soții de ofițer?

Justiția militară era neiertătoare. Și asta mai cu seamă în vreme de război. Gordon spunea lucrul acesta ori de câte ori era nevoit să împartă pedepse. Totuși, nu ar fi consimțit niciodată să spânzure pe unul dintre oamenii săi. Și, cu atât mai puțin un băiat atât de tânăr.

— Tragic, murmură el.

Tânărul izbucni în lacrimi.

— Nu voi mai putea să revăd niciodată satul în care m-am născut, gemu el.

Gordon se lipi de perete, întrebându-se ce ar putea

să spună pentru a-l liniști puțin pe băiat.

— De unde ești? îl întrebă el.

— D-de pe coasta din Somerset.

— Cunosc bine locurile acelea. Părinții tăi sunt fermieri?

— Da, domnule, fermieri liberi.

— Și se ocupă cu creșterea oilor?

— Avem și câteva vaci. Măicuța mea face cel mai bun unt din comitat.

— Povestește-mi despre meleagurile tale de acasă, băiete.

Tânărul îi depănă povești dulci-amare despre pășuni verzi pe care nu le va mai revedea niciodată, și despre familia sa, de care nu îi fusese nicicând mai dor ca acum. Ascultându-l, Gordon simți un gol în suflet. Era cea mai înfiorătoare senzație pe care o încercase vreodată. Se împăcase cu gândul că va muri în curând. Știa că va urca treptele șubrede spre spânzurătoare, va privi peste mulțimea adunată în jur și va accepta să i se pună sacul pe cap. Toate acestea fără să clipească. Totuși, acum, în timp ce-i asculta pe tânărul soldat, se simțea cuprins de disperare. Nu pentru propria-i soartă, ci din cauză că nu avea cum să ajute acest suflet nefericit.

Încerca să-i liniștească pe tânăr, dar în tot acest timp devenea din ce în ce mai conștient de propria-i neputință. În acest moment de cumpănă, puterea brațului său nu însemna absolut nimic. Era un războinic fără putere.

Tânărul povesti ore în șir, până când glasul îi deveni din ce în ce mai stins și în cele din urmă adormi. Dar Gordon nu putea să adoarmă. Stătea întins în pat, doborât de lipsa răspunsurilor, tânjind după un adevăr care să facă diferența în acest moment de răscruce.

Luna se ridică pe cer, și razele ei pătrunseră prin gaura cea mai mare din acoperiș, căzând pe lanțurile lui, ca și cum până și noaptea ar fi vrut să-i arate cât de slabe

îi erau puterile și cât de greșite erau argumentele pe care le folosisese în cadrul ultimei conversații avute cu Nicole. Nicole avusese tot timpul dreptate.

Se răsuca, se lăsă să alunece din pat și îngenunche în noroi. Lanțurile îi zăngăniră când, încheștându-și mâinile și închizând strâns ochii, se aplecă în închinare. Nu mai avea cum să-i vorbească scumpei sale Nicole. Dar nu era prea târziu pentru a-l vorbi lui Dumnezeu.

Capitolul 24

Pe parcursul dimineții, Nicole se angajă într-o mulțime de activități mondene. Scopul ei era de a fi văzută de cât mai multă lume, astfel încât vestea că în oraș sosise o doamnă din înalta societate să ajungă cât mai repede la urechile soției comandantului de garnizoană. Din experiența ei londoneză, știa că locurile de întrunire ale doamnelor cu situație bună erau puține la număr. Acestea se învârteau într-un univers strict delimitat, de unde nu erau constrânse să privească de aproape aspectele neplăcute ale vieții.

Îi ceruse lui John Jackson să se intereseze despre locurile în care se întâlneau de regulă doamnele din înalta societate – care era cea mai bună galanterie, cea mai vestită ceainărie, ș.a.m.d. – apoi se duse la filiala din Boston a băncii cu care lucra Charles, unde își prezentă actele și obțină o sumă considerabilă, pentru încasarea căreia, pe motiv că erau vremuri de război, plăti un comision exorbitant. În continuare, bătu toate prăvăliile de lux din urbe, cumpărând o mulțime de lucruri de care nu avea trebuință și lăsând banii să i se scurgă printre degete. La ceainărie, comandă ciocolată fierbinte doar pentru că acesta era cel mai scump articol din meniu și, din cauza nervozității care o stăpânea, aproape că se înecă cu băutura groasă și dulce. Avu grijă să îi dea diverse

comisioane lui Jackson, cu aerul unei femei care dă ordine servitorilor de când se știe. De asemenea, nu pierdu niciun prilej de a-și enunța titlul nobiliar și de a face cunoscut faptul că este nepoata unuia dintre cei mai bogați oameni din Anglia.

Cel mai groaznic moment de peste zi avu loc când se pregătea să ia prânzul, în timp ce purta o conversație veselă cu niște doamne de la masa alăturată. Da, încuviința ea, războiul acesta este din cale afară de supărător; coloniștii nu-și mai cunosc lungul nasului și ar fi bine să fie puși cât mai curând la locul lor. Când ospătarul îi așeză farfuria în față, o tresărire o făcu să-și ridice ochii și să se privească în oglinzile care acopereau unul dintre pereții ceainăriei. Văzu o tânără încântătoare, cu o atitudine semeață, ascunzându-se după o mască de zâmbete false și cuvinte goale. Dar atenția îi fu atrasă cel mai tare de ochi. În ochii ei se citea disperare. Disperarea unui copil răătăcit și speriat.

— Mă scuzați, doamnă...

Privind derutată în jur, Nicole îl descoperi pe John Jackson așteptând respectuos în picioare lângă scaunul ei.

— Of, iartă-mă!...

Se opri la timp. Era de neînchipuit ca o doamnă să se scuze față de un servitor.

— Pe unde ai fost? Te aștept de un car de vreme!

— Mă iertați, milady, dar am întâlnit obstacole pe toate fronturile.

— Lasă scuzele!

Văzând expresia de pe chipul lui Jackson și strălucirea din ochii acestuia, inima începu să îi bată mai repede.

— Ai găsit ce ți-am cerut?

— Greu de spus, milady, răspunse Jackson, după care coborî glasul. Nu sunt dispuși nici măcar să discute problema dacă nu primesc mai mulți bani.

— Poftim? exclamă Nicole, cu adevărat șocată de cele auzite.

În dimineața aceea îi dăduse deja treizeci de galbeni de aur, ceea ce era mai mult decât câștigul unui muritor de rând pe un an de zile.

— E din cauza războiului, milady. Totul costă mai mult. Inclusiv ceea ce doriți domnia voastră.

— Prețurile acestea sunt înfiorătoare, zău așa! exclamă doamna de la masa alăturată. Mă iertați că intervin, lady Harrow, dar prețurile din ziua de azi sunt strigătoare la cer. Ieri dimineață, de pildă...

— Da, așa este, îi tăie vorba Nicole, după care îl ținui pe Jackson cu privirea.

Era pentru ea un necunoscut, un străin. Ce o făcea să-i acorde atâta încredere? Judecând după încordarea lui, Jackson se gândea la același lucru. Dacă avea de gând să pună mâna pe cât mai mulți bani și apoi să dispară?

În cele din urmă, Nicole scoase doi săculeți de piele de sub mantie și încă unul din gentuță.

— Ai grijă să plătești și consumația mea la ieșire. Nu mi-a mai rămas niciun ban.

John Jackson s-ar fi așteptat la orice reacție din partea ei, mai puțin la aceasta. Pentru o clipă, își pierdu poza supusă și respectuoasă și rămase holbându-se la sacii plini de bani din mâinile lui Nicole.

— Dar, milady...

— Acum poți să pleci, spuse ea, așezându-i sacii în palme. Grăbește-te!

— Sunteți din cale afară de norocoasă să aveți un servitor căruia să-i puteți încredința o asemenea avere! exclamă femeia așezată la masa alăturată, după ce Jackson plecă.

— Și care să fie atât de chipeș, adăugă însoțitoarea femeii. Cum ați reușit să-i păstrați lângă dumneavoastră în aceste vremuri de coșmar?

— Este un om foarte loial, răspunse Nicole cu vocea stinsă, întrebându-se dacă nu cumva luase cea mai proastă hotărâre din viața ei.

Capitolul 25

Nicole petrecu un timp îndelungat sorbindu-și ultima ceașcă de ceai. Adevărul era că nu știa unde ar putea să se mai ducă. Nu știa dacă soția comandantului aflase sau nu de prezența ei în oraș. Nu știa dacă John Jackson se va întoarce cu vești bune sau cu vești proaste. Tot ce știa era că nu mai avea puterea să continue această mascaradă.

Stătea la masă, urmărind pe fereastră oamenii care se plimbau prin fața ceainăriei. Nu, nu se putea gândi acum la viitor. Nu făcea asta în speranța că se va căsători cu Cordon. Se rugase, îi destăinuise lui Dumnezeu îngrijorarea sinceră pe care o simțea pentru soarta căpitanului, și nu primise niciun răspuns. Astfel, situația rămăsese neschimbată. Totuși, Cordon era un om bun, iar ea trebuia să facă tot posibilul pentru a-i salva de la moarte. Gordon Goodwind făcuse tot ce îi stătuse în putere pentru a o ajuta și, din cauza aceasta, își pierduse atât nava, cât și oamenii. Acum, când el era cel care avea nevoie disperată de ajutor, ea nu putea decât să-i întoarcă devotamentul.

Dar, în acel moment, apărură primele semne că eforturile ei încep să dea rezultate. Un soldat îmbrăcat într-o strălucitoare uniformă de gală a cavaleriei regale urcă treptele ceainăriei cu pas apăsător, îl întrebă ceva pe majordomul de la intrare, după care se duse direct la masa lui Nicole, în dreptul căreia se opri și făcu o plecăciune adâncă.

— Am plăcerea de a mă adresa contesei de Harrow?

— Da, stimate domn.

De această dată, soldatul salută militărește.

— Milady, domnul general Gerald și lady Weakes nădăjduiesc să aibă plăcerea de a vă primi la reședința lor în seara aceasta, cu prilejul unui banchet organizat în onoarea zilei de naștere a Alteței Sale Regale, Prințul de Wales.

— Înțeleg, răspunse Nicole, prefăcându-se că stă pe gânduri. La ce oră începe banchetul?

— La ora șapte, stimată doamnă.

— Vă rog să le mulțumiți din partea mea lordului Weakes și soției domniei sale. Le accept invitația cu mare plăcere.

— Prea bine, milady! răspunse bărbatul, înclinându-se încă odată cu o precizie de mecanism.

La puțin timp după plecarea soldatului, în ușă își făcu apariția John Jackson. Când văzu expresia de pe fața lui, Nicole se ridică imediat în picioare – înainte ca ospătarul să apuce să îi tragă masa la o parte – și porni întins spre Jackson.

— Ai aflat ceva? îl întrebă ea în șoaptă.

Jackson aruncă rapid o privire în jurul sălii.

— Negustorul nu mai are decât o singură bucată, spuse el cu voce tare, pentru a fi auzit de cei din jur. Și cere un preț exorbitant.

— Plătește-l!

— Dar, milady...

— Trebuie să mă ocup personal de asta? întrebă ea răstit.

— Poate că ar fi mai bine dacă ați arunca și dumneavoastră o privire, milady. Prețul e cam piperat...

— Of, în regulă. Să mergem atunci.

Majordomul de la ușă nu se înclină, ce-i drept, cu precizia militărească a soldatului cu care vorbise adineauri, dar plecăriunea lui fu mult mai adâncă.

— A fost o onoare să vă avem printre noi, milady. Vă rugăm să binevoiți a ne călca pragul și altă dată!

Nicole! urmă pe John Jackson de-a lungul străzii pavate. Trecură de casele somptuoase din Beacon Hill și o luară pe niște alei lăturalnice spre North Point, apoi cotiră într-un tunel îngust și urât mirositor. Aici Jackson se opri, își băgă mâna în buzunar și scoase doi saci de piele, pe care îi înmână lui Nicole.

— Unul a fost de ajuns, spuse el.

— Lasă asta.

Jackson îi privi chipul, apoi vârî săculeții înapoi în redingotă.

— Nu mai durează mult.

— Ce anume?

— Liniște, spuse Jackson, încordându-și auzul. Nu suflați niciun cuvânt.

Din depărtare se auziră niște pași târșâiți, zăngănit de lanțuri și gemete înăbușite. Jackson o împinse înapoi în umbră și scoase dintr-o teacă nevăzută un cuțit cu mâner lung.

Pe lângă alee, începu să treacă un șir de pușcăriași ce se întorceau de la muncă. Lui Nicole aproape că îi scăpă un țipăt când îi recunoscă pe doi dintre membrii echipajului. Cărau lopeți și furci, erau murdari și uzi până la piele, și păreau lihniți de foame.

Paznicul care mergea în spatele șirului făcu un pas pe alee. Nicole văzu că John Jackson se apropie de el și îi pune ceva în mână. Se auzi clinchetul galbenilor, și apoi paznicul fluieră încet.

Acesta părea să fie semnalul așteptat de unul dintre deținuții de la capătul șirului. Omul păși pe alee, și Jackson îl trase imediat de braț, împingându-l în umbră, lângă Nicole.

— Aveți zece secunde, șopti paznicul. Nu vreau să sfârșesc și eu în ștreang, alături de căpitan.

Când o văzu pe Nicole, șeful de echipaj se luminează la față.

— Domnișoara Nicole!

— Of, Carter, ce ne facem?

— Tare-aș vrea să știu ce să vă spun, coniță. Dar orice ați alege să faceți, trebuie să vă mișcați repede. Nu de alta, dar mâine dimineață căpitanul are întâlnire cu ștreangul.

— Soldați!

— Mișcă! zise paznicul, trăgându-l pe Carter de mânecă.

— Luați legătura cu noi prin paznicul acesta, zise Carter, eliberându-se din strânsoare. E un om destul de cumsecade.

— Vino, că de nu, ne paște pe amândoi spânzurătoarea! șuieră paznicul printre dinți.

Nicole făcu un pas spre Jackson. Acesta îi anticipase gândul și avea punga pregătită. Nicole luă punga și i-o dădu lui Carter.

— Spune-i lui Gordon că am să fac tot ce este omeneste posibil.

Capitolul 26

Gordon nu-i mai văzuse niciodată pe paznicul care îi deschise ușa celei în seara aceea. Omul, vizibil tensionat, își ținea buzele strânse și îi evita privirea. Fără să știe exact de ce, Gordon simți că inima începe să îi bată mai repede. De îndată ce păși în sala de mese, zări strălucirea din ochii lui Carter.

Mateloții din echipajul său se mișcau la unison spre butoiul aburind cu fiertură de ovăz, târșâindu-și picioarele în ritm cu restul deținuților. Ca de fiecare dată, formară un scut în jurul lui, pentru ca șeful de echipaj să îi poată comunica vestea fără a fi văzut de gardieni.

— Am vorbit cu domnișoara Nicole.

Cuvintele lui Carter îi străpunseră inima ca o lance.

Simți că se clatină. Șeful de echipaj, care pesemne că se așteptase la o astfel de reacție, îl apucă strâns de braț și îl ajută să facă un pas înainte.

— Ușurel, dom căpitan, murmură el cu buzele strânse. Doar unul dintre paznici e de partea noastră, și asta numai atâta timp cât este plătit în aur.

Gordon încuviință din cap.

— Cea spus Nicole?

— Că are să încerce să ne ajute. Și mi-a cerut să vă zic că are să facă tot ce este omenește posibil.

Lui Gordon îi veni să strige din toți rărunchii, să cânte de fericire.

— Carter, vestea ta îmi dă aripi!

— Știam eu că are să vă ungă la inimă. Oricum, trebuie să fim cu ochii în patru. Roadele strădaniilor ei trebuie să se arate dintr-un moment în altul.

— Oprește-te! îl întrerupse Gordon.

Vestea îi bucurase inima într-atât, încât acum putea să vorbească despre propriu-i sfârșit în mod calm și sincer.

— Carter, noi doi suntem prieteni. Și, mai ales într-un asemenea moment, prietenii trebuie să fie sinceri unul cu altul.

— Dar domnișoara Nicole este o femeie hotărâtă, care obține întotdeauna ceea ce vrea, protestă Carter încruntându-se.

— Așa este. Totuși, este și ea un simplu om, și nu are nicio șansă de izbândă împotriva unei garnizoane întregi, răspunse Gordon, ridicându-și mâinile încătușate și arătând spre mulțimea de santinele și pușcași din jurul zidurilor fortificate. Un singur paznic este de partea noastră, ai spus-o chiar dumneata. Cu legăturile și ambiția ei, domnișoara Nicole s-ar putea să rezolve problema într-un an, dar paisprezece ore nu sunt nicidecum îndeajuns pentru asta.

— Eu nu am să-mi pierd speranța... Nu îndrăznesc să

o fac, spuse Carter posomorât, după care își vârî mâna în buzunar și scoase săculețul primit de la Nicole.

— Domnișoara Nicole mi-a dat banii ăștia.

— Păstrează-i, răspunse Gordon, bătându-i ușor brațul vânjos. Menține moralul oamenilor ridicat și îngrijește-te de nevoile lor până când vă vine ea în ajutor.

— Of, dom căpitan, nu puteți să renunțați la speranță! exclamă îndurerat Carter.

— Să renunț la speranță? răspunse Gordon cu un calm care știa că nu îi aparține. Dimpotrivă, Carter, dimpotrivă. Tocmai am zărit licărul veșniciei. Nu am fost niciodată mai plin de speranță.

Capitolul 27

Nicole se pregăti îndelung pentru petrecere, acordând o atenție deosebită fiecărui detaliu al înfățișării sale. Acum, după ce petrecuse atât de mult timp pe drum, trăind în condiții nu tocmai favorabile unei doamne, manierele înaltei societăți i se păreau cu totul străine. Pășea mai încet decât de obicei, în timp ce gândurile îi zburau la cele ce aveau să urmeze. Încercă să-și imagineze cum aveau să se deruleze evenimentele din noaptea aceasta. Se văzu cu ochii minții într-o sală de bal, înconjurată de o mulțime ce se unduiește în pași de dans, de conversații spumoase, de acorduri vioaie și mâncăruri alese. Încercă să formuleze cuvintele pe care știa că va trebui să le rostească. Își putea închipui cu ușurință atmosfera de la banchet, ba chiar și ceea ce avea să spună; dar, când se gândi la ceea ce ar fi putut să urmeze după tot acest efort, mintea i se înceteșă. Era ca și cum ar fi pășit în cea mai întunecată noapte a necunoscutului, și nicio rugăciune de pe fața pământului nu-i putea înlătura groaza. Cineva bătu la ușă, întrerupându-i reveria.

— Caleașca așteaptă la poartă, milady, anunță John

Jackson prin ușa închisă.

Ce bine ar fi fost să se fi putut studia într-o oglindă mare... Trase adânc aer în piept, își luă evantaiul și borseleta brodată cu mărgele și deschise ușa.

— N-ai avut nicio neplăcere?

— Aleea este prea îngustă, și caleașca...

John Jackson se opri în mijlocul frazei, privind-o fascinat.

— Ce s-a întâmplat, Jackson?

Bărbatul clipi de câteva ori.

— Milady... Pe onoarea mea că...

— Așa?

— Dacă la început v-aș fi văzut înveșmântată așa, aș fi crezut că am vedenii, spuse bărbatul făcând un pas în spate și zâmbind admirativ. Arătați ca o... Ca o zână din povești, zău așa!

Nicole îi mulțumi printr-o înclinare a capului și apoi începu să coboare cu grijă treptele în încălțările ei cu talpă înaltă. După ce ocoli colțul scării, se trezi față în față cu pastorul Collins și cu un grup de seminariști. Toți o priveau cu ochii mari, amuțiți de uimire. Nicole coborî ultima treaptă, își ridică ușor rochia și făcu o reverență în fața pastorului.

— Vă rămân veșnic îndatorată, domnule pastor. Pentru învățăturile oferite în timpul primei mele vizite și pentru ospitalitatea cu care m-ați primit în aceste vremuri de restriște.

Bătrânul reverend purta o sutană zdrențuită. Părul rar și răvășit forma un fragil nimb alb-argintiu în jurul capului său aproape pleșuv, cu obraji durdulii și sprâncene stufoase, ce ai fi zis că trebuie tunse cu o foarfecă de grădină. Totuși, în ciuda aspectului său neîngrijit, ochii îi erau luminoși, plini de viață și de o nedisimulată afecțiune. Afecțiune care o onora și o inspira totodată pe Nicole.

— Draga mea, nu aș putea fi mai mândru de tine nici

dacă te-aș fi crescut eu însumi, declară pastorul Collins.

Nicole își planificase cu cea mai mare atenție ținuta din seara aceasta. Purta rochia pe care o îmbrăcase la ultima petrecere oficială la care participase în Anglia. Fusta, umerii și mânecile rochiei constau din straturi de crinolină și dantelă, fiecare într-o nuanță diferită de ivory - o adevărată simfonie în alb. În față și în spate, corsajul din catifea de mătase bleumarin se unea cu fusta în unghi, printr-o bordură decorativă cusută în fir colorat, ce îi sublinia talia. Rochia se închidea cu două rânduri de nasturi din perle veritabile, la care se adăugau cei șase nasturi de pe fiecare manșetă și de pe gulerul înalt. Singura ei podoabă consta într-un pandantiv de smarald, care-i aparținuse odinioară mamei lui Charles.

— Vă mulțumesc încă o dată, domnule pastor, zise Nicole, apucând mâna bătrânului. Vă mulțumesc că vă rugați pentru mine. Rugile domniei voastre, alături de cele ale familiei și ale prietenilor mei, mă vor însoți în această seară. Sunteți bun să mă conduceți până afară?

Un seminarist le deschise ușa, și bătrânul reverend o însoți pe Nicole până la caleașca închiriată ce aștepta în fața clădirii. Când o văzu pe Nicole, vizitiul sări imediat de pe capră și își scoase pălăria.

— Mă iertați, stimată domnișoară. Când mi s-a spus că trebuie să vă iau de la seminar, nu mă așteptam la...

— Vă mulțumesc că ați avut răbdare, fu tot ce îi spuse Nicole.

Jackson deschise portiera trăsurii, iar pastorul Collins o ajută să urce.

— Iartă-mă că îți spun, începu pastorul, aplecându-se prin portiera deschisă când vizitiul se urcă înapoi pe capră, dar este straniu ca o tânără încântătoare ca dumneata, ce urmează să petreacă o noapte frumoasă alături de crema societății, să aibă un aer atât de îngrijorat.

Jackson încuviință și el din cap.

Nicole șovăi, dar în cele din urmă hotărî să le împărtășească planul ei.

— Am de gând să-i ofer comandantului toate proprietățile mele, anunță ea încet. Toate pământurile, bunurile și bijuteriile pe care le am. Am să-i ofer totul în schimbul vieții lui Gordon.

— Draga mea Nicole! exclamă îngrozit pastorul, apucându-i strâns mâna.

— Nu am încotro, răspunse ea, strângându-i mâna cu putere.

Nu avea voie să plângă. Risca să-și strice machiajul.

— Dacă nu fac ceva, au să-i spânzure în zori, adăugă ea.

— Planul dumitale este nebunie curată, o avertiză pastorul Collins cu o expresie gravă pe chip.

— Domnul pastor are dreptate, interveni Jackson, la fel de serios. Asta nu l-ar ajuta pe căpitan nici cât negru sub unghie. Trebuie să vă scoateți din cap această idee.

— Dacă domnul comandant va avea chiar și cea mai mică bănuială că ai simpatiza cu americanii, îți va confisca numaidecât toate proprietățile! îi explică reverendul.

— Vorbiți mai încet, domnule pastor, îl atenționează Jackson.

— Iertați-mă!

Pastorul își coborî glasul, dar continuă să cuvinteze cu aceeași patimă.

— Nicole, dacă mi-ai ascultat vreodată sfaturile, dă-mi ascultare și acum. Nu-ți pune planul în aplicare!

— Bine, dar nu pot să stau cu mâinile încrucișate, așteptând să fie spânzurat!

— Mai încet, vorbiți mai încet, zise Jackson, privind atent în jur. Noaptea are urechi.

— Atunci ce să fac? întrebă Nicole.

— În această chestiune, nu te pot ajuta decât prin rugăciune, răspunse pastorul Collins, aruncând o privire

peste umăr, spre lumina ce se revărsa prin ușa deschisă a seminarului. Dumnezeu mi-a lăsat multe suflete în grijă.

— Atunci rugați-vă fierbinte, domnule pastor! spuse posomorât John Jackson.

Nicole nu putu decât să încuviințeze din cap.

Capitolul 28

Casa comandantului, plină de pompa puterii militare, răsuna de discuții însuflețite. Pe scările de la intrare, în zona de primire a oaspeților și pe holul ce ducea spre sala în care se ținea banchetul, erau aliniați husari regali, îmbrăcați în uniforme de gală, cu căciuli înalte, ale căror șnururi se opreau deasupra bărbiei. La intrare, Nicole fu întâmpinată, împreună cu alți oaspeți, de comandantul garnizoanei și de soția acestuia, după care fu numaidecât condusă în lunga galerie unde urma să aibă loc ospățul. Aici, ofițerii îi desfătau pe cei prezenți povestind cu fală și cu gesturi largi - fiecare însoțite de zăngănit de sabie - despre cum aveau să le vină ei de hac forțelor rebele, în timp ce doamnele gătite în rochii strălucitoare vorbeau despre cum are să fie când toate acestea vor fi rămas în urmă, după ce coloniștii vor fi puși la locul lor și se vor învăța minte.

Masa, lungă cât o corabie cu pânze, avea câte patruzeci și opt de locuri de fiecare parte. Bucatele fură aduse de husari cu mănuși albe. Numărul felurilor de mâncare era atât de mare, încât Nicole nu reuși decât să guste câte puțin din fiecare. În dreapta ei stătea un ofițer de cavalerie, iar în stânga, un general din regimentele din New York, cu pieptul plin de decorații. Pe parcursul întregii serii, cei doi au discutat doar despre bătăliile câștigate.

Veni într-un sfârșit și momentul când se ridicară cu toții în picioare, închinând pentru ultima oară paharul în

cinstea prințului de Wales, după care bărbații se retraseră în fumoar, iar femeilor li se serviră ceai și prăjiturile. Văzând că soția comandantului se îndreaptă spre ea, Nicole se întrebă încă o dată ce ar trebui să facă. Să dea sau să nu dea ascultare sfatului primit de la John Jackson și de la pastorul Collins?

— Stimată contesă, îmi pare nespus de rău că v-am neglijat, dar mi-a fost cu neputință să-mi croiesc drum până la dumneavoastră prin această mulțime de oameni!

— Nu trebuie să vă scuzați. Înțeleg prea bine, răspunse Nicole, rugându-se fierbinte în sinea ei pentru călăuzire.

Ce să facă? Ce să facă?

— Desigur că înțelegeți. Bănuiesc că v-ați confruntat în nenumărate rânduri cu astfel de situații.

Soția comandantului, o femeie corpolentă, cu ochii și părul de un gri metalic, obișnuită să dea ordine unei servitorimi numeroase, avea o voce din cale-afară de răsunătoare.

— Când ați fost ultima dată în Anglia? o întrebă ea pe Nicole.

— Am plecat de acolo anul trecut, în noiembrie.

— Ce n-aș da să mă pot întoarce în lumea civilizată și să las toate acestea în urmă! exclamă femeia, după care își alungă melancolia fluturându-și energic evantaiul. Poate că ați avut prilejul să îl întâlniți pe tatăl meu, lordul Cheswick.

— Îmi pare rău, dar nu-mi amintesc să fi avut această onoare.

— Ei, asta e. Pe măsură ce îmbătrânește, iese tot mai puțin, zise femeia, după care îi făcu semn unui chelner ce aștepta în apropiere. Adu-ne două cești cu ceai și un platou cu prăjiturile!

— De îndată, milady.

— Și unde ați reușit să găsiți găzduire, stimată

vicontesă? întrebă soția comandantului, întorcându-se din nou spre Nicole.

— La adăpostul seminarului anglican.

— La... La adăpostul din port? întrebă femeia, nevenindu-i parcă să-și creadă urechilor.

— Da.

Nicole știa că trebuie să se concentreze, să-și facă repede un plan de acțiune, dar, în momentul acela, mintea ei era o junglă de gânduri înnebunite, lipsite de logică și de claritate.

— Cunoșteam pe cineva la seminar, explică ea. A fost singurul loc în care am găsit sălaș.

— Ei, dar nu putem să lăsăm lucrurile așa! exclamă soția comandantului, închizându-și fulgerător evantaiul. Stimată contesă, aveți un accent de-a dreptul încântător. Unde v-ați născut, dacă nu vă e cu supărare?

Nicole nu mai apucă să răspundă, căci în momentul acela, lângă ele își făcu apariția un ofițer.

— Ce dorești? îl întrebă stăpâna casei.

— Milady, vă rog să mă iertați, spuse bărbatul, înclinându-se în fața ei, după care se întoarse spre Nicole. Dumneavoastră sunteți contesa Harrow?

— Da, eu sunt.

— Servitorul domniei voastre vă așteaptă la intrare, milady. Spune că este o chestiune urgentă.

— Vă rog să mă scuzați, stimată doamnă, spuse Nicole, fericită că are un pretext pentru a se retrage, după care se ridică și îl urmă pe ofițer.

Pereții salonului de la intrare erau acoperiți cu nenumărate portrete înfățișând ofițeri cu priviri fioroase. Indiferent de ceea ce avea să-i spună Jackson, hotărî Nicole în momentul acela, ea nu se va reîntoarce aici. Se simțea neputincioasă, aproape incapabilă să-și miște picioarele. Zorii și moartea lui Gordon păreau să fie înfiorător de aproape.

- Vă simțiți bine, milady?
- Unde este servitorul meu?
- Vă așteaptă la porticul de afară.

Nicole trecu printre soldații ce păzeau intrarea și păși din nou în noapte. Cerul era atât de senin, încât stelele aproape că străluceau mai puternic decât torțele ce luminau aleea din fața casei. Când o văzu apărând în prag, John Jackson, care aștepta la capătul scării, își scoase imediat pălăria. Pomi înspre el, dar Jackson făcu un pas înapoi și apoi încă unul și o ținu tot așa până când ajunseră între două trăsuri, la adăpost de privirile celorlalți.

— Mă iertați că nu v-am așteptat înăuntru, milady, spuse atunci Jackson, dar pur și simplu nu suportam gândul de a fi înconjurat de atâția soldați britanici.

— Înțeleg. Ce s-a întâmplat?

— Se poate să fi găsit un om de legătură. Puteți să plecați acum de la petrecere?

— O, da! exclamă Nicole, pornind în jos pe alee. Nu am de gând să mai pun piciorul acolo.

Jackson o conduse până la trăsura ce aștepta în apropierea intrării principale, deschise portiera și o ajută să urce. Nici urmă de vizitiu.

— L-am plătit pe vizitiu ca să mă lase să conduc eu trăsura de aici, îi explică Jackson. Mă tem că reputația dumneavoastră va avea de suferit din cauza asta. Omul crede... Hm... Omul crede că vă duceți la o întâlnire de taină.

— N-are a face. Nu avem timp de pierdut!

— Mai încet, milady, mai încet, spuse Jackson, după care închise portiera, se urcă pe capră, apucă hățurile și porni caii.

Nicole ar fi vrut să scoată capul pe fereastră și să îi strige să-i dea zor, să ajungă cât mai repede la destinație, dar se abținu. Trebuia să se încreadă în el. Nu avea încotro. Totuși, Jackson mâna caii înnebunitor de încet.

Nicole aproape că auzea ticăitul ceasului în urechi. Secundele păreau să se scurgă într-un ritm mult mai alert decât cel în care mergeau caii.

Totuși, nu trecu mult și înțelese motivul pentru care Jackson mâna trăsura atât de încet. La o răscruce de drumuri, un bărbat țâșni din întuneric și începu să alerge pe lângă caleașcă. În cele din urmă, omul reuși să deschidă portiera și sări înăuntru.

— Bravo, frumoaso, bravo!

Caleașca începu să se legeze grozav sub greutatea noului pasager, al cărui burdihan amenința să iasă dintr-un moment într-altul din strânsoarea cămășii. Bărbatul rânji, lăsând să se vadă cei câțiva dinți galbeni ce îi mai rămăseseră în gură. Era nebărbierit și avea o căutătură răutăcioasă.

— Da' te-ai înțolit, nu glumă, fătucă dragă! exclamă el cătuși de puțin protocolar.

— Cine ești dumneata? întrebă Nicole, trăgându-se spre portieră.

— Nu contează. Singura întrebare la care mătăluță ai nevoie de răspuns este: „Ce pot face eu pentru a-l ajuta pe căpitanul Goodwind, amarezul dumitale?”

Trăsura coti și intră într-o piațetă întunecoasă și pustie. Jackson trase numaidecât hățurile și frâna de mână, sări de pe capră și deschise portiera de lângă Nicole. Deși nu urcă, apropierea lui o liniști puțin pe tânără.

— Căpitanul Goodwind nu este...

— A, deci să înțeleg că-ți pui viața în primejdie pentru el doar pentru că e om de ispravă?

— Întocmai.

— Aha, făcu bărbatul rânjind. Mai că-mi vine să te cred. Doar că eu nu m-am născut ieri. Și nici alaltăieri.

— Motivele doamnei nu te privesc, îi tăie Jackson vorba.

— Asta așa e. Din partea mea, poate să spună ce-o vrea, atâta timp cât are cu ce să mă plătească, răspunse bărbatul, măsurând-o pe Nicole din cap până în picioare. Și plata ce-o cer nu e de ici, de colo.

— Plata pentru ce anume? întrebă Nicole pe un ton tăios.

— Bărbatul acesta pretinde a fi ajutor de bucătar la popota închisorii britanice, răspunse John Jackson.

— Unde l-ai găsit?

— În cea mai spurcată tavernă de prin părțile astea, zise râzând bucătarul.

— Paznicul care ne-a ajutat în după-amiaza aceasta m-a dus acolo, explică Jackson. I-am rămas dator pentru acest serviciu.

Nicole scoase un săculeț din borselină, fără a-și lua ochii de la bărbatul așezat în fața ei.

— Poftim. Plătește-l pe gardian atât cât se cuvine.

Bucătarul privi spre punga de bani, apoi spre Nicole și din nou spre pungă.

— Dacă e să-mi pun capul în joc, eu nu mă mulțumesc cu atât.

— Nici măcar nu știi câți bani sunt în pungă.

— Tot ce știu e că nu-s de ajuns, răspunse bărbatul, după care arătă cu degetul său unsuros spre pandantivul de smarald de la gâtul lui Nicole. Mă mulțumesc cu giuvaierul acela și trei pungi doldora de galbeni.

— Ești nebun! exclamă furios Jackson.

— Se prea poate. Îndeajuns de nebun ca s-o ajut pe fătuca asta să-și scape iubițelul din ghearele paznicilor.

Nicole observă că Jackson mustea de furie.

— Așteaptă. Te rog, îi spuse ea, după care se întoarse spre bucătar. Cereți un preț prea mare, domnule.

— Eu nu mi-s domn, duduie, dar știu ce vreau, răspunse bărbatul, scoțând degetul pe fereastră. Vreau să scap de toate astea. Vreau să-mi iau o bucată de pământ și

să-mi ridic o casă a mea. Iar de nu ești dispusă să-mi dai banii ce-mi sunt de trebuință pentru asta, eu mă întorc numaidecât la tavernă, să beau încă un ulcior de cidru cu tovarășii mei.

— Este un preț prea mare, repetă Nicole, încercând din răspuț să-și păstreze sângele rece, pentru un singur om.

— P-poftim? se bâlbâi bucătarul, luat prin surprindere de cuvintele ei.

— Sunt dispusă să-ți dau ceea ce ceri dacă îi scoți din închisoare pe căpitanul Goodwind și pe toți oamenii săi.

— Pe toți?...

— Pe Gordon și pe cei zece marinari ai săi. Aceștia urmează să fie biciuiți și apoi îmbarcați forțat pe două corăbii. Gordon ar dori, de bună seamă, să-i salveze.

Calmul cu care vorbea o surprinse și pe ea.

— Dacă reușești să-i salvezi pe toți, nu am să-ți dau trei, ci cinci pungi pline cu galbeni.

Zâmbetul pieri de pe fața bucătarului.

— Și giuvaierul ăla?

— Da, și acest pandantiv de smarald. Vei primi cinci pungi cu lire imperiale de aur și colierul meu. Este bine așa?

Bucătarul privi spre Nicole, apoi spre Jackson.

— Și cum știu eu c-o să vă țineți de cuvânt?

Capitolul 29

În sfârșit, se lăsă întunericul, și închisoarea se scufundă în tăcere.

Gordon însă rămase treaz, din nou. Se simțea sleit de puteri, și asta nu din cauza efortului – cu excepția orelor de masă, când trebuia să stea la coadă pentru a primi un bol de mâncare, nu făcea mare lucru –, ci a faptului că era închis și trebuia să suporte constant frigul, umezeala și

foamea. Prin gratiile de la ușă și de la fereastră răzbeau gemetele înfundate ce însoțeau somnul zbuciumat al celorlalți deținuți.

Apoi, din celula alăturată se auzi din nou zgomotul de seara trecută. Tânărul soldat, care furase, mânat de foame, geanta unei doamne și, la fel ca el, urma să atârne în ștreang în zorii zilei, încerca din răspuțeri să-și înăbușe suspinele.

— Harry, spuse Gordon în șoaptă. Hei, băiete...

Tăcere.

— Da, domnule? scânci într-un târziu tânărul.

Gordon își dădu la o parte așternutul și se apropie de perete atât cât îi îngăduiau lanțurile.

— Rangul nu-și are locul aici, băiete. Aici suntem cu toții egali. Numele meu este Gordon.

— G-Gordon, repetă soldatul printre suspine. Mi-e... Mi-e frică.

— Da, te înțeleg, răspunse Gordon, sprijinindu-se cu spatele de perete. Știi că mâine am să fiu spânzurat și eu.

— Da, știu.

— Asta înseamnă că suntem oarecum frați, nu crezi?

Gordon își frecă rana de pe umăr de suprafața aspră a peretelui, zăngănindu-și lanțurile la fiecare mișcare. Odată cu lăsarea întinericului, se împăcase cu gândul că nimeni, nici măcar Nicole, nu mai putea să facă nimic pentru a schimba cursul evenimentelor. Dacă ar fi fost condamnat la câteva luni sau la câțiva ani de detenție, atunci, da, titlul ei de contesă ar fi putut schimba lucrurile. Dar, în vreme de război, justiția militară era necruțătoare, iar verdictele se puneau în aplicare cu iuțeala fulgerului.

— E bine de știut că nu vom urca singuri treptele acelea, mai adăugă el.

— B-bănuiesc că aveți dreptate...

Se lăsă din nou tăcerea. De această dată era o tăcere liniștitoare. Gordon inspiră adânc. Brusc, se simți cuprins

de un sentiment înălțător. Era ca și cum înaintea lui s-ar fi deschis o ușă spre o lume cu totul nouă; și nu existau nici lanțuri, și nici alte forțe pământești care să îl poată opri să intre în această lume.

— N-ai vrea să ne rugăm împreună, băiete? Să ne rugăm împreună, ca doi frați?

Datorită anilor petrecuți pe mare, Gordon avea simțurile extrem de ascuțite. Pentru el, fiecare amănunt aparent neînsemnat, precum o ușoară schimbare a direcției vântului ori valurilor, marca trecerea timpului cu precizia unui ceasornic. Deși dincolo de fereastra celulei sale totul era încă scufundat într-un întuneric de nepătruns, iar cerul era acoperit de nori grei și întreaga natură era învăluită într-o ceață densă, Gordon știa că nu mai este mult și se va lumina de ziuă. Pe tânărul Harry, îl furase somnul cu câteva ore în urmă, dar el rămăsese treaz, cu spatele lipit de perete. Asculta respirația ușoară a tânărului soldat și asta îl umplea de liniște - și nu numai. Se simțea dator să îi vegheze somnul. Era ca și cum faptul că se rugaseră împreună l-ar fi apropiat de tânăr ca pe un tată de fiul său - fiul pe care nu îl mai putea avea niciodată.

Trecură câteva clipe, și ceața se strecură printre gratii, blocând cu totul lumina difuză a torțelor și focurilor de tabără. Totuși, gândurile lui Gordon rămaseră clare și luminoase. Privea drept înainte, cu ochii larg deschiși, dar ceea ce vedea nu era prezentul, ci trecutul. Un trecut îndepărtat.

Își aminti momentul când urcase pentru prima dată pe dune, pe post de căpitan al vasului. Fusesse o zi minunată. Se trezise în zorii zilei și le ordonase mateloților să înalțe toate pânzele. Vântul umfla atunci velele - talazuri albe, înalte de peste zece metri - și corabia zbura înainte, despicând valurile ca o bardă uriașă. Atunci

apăruse, ca din senin, un albatros, ce începuse să planeze, cu aripile nemișcate, în dreptul capului său. În spatele păsării, soarele începuse să se înalțe, învăluind albatrosul în flăcări de lumină, transformându-l parcă într-o pasăre Phoenix, simbol al reînnoirii veșnice, și pictând apele mării în nuanțe de roșu, auriu și alb. Din vârful arborelui mare, carnicul întâmpina zorii zilei și ai tuturor zilelor de pretutindeni cu un vesel cântec de fluier; iar în momentul acela, Gordon se gândea că nimic nu poate fi mai minunat decât a naviga pe o corabie plină de bravi mateloți, spre orizonturi nemărginite și o viață plină de aventuri.

Deși distinsese un zgomot înăbușit în apropierea celulei, nu voi să renunțe la imaginea din mintea sa. „Nu Ți-am mulțumit niciodată pentru acea dimineață”, spuse el, ridicându-și ochii spre tavan. „Adevărul fie spus, nu mi-am dat niciodată seama că Tu erai acolo tot timpul, cu mine. Doar acum îmi dau seama, Tată. Și îți mulțumesc”.

Se auziră pași, apoi un zăngănit, și cineva deschise cu grijă ușa celulei. Gordon văzu strecurându-se înăuntru două siluete. În lipsa unei torțe sau a unui felinar, nu le putea desluși trăsăturile.

— Încă nu a venit momentul, spuse el cu calmul unui om împăcat cu propria-i soartă.

— Taci, omule, dacă vrei să scăpăm de-aici cu viață, scrâșni printre dinți unul dintre bărbați. Unde-i lacătul de la lanțuri?

Capitolul 30

Îi fură îndepărtate lanțurile de la picioare și putu, în sfârșit, să păsească liber. Totuși, încă nu-i venea să creadă că se întâmplă cu adevărat.

— Îmbracă asta, hârâi temnicerul, îndesându-i în brațe o uniformă de ofițer mâncată de molii.

Nu, nu putea fi adevărat. Totuși, când ieși din celulă,

dădu nas în nas cu Carter.

— Domnul s-o binecuvânteze, dom căpitan, șopti șeful de echipaj, zâmbind cu toată fața. Domnul s-o *binecuvânteze*.

Gordon simți că îi sare inima din piept de fericire.

— Nicole?

— Cine altcineva? Noi...

— Sss! șopti paznicul, reducându-i pe amândoi la tăcere.

Se îndreptară în grabă spre zidul dinspre răsărit al închisorii, și în curând fură eliberați toți oamenii lui Gordon. Marinarii își frecau zâmbind gleznele și încheieturile, nevenindu-le parcă să creadă că era cu adevărat posibil să scape din închisoare.

Temnicerul reveni și le înmână fiecăruia câte o uniformă zdrențăroasă. Gordon făcu un pas în față, apucă brațul bărbatului și îi spuse în șoptă:

— Mai este cineva.

— Zece, plus dumneata. Asta a fost înțelegerea...

— Unsprezece, îi tăie vorba Gordon, ducându-l la ușa celulei lui Harry. Deschide!

Paznicul se înfurie, dar, neavând încotro, se conformă. Deși era îngrozitor să pășească din nou în cușca morții, Gordon își luă inima în dinți și îl urmă pe temnicer înăuntru. Harry, care era treaz, se trase într-un colț, zăngănindu-și lanțurile, și scoase un scâncet îngrozit.

— Taci, băiete.

— Gordon, tu ești?

E-W

Deși au avut de așteptat mai puțin de o oră lângă porțile interioare ale închisorii, lor li se păruse o veșnicie. Se lumina greu de ziuă, ca și cum noaptea ar fi fost ținută prizonieră în ghearele ceței dense, prelungindu-se împotriva voinței sale. Aerul era umed și rece, și câțiva

dintre oameni începură să tușească înfundat, îngropându-și fețele în paltoane.

Erau însoțiți de cei doi paznici care mijlociseră întâlnirea dintre Carter și Nicole cu o zi înainte. Pe Gordon, gândul că viața lui depindea de acești soldați josnici, ce puteau fi cumpărați, îl umplea de amărăciune.

Harry se dovedise a fi un flăcău destul de arătos. Era înalt, zvelt - așa cum erau mulți pedestrași care nu-și permiteau să-și îmbogățească alimentația săracăcioasă - și avea părul blond-roșcat. În lumina difuză a dimineții, Gordon observă că tânărul avea ochii înfundați în orbite și privea răsăritul cu o intensitate febrilă. În mod evident, încă nu reușea să creadă că viața lui nu se va sfârși peste un ceas.

În depărtare se auzi ciripind un sturz. Gordon consideră trilul păsării drept un semn al speranței. De dincolo de zidurile de lemn ale închisorii militare răzbeau murmurele somnoroase ale santinelelor de noapte. Cei doi paznici se priviră îngrijorați. La un semn al lui Gordon, oamenii săi se aliniară numaidecât în două șiruri. Or fi fost ei storși de puteri, dar își petrecuseră întreaga viață pe mare și aveau disciplina militară în sânge. Uniformele lor, niște zdrențe luate din rezerva popotei, erau pline de găuri, majoritatea înconjurate de pete închise la culoare, și două dintre tricornuri aveau colțuri lipsă. Nici cel mai sărac dintre soldați nu ar fi purtat asemenea straie. Totuși, în semiîntunericul neguros al dimineții, cu puțin noroc, exista posibilitatea ca nimeni să nu observe aceste amănunte.

Obosiți și încordați, mateloții porniră la unison în marș.

— Deschide poarta! strigă unul dintre paznici.

— Cine-i acolo? întrebă un soldat, privind la ei de pe parapet.

Ceața din ce în ce mai deasă învăluia cu totul silueta

bărbatului.

Gordon ştia că, orbit de soarele ce răsărea în spatele lor, soldatul nu putea să vadă mai nimic.

— Tu eşti, Derek? întrebă temnicerul.

— Cine altcineva ar sta aici afară pe frigul ăsta?

— Deschide poarta şi lasă-ne să mergem la culcuşurile noastre, spuse temnicerul cu vocea tremurândă.

— Mai este jumătate de ceas până la sfârşitul gărzii, răspuse soldatul, schimbându-şi poziţia. Fii bun şi aprinde torţa. Nu văd nimic de ceaţa asta.

— Nu pot. Toate sunt ude. Deschide poarta.

Fără tragere de inimă, santinela se îndreptă spre zăvor, apoi făcu brusc un pas în spate şi întrebă:

— Unde vă e ofiţerul de serviciu?

Toţi înţepeniră. Gordon simţi aproape fizic apăsarea nopţii. Poarta era închisă, iar el nu putea face nimic pentru a înlătura acest obstacol. Sau poate că da?...

Cu inima bubuindu-i în piept, făcu pe nesimţite câţiva paşi înapoi şi apoi călcă în faţă cu pas apăsător.

— Ce se întâmplă aici? tună el cu o voce din cale afară de autoritară.

Cei doi temniceri tresăriră speriaţi, iar soldatul de pe parapet luă poziţie de drepti.

— Mă iertaţi, domnule ofiţer, spuse el, dar nu este încă momentul pentru schimbul gărzii.

— Aşa este, dar ne aşteaptă o zi grea şi vreau ca mormintele să fie săpate şi spânzurătoarea să fie pregătită înainte de a se crăpa de ziuă!

— Am înţeles, domnule ofiţer, răspuse soldatul, grăbindu-se să descuie zăvorul porţii interioare.

După ce trase de frânghie şi deschise larg poarta, santinela se întoarse şi strigă:

— Deschideţi poarta exterioară pentru domnul ofiţer şi oamenii săi!

Capitolul 31

Închisoarea era situată în zona nămolosă dintre mlaștină și pășunea pe care se afla garnizoana britanică. Dealurile Bostonului se înălțau în lumina răsăritului ca niște insule pe o îndepărtată mare aurie. Ceața lăptoasă stătea lipită de pământ și se învolbura la fiecare pas al fugarilor, învăluindu-i într-o mantie protectoare.

Trecură de un pâlț de case, hanuri și taverna frecventate de infanteriști. Apoi, când ajunseră la o răspântie de drumuri, un bărbat se ivi de după un copac și fluieră încet.

— Țsta-i omul nostru, spuse temnicerul, gâfâind atât din cauza efortului, cât și a tensiunii în care-l ținuseră evenimentele.

— Dați-i zor, băieți, le șopti Gordon oamenilor său. Nu avem timp de pierdut.

Oamenii porniră în grabă spre străinul care le făcea agitat semn cu mâna. După cotitură îi așteptau cincisprezece cai priponiți. Străinul îi numără iute pe fugari, apoi șuieră printre dinți:

— Ne lipsește un cal!

— Cine ești dumneata? îl întreabă Gordon.

— Numele meu este John Jackson și mă aflu în slujba celei mai curajoase femei pe care am avut onoarea să o întâlnesc vreodată, răspunse bărbatul, întinzându-i mâna. Iar dumneavoastră, domnule, sunteți un bărbat cu adevărat norocos.

— În această privință sunt întru totul de acord cu dumneata, spuse Gordon, strângându-i mâna.

În depărtare, răsună ascuțit o trâmbiță. Se dăduse alarma.

— Pe cai! strigă John Jackson, sărind pe șaua celui mai apropiat dintre bidivii. De dragul doamnei Nicole,

zburăți ca vântul și ca gândul!

Gordon încălecă la rându-i și îl ajută pe Harry să salte în sa în spatele lui.

— Știi să călărești? îl întrebă el pe tânăr.

— De când aveam opt ani.

— Atunci, ține-te bine!

Țâșniră din ascunzătoare și porniră la galop pe drumul pustiu ce ducea înspre vest, departe de Boston și de soldații britanici. Pe lângă zgomotul de copite, Gordon avu impresia că aude focuri de muschetă. Poate că imaginația îmi joacă feste, se gândi el. John Jackson, care călărea în fruntea tuturor, se îndepărta tot mai mult. Carter și doi dintre marinari încetă să meargă.

— Țineți-vă după călăuză! le strigă însă Gordon, făcându-le semn să o ia înainte.

Goneau despicând ceața, dar aceasta se reîntregea imediat în urma lor. Gordon privi de trei ori peste umăr, dar nu reuși să vadă nimic în afară de vâlul alb și luminos. Ori de câte ori se întorcea, calul se clătina sub grozava-i povară - căci în loc de un călăreț, el ducea doi - așa că Gordon renunță să mai privească înapoi. Se aplecă înainte până când atinse ceafa calului cu bărbia și strigă:

— Dii, murgule, diii!

Merseră la galop până când calul începu să gâfâie și simțiră că îl lasă puterile. Cel mai apropiat călăreț era mult înaintea lor, o umbră ce gonia în depărtare. John Jackson și cei din capul grupului dispăruseră în zare, învăluiți în ceață. Gordon era cât pe ce să le strige oamenilor săi să-și vadă de drum fără el, când bărbatul din fața lui trase hăturile calului și coti brusc la stânga, depărtându-se de râu și mlaștină. Recunoscător, Gordon făcu la fel, cotind pe o potecă îngustă ce șerpuia printre copaci. Calul său se poticnea acum la fiecare pas.

— De aici eu am să o iau pe jos, spuse Harry, sărind jos din spatele șei.

— Bine, băiete. Te vom aștepta.

După aproape un kilometru, călăreții lăsară în urmă pădurea și pătrunseră pe o pășune. Un individ mătăhălos aștepta în fața unei case dărăpănate și aparent nelocuite. John Jackson descălecă și se îndreptă cu pași mari spre verandă. Gordon se grăbi și el într-acolo și nu mică îi fu mirarea când se trezi față în față cu bucătarul închisorii.

— Rămâneți acolo! strigă bucătarul, ațintind spre ei o muschetă. Unde-i aurul?

— Întâi vrem să ne asigurăm că doamna este teafără și nevătămată, ripostă Jackson.

Gordon descălecă și făcu un pas înainte.

— Despre ce vorbești? îl întreabă el pe Jackson.

— A fost ideea doamnei Nicole, explică Jackson.

Bucătarul deschise ușa și intră în casă.

— Nu puteam să plătim decât după ce erați eliberați, dar trebuia să dovedim cumva că ne vom ține de cuvânt, continuă Jackson.

— Și Nicole s-a oferit drept ostatică? întreabă Gordon furios.

Jackson, care era aproape la fel de înalt ca el, îi aruncă o privire dârză.

— Da, pentru dumneata a fost dispusă să facă și asta.

— Gordon!

Când o văzu pe tânăra care apăruse în prag, cu brațele întinse spre el, Gordon avu impresia că se află în fața celei mai minunate făpturi lăsate de Dumnezeu pe pământ. Din câțiva pași fu lângă ea, și, înfrânându-și cu greu emoția, îi apucă strâns ambele mâini.

— O, lăudat fie Domnul! exclamă Nicole, privind adânc în ochii lui în timp ce ai ei se umpleau de lacrimi.

— Amin, spuse Gordon, simțindu-se pentru prima dată cu adevărat liber și fericit. Amin!

— Aici nu-i chiar biserică, dragilor! interveni pe un ton zeflemitor bucătarul. Să vedem galbenii.

John Jackson scoase trei pungi doldora de bani din desagii de pe șa și fiecare paznic își primi partea cuvenită.

— Pungile acelea sunt pline cu galbeni? întrebă șocat Gordon.

De parcă i-ar fi răspuns, temnicerii desfăcură pungile, lăsând aurul să li se reverse în palme.

— Dar este mai mult decât am câștigat în urma întregului voiaj peste ocean! protestă Gordon.

— Să vedem și restul, spuse bucătarul, întinzând mâna.

John Jackson scoase încă două pungi dintr-o altă desagă și i le înmână bucătarului. Acesta inspectă cu atenție conținutul săculeților, după care întrebă:

— Și giuvaierul?

Fără tragere de inimă, Jackson scoase o batistă din buzunarul hainei și i-o întinse. Bucătarul făcu un pas în față, despături batista și scoase pandantivul de smarald.

— Da, asta e minunăția pe care o voiam, mârâi el încântat.

Gordon era cât pe ce să sară la el, dar Nicole își așeză mâna pe brațul său, oprindu-l. Privi în ochii ei și simți că îi dispare toată mânia. Nu aveau nevoie de cuvinte.

— Mda, cu bănuții ăștia o să ne putem vedea de viețile noastre, fără să mai trebuiască să ne facem preș în fața ofițerilor și să luptăm în războaiele altora, spuse bucătarul, opintindu-se să urce în șa. Pare-se că unii dintre voi or să fie nevoiți să continue drumul pe jos, adăugă el rânjind, după ce el și cei doi tovarăși ai săi încălecară pe trei din caii grupului.

— Mergeți cu Dumnezeu, spuse Nicole, îndreptându-și spatele.

Cei trei bărbați o priviră buimăciți de pe șeile cailor, apoi bucătarul maimuțări un salut milităresc și pomi la galop, împreună cu cei doi paznici, fără să se uite măcar o

dată înapoi. R

Capitolul 32

Parte dintre ei călare și restul pe jos, pe lângă cai. Vremea continua să țină cu ei, căci drumul rămânea învăluit într-o ceață deasă, ce picta natura în miriade de nuanțe de gri. Înaintau anevoios, pe cărări lăturalnice, departe de drumul principal, atenți să rămână aproape de zonele împădurite, care constituiau un refugiu în caz de pericol.

La un moment dat, văzură apropiindu-se un grup de cavalerie și se ascuseră numaidecât în pădure. Soldații britanici goniră pe lângă copaci ca niște umbre fioroase, încadrați în spate și în față de ofițeri călare pe armăsari ce fornăiau amenințător. Cu mâinile acoperind botul cailor, oamenii lui Gordon își ținură răsuflarea până când detașamentul se pierdu departe, în zarea cenușie și nemișcată.

La scurtă vreme după aceea, urmând instrucțiunile lui Jackson, ajunseră la pădurea prin care curgea râul Charles. Aici se opriră pentru a-și trage puțin sufletele și pentru a-și ostoi setea.

— În acest loc, râul are lățimea de aproape doi kilometri, spuse Jackson. Dacă nu găsim o barcă, va trebui să-i trimitem pe câțiva dintre oameni să fure una din Boston.

Gordon se încruntă.

— Și știi unde am putea găsi o ambarcațiune?

— S-ar putea, dar e o vechitură ca vai de lume.

— Atâta timp cât plutește pe apă, e tot ce ne trebuie, răspunse Gordon, ridicându-se cu greu în picioare și făcându-le semn oamenilor să facă la fel. Te urmă.

Din cauza mlaștinii ce se întindea pe malul dinspre

Boston, era greu de văzut unde începea cu adevărat râul. Lunca inundată se întindea pe porțiuni mai late decât cursul propriu-zis al apei. Nicole nu înțelegea nici în ruptul capului cum de John Jackson reușea să dibuie drumul prin ceață, noroaie și pâlcuri de copaci. Pentru ea, crengile aplecate ale arborilor și apa urât mirositoare erau la fel peste tot. Totuși, Jackson îi călăuzea înainte, sigur pe el, făcându-i să pătrundă tot mai departe în mlaștină. Nicole continua să privească în jur, cu speranța că va găsi un indiciu al locului în care se aflau.

— Am ajuns, spuse ea într-un târziu, când zări refugiul natural, asemănător unui cort, format de ramurile unor copaci.

Era punctul prin care traversase râul acum câțva timp. Privi în jur, căutând ascunzișul bărcii.

Oamenii răsuflară ușurați.

— Felicitări, domnul meu, spuse Gordon.

— Să sperăm că barca se află pe malul acesta, spuse Jackson descălecând. Că de nu, totul a fost în zadar.

Gordon porni cu Jackson în căutarea bărcii. Oamenii dădură să scoată șeile de pe cai, dar se opriră brusc, ridicându-și capetele. La început, Nicole nu înțelese motivul neliniștii lor, dar în scurt timp auzi și ea zgomotul. Sunetul îndepărtat al unei trâmbițe. Lătratul câinilor de vânătoare.

Pesemne că John Jackson și Gordon Goodwind auziseră și ei, căci se întoarseră în grabă din desiș.

— Ambarcațiunea este aici, anunță Gordon cu respirația sacadată. Însă nu încăpem toți în ea.

— Dar nu putem să mai zăbovim nici măcar un minut! exclamă Jackson. Au să ajungă aici cât ai clipi din ochi.

— Ai dreptate. Am fost la vânătoare cu astfel de câini, și știu cât de repede se mișcă, răspunse Gordon, încrețindu-și fruntea. Nu există decât o singură soluție.

John Jackson încuviință scurt din cap.

— Îmi amintesc că am văzut niște frânghie în barcă, spuse el.

— Exact la asta mă gândeam, răspunse Gordon, făcându-le celorlalți semn să o ia către râu. Să mergem.

— Gordon, ce se întâmplă? întrebă Nicole când se apropiară de barcă.

— Îi vom pune pe cei mai robuști la vâsle. Ceilalți se vor ține de sfoară și vor înota din toate puterile, răspunse Gordon, după care arată spre Carter și alți trei marinari. Voi patru, în luntre. Lăsați un loc pentru Nicole.

— Nu, se împotrivi tânăra. Și eu am să traversez râul înot.

— Draga mea, nu pot să te las să faci așa ceva. Apele râului sunt încă reci ca gheața.

— Da, dar unii dintre oamenii aceștia mai au puțin și se prăbușesc de oboseală, răspunse ea. Uită-te la cel de colo, de pildă, adăugă ea, arătând spre tânărul înalt, care se sprijinea istovit de un copac, cu brațele apăsate strâns pe piept.

— Da, mă gândeam că Harry ar putea să stea la cârmă, spuse Gordon. Băiete, știi să mânuiești cârma? îi strigă el tânărului.

— Am pescuit cu tata de când eram mic, răspunse tânărul, încercând din răsputeri să-și îndrepte spatele. Dar pot să trec râul înot, domnule.

— Desigur că poți, răspunse Gordon cu blândețe. Dar astăzi vom avea nevoie de aptitudinile tale de cârmaci.

— Căinii ne-au simțit mirosul! strigă în momentul acela John Jackson, apărând cu doi colaci de frânghie pe umăr.

— Să mergem! Nu avem timp de pierdut.

— Mă iertați, dom căpitan, interveni Carter, dar doi dintre oameni nu știu să înoate și amândoi sunt prea sleiți de puteri pentru a trage la vâsle. Și mai este unu care are la umăr o rană ce mustește de puroi.

Gordon își frecă încurcat fruntea.

— Gordon, lasă-mă, te rog, să traversez râul înot, insistă Nicole.

Insista întrucât știa că nu mulți marinari știau să înoate. Asta deoarece mateloții credeau că, oceanul fiind atât de vast, a învăța cum să plutești la suprafața apei nu însemna decât să amâni inevitabilul. Cel mai bine, după părerea lor, era să nu ajungi deloc în apă.

Gordon o privi îndelung.

— Dacă asta este ceea ce vrei să faci, eu nu am niciun drept să te opresc, spuse el în cele din urmă. Dar te avertizez că, dacă te desprinzi de frânghie, nu avem cum să te salvăm.

— Înțeleg pe deplin lucrul acesta.

— În regulă, răspunse el, după care se întoarse spre oamenii săi.

Pe care dintre ei să îi aleagă? În urma detenției, toți erau mai mult morți decât vii.

— Mai e careva dintre voi care nu știe să înoate? întrebă el.

Alți doi marinari ridicară mâna.

— Am înțeles. Atunci voi veți vâsli.

— Pot să folosească astea, spuse Jackson, scoțând două padele vechi dintr-un tufiș – și astfel vom înainta mai iute.

— Ce noroc pe capul nostru! exclamă Gordon. Păcat că nu se află și canoea aici.

Oamenii începură să lege frânghiile de barcă.

— Ai comanda, îi spuse Gordon lui Carter. Împarte oamenii din barcă în două grupuri. Vâsliți cât de vârtos puteți. Când vă obosesc brațele, lăsați celălalt grup să preia ramele. Nu trebuie să faceți acte de eroism, doar să trageți tare și să mențineți un ritm constant.

— Nu vă vom dezamăgi, dom căpitan.

— Ne bazăm pe voi, spuse Gordon, după care îl bătu

pe umăr pe șeful de echipaj și se întoarse spre ceilalți. Veți fi legați pe după mijloc. Nu vă înghesuiți unul în altul. Țineți-vă de frânghie cu o mână și loviți puternic apa cu cealaltă.

— Dezechiparea, îi instrui Jackson. Lepădați-vă paltoanele, bocancii, curelele și aruncați-le în râu.

Fără să aștepte vreo invitație specială, Nicole își lepădă mantia și vesta, le făcu sul și apoi, intrând în apă, procedă la fel ca și ceilalți: aruncă legătura cât mai departe. Când apa îi ajunsese până la genunchi, își simți pielea străpunsă parcă de mii de ace de gheață și își mușcă buzele pentru a-și reprima icnetul.

Se duse la Gordon și îl lăsă să-i fixeze sfoara în jurul taliei.

— Nu te baza doar pe sfoară, căci s-ar putea să ți se strângă prea tare în jurul mijlocului și să te împiedice să respiri, o instrui el, după care își trecu și el sfoara în jurul taliei.

— Să știi că nici eu nu am să te dezamăgesc, Gordon.
Bărbatul zâmbi.

— În privința asta nu am nici cea mai mică îndoială, draga mea Nicole.

Se lăsă tăcerea și toți priviră în zare, spre locul în care apele râului se pierdeau în ceață. Nu aveau cum să ghicească distanța până la malul opus și nici unde anume se afla acesta. Preț de o clipă, simțiră cu toții un fior de groază. Ar fi vrut să poată face cale întoarsă. Dar din spate se auzea lătratul câinilor. Din cauza ceții și a mlaștinii, auzul pesemne că le juca feste, căci în urmă cu un moment, lătratul sunase înfundat, ca și cum câinii s-ar fi aflat la câțiva kilometri depărtare, dar acum suna înfiorător de aproape, de parcă se puteau aștepta să le sară în față dintr-un moment într-altul.

— Toată lumea-i pregătită? întrebă Gordon pe un ton blând și calm.

Împinseră barca în apă, apoi se lăsară purtați în larg de curentul rapid și de brațele vânjoase ale vâslașilor. Când înaintă în apa rece ca gheața, Nicole scoase un țipăt ușor. Apa îi ajunse întâi până la talie, apoi până la piept și, în cele din urmă, până la gât. Simți cum răceala apei îi pătrunde în oase. Marinarii din barcă trăgeau tare la vâsle, iar cei doi mateloți din față scufundau adânc padelele în apă. Dintr-odată, Nicole nu mai simți pământul sub picioare și o undă o lovi peste față. Se scufundă și apoi reveni gâfâind la suprafață.

— Înotați! îl auzi pe Gordon strigând în spatele ei. Astfel vă veți încălzi și barca va înainta mai ușor!

Nu mă voi mai încălzi niciodată, se gândi Nicole disperată. Apa îi străpungea cu degete de gheață pielea, paralizându-i plămânii, înghețându-i oasele și mușchii. În timp ce înota, simți cum întregul corp îi este cuprins de amorțeală. Singurul lucru care îi dădea puterea să reziste era viteza cu care undele râului treceau pe lângă ea. Cei din barcă trăgeau tare la vâsle, icnind la fiecare mișcare din cauza efortului.

De pe mal se auzi un strigăt puternic, și apoi focuri de arme. Nicole nu putea privi înapoi și nu știa dacă fuseseră văzuți sau dacă soldații britanici trăgeau pur și simplu în ceață. Trebuia să înoate. Acesta era singurul lucru la care se putea gândi în momentul acela. Lovea apa cu picioarele, și simți cum rochia i se înfășoară în jurul trupului, imobilizând-o. Cu mâna liberă, se propulsă înainte. Durerea ce îi străpungea celălalt braț, în jurul căruia era răsucită frânghia, era aproape binevenită, căci îi păstra simțurile treze. O ajuta să se concentreze. Să continue să respire. Să înoate mai departe.

Totuși, în pofida efortărilor sale, frigul continua să îi slăbească puterile, mușcându-i plămânii și mușchii la fiecare mișcare. Greutatea rochiei ude o trăgea în jos și îi provoca dureri în tot corpul. După scurtă vreme, aproape

că nu își mai simțea brațele și picioarele.

Fiecare respirație ajunsese să se încheie cu un suspin înăbușit. Auzea suspinele, dar mintea ei părea incapabilă să accepte faptul că erau suspinele sale. La un moment dat, privind spre barcă, observă că marinarii își schimbaseră pozițiile. Acum, cei care trăseseră la rame stăteau, sleiți de puteri, pe băncile lor, fără a fi măcar în stare să-și țină capetele ridicate.

Unde se aflau? Parcurseseră măcar jumătate din distanță? Fiecare întrebare i se forma tot mai greu în minte. Frigul începea să-i paralizeze nu doar trupul, ci și gândurile.

Din barcă, se auzi un chiot. Harry, care stătea la cârmă, se întoarse spre cei care înotau și le strigă ceva, dar Nicole nu putu desluși ce anume. Era un efort prea mare pentru ea.

Apoi simți din nou pământul sub picioare. Ajunseseră la mal, dar ea pur și simplu nu avea puterea de a-și mișca picioarele. Bărbații din barcă săriră în apă. Știa că asta însemna că se întâmplă ceva important, dar habar nu avea ce anume. Dintr-odată apa deveni călduță și plăcută. Ce ușor ar fi să se scufunde și să se lase purtată de undele râului!...

În momentul acela, niște brațe vânjoase o apucară și o traseră înainte. Deschise ochii, dar nu-și dădea seama cine erau bărbații care o purtau. Sfoara fu smucită și i se strânse în jurul mijlocului. Probabil că doare foarte tare, se gândi ea. Totuși, nu simțea nicio durere.

Doi bărbați o scoaseră din apă și îi îndepărtară frânghia din jurul mijlocului. Nicole încercă să-și miște brațele, și apoi picioarele, dar nu simți nici de această dată nimic. Se auzi un icnet, dar era prea speriată pentru a realiza că tocmai ea era cea care îl scosese. Când o așezară cu grijă pe iarba de pe mal și începură să-i frece mâinile și picioarele, membrele îi fură străbătute brusc de

o durere atât de cumplită, încât mai că își dori să se poată întoarce în apă. Îi venea greu chiar și să țipe. Începu să tremure violent din tot corpul, slobozind gemete sacadate la fiecare respirație.

Apoi auzi ceea ce spuneau bărbații. Unul dintre ei - acum își amintea că se numește Carter - repeta întruna aceleași cuvinte. Spre mirarea ei, omul părea că plânge. Ceea ce era cu neputință, gândi ea. Căci Carter era un lup de mare, și lupii de mare nu plâng niciodată.

— Domnul să vă binecuvânteze, domnișoară Nicole, Domnul să vă binecuvânteze! Ați înfăptuit un adevărat miracol. Ne-ați salvat viețile și ne-ați redat libertatea. Domnul să vă binecuvânteze!

Nicole ar fi vrut să întrebe unde se află Gordon și de ce Carter, care nici măcar nu fusese în apă, avea fața udă. Dar pleoapele-i grele începură să i se închidă ușor. „*Miracol*” îngână ea în gând, după care căzu în nesimțire.

Capitolul 33

Primul lucru pe care îl simți Nicole când se trezi fu căldura focului. Razele soarelui începeau să străpungă timid cortina de ceață și de nori, iar în stânga și în dreapta sa ardeau focuri de tabără. Când își înălță capul, descoperi că Gordon ședea la picioarele ei, privind-o. Expresia ochilor lui o încălzi mai mult decât flăcările înalte ale focurilor din jur.

— M-am înșelat, fură primele ei cuvinte.

— Poftim?...

— Am crezut că nu am să mă mai încălzesc niciodată, răspunse ea, încercând să se ridice în capul oaselor.

Gordon sări numaidecât să o ajute.

— Cum se simt ceilalți? întrebă ea.

— Bine. Suntem cu toții teferi și nevătămați, și asta numai datorită ție, spuse el, punându-i în brațe un ștergar

plin cu pâine și brânză. John Jackson a cumpărat bucatele acestea de la o fermă din apropiere. Înainte de a intra în apă, și-a lepădat cizmele și haina, dar banii îi i-a păstrat cu sfințenie.

Nicole apucă pâinea cu o mână și brânza cu cealaltă, și era pe cale să înceapă să înfulece concomitent din amândouă, dar Gordon o opri.

— Nu te grăbi, o atenționează el. Mănâncă încet. Ai suferit un șoc extrem de puternic.

Nicole se conformă, deși i se părea că nu mai pusese niciodată în gură bucate mai gustoase, și îi venea din cale-afară de greu să mestече încet, să înghită și apoi să aștepte înainte de a lua încă un dumaticat. După ce-și potoli foamea, fu în sfârșit în stare să-și ridice ochii spre Gordon și să îi studieze chipul. Oare la ce s-o fi gândind?

Gordon își întinse picioarele, încercând să-și dezmoștească mușchii încă încordați în urma efortului.

— Am atâtea să-ți spun, Nicole! șopti el.

— Și eu la fel. Și atât de multe întrebări...

— Atunci vom vorbi pe rând, răspunse el zâmbindu-i.

Deși zâmbea, suferințele și frământările ultimelor zile i se citeau încă pe față.

— În timp ce te priveam cum dormi, continuă el, mă gândeam ce bine era dacă bătrânul pastor de la seminarul din Boston ar fi aici, cu noi. Deși nu îl cunosc mai deloc, reverendul Collins este omul cu care mi-aș fi dorit să pot vorbi în acest moment. Un om cu o experiență de-o viață, care ascultă nu doar cu mintea, ci și cu inima.

— Da, ai dreptate, răspunse Nicole. Pastorul Collins este un om cu totul deosebit.

— La drept vorbind, aș fi vrut să fie aici, fiindcă am atât de multe să-ți spun și mi-e teamă că nu sunt încă în stare să găsesc cuvintele potrivite.

Nicole puse bucatele rămase la o parte. Îi era încă foame, dar acum voia ca nimic să nu îi distragă atenția.

— Te rog să încerci, totuși, spuse ea.

— Bine, am să încerc, răspunse el, după care privi îndelung flăcările ce pâlpâiau. Vreau să-ți vorbesc despre detenție, despre noaptea întunecată a sufletului meu, continuă el pe un ton și mai coborât. Dar nu acum. În scurtă vreme trebuie să pornim din nou la drum, și această experiență este mult prea însemnată pentru a fi istorisită pe fugă. Tot ce pot să-ți spun în acest moment este că ai avut dreptate.

Nicole nu putu să scoată niciun cuvânt.

— Am ajuns să înțeleg că un om care se încrede prea mult în propriile-i forțe devine un om slab, continuă Gordon. Tot ceea ce mă face să cred că nu am nevoie de ajutorul lui Dumnezeu devine o opreliște în calea veșniciei și mă împiedică să devin întreg. Acum înțeleg asta. Sunt momente în care chiar și un om cu spirit de conducător, puternic și înțelept, este neputincios fără ajutorul Domnului.

Se opri și o privi în ochi.

— Iartă-mă! Mi-am ales foarte prost cuvintele.

— Ba dimpotrivă. Ai ales niște cuvinte minunate și profunde. Cred că acum înțelegi, în sfârșit, de ce credința este atât de importantă pentru mine, adăugă ea, după care își mută privirea de la el.

Gordon o studie îndelung.

— Te frământă ceva, conchise el în cele din urmă.

Nicole se întoarce din nou spre el și îl privi în ochi.

— Te rog să-mi spui cum ați ajuns să fiți capturați.

Brusc, Gordon se întunecă la față.

— Un mercenar ne-a trădat, călăuzindu-ne direct în mâinile britanicilor.

Nicole își trase genunchii la piept și își strânse rochia - acum uscată și aspră la atingere - în jurul picioarelor.

— Spune-mi mai multe despre el.

— Este acadian, la fel ca tine. Un bărbat înalt,

puternic, cu părul negru și oacheș la față. Și îmi amintesc că avea o mică tăietură sub ochiul stâng.

Văzând expresia de groază care apăruse pe fața ei, Gordon se opri.

— Îl cunoști pe omul ăsta?

— Se prea poate...

Nicole simți că i se taie din nou răsuflarea, dar de data aceasta părea să fie sugrumată de ape mult mai înghețate decât cele ale râului.

— Cum... Cum se numește bărbatul acesta?

— A spus că îl cheamă Henri Robichaud. Nu am să uit niciodată numele acesta. Niciodată.

În momentul acela, îl auziră pe Jackson strigând „Călăreți la orizont!” și se ridicară amândoi în picioare.

— Bărbatul acela nu era Henri Robichaud, spuse Nicole. Cordon, care scruta deja orizontul, se întoarse fulgerător înspre ea.

— Cum poți să fii atât de sigură de asta?

— Deoarece, răspunse Nicole, Henri Robichaud este tatăl meu.

Capitolul 34

Deși tropotul se auzea din ce în ce mai aproape, Gordon rămase cu ochii holbați la ea.

— Bine, dar... Dar tu faci parte din familia Harrow, bâigui el, nevenindu-i parcă să-și creadă urechilor. Și oricum, bărbatul acela este prea tânăr. Nu are cum să fie tatăl tău.

— Henri Robichaud nu ar comite nicicând o asemenea mârșăvie. Te rog mult să te încrezi în cuvintele mele. Acum nu avem timp să îți explic, dar te rog să crezi ceea ce-ți spun.

— Mă iertați, dom căpitan, interveni Carter, dar cred că ar trebui să ne pregătim de luptă.

— Să ne pregătim de luptă? Cu ce? întrebă Gordon, aruncând o privire în direcția din care venea zgomotul de copite. Oamenii aceștia vin înarmați cu lănci și cu muschete, iar noi nu avem nicio armă, spuse el, după care își întoarse din nou privirea spre Nicole. Atunci cine este cel care ne-a trădat?

— Am multe să îți spun. Foarte multe. Dar nu are rost să-ți împărtășesc bănuielile mele până nu îți voi fi spus totul. Și am să-ți spun totul, de asta poți să fii sigur. Dar te rog să mă crezi când îți spun că acela nu era Henri Robichaud.

În acel moment, în fața lor apăru un ofițer american, călare pe un cal bălțat, cu coama de un negru strălucitor. Când bărbatul trase hăturile, armăsarul necheză și se ridică în două picioare. Ofițerul ridică sabia și soldații se împărțiră în două șiruri, încercuindu-i.

— Ia te uită! exclamă ofițerul. Pe cine avem noi aici?

— Pe căpitanul Gordon Goodwind, contesa Harrow și un grup de soldați temerari ce vor să slujească sub stindardul oamenilor liberi, răspunse Gordon, înclinând capul militărește.

De această dată, salutul său era lipsit de orice prestanță - fapt deloc surprinzător, având în vedere că Gordon era desculț, murdar, nebărbierit și fără curea la pantaloni.

— Suntem cu toții la dispoziția dumneavoastră, stimate domn, adăugă el.

— Nu mai spune! exclamă ofițerul râzând pe sub mustață, după care aruncă o privire batjocoritoare spre Nicole, care încerca de zor să-și îndepărteze algele și firele de iarbă de pe rochie.

„*Bine măcar că am hainele uscate*”, se gândi ea, aranjându-și părul răvășit.

— Contesă, hai?

— Da, stimate domn. Vă rugăm să ne scuzați

înfățișarea. Am traversat râul înot pentru a scăpa din ghearele britanicilor.

Aghiotantul ofițerului își drese vocea.

— Mă iertați, domnule ofițer...

— O clipă, făcu ofițerul, îndreptându-și sabia spre șeful de echipaj. Ridică-ți cracul pantalonilor!

Carter aruncă o privire spre Gordon. Acesta își încleștă furios fălcile, dar îi făcu totuși semn să se conformeze ordinului. Șeful de echipaj își ridică pantalonii deasupra gleznelor, descoperindu-și rănile adânci lăsate de lanțuri. Zâmbetul dispăru numaidecât de pe fața ofițerului american.

— Înțeleg că sunteți o adunătură de pușcăriași evadați, spuse el.

— Da, am fost aruncați în temniță de către britanici și am evadat cu ajutorul doamnei aici de față. Am fost la un pas de moarte...

Văzând că ofițerul nu-i mai ascultă, Gordon se opri. Între timp, aghiotantul se apropiase de ofițer, și acum îi șoptea însuflețit ceva la ureche.

— Nu mai spune murmură ofițerul, după care se întoarse din nou spre Gordon și îi aruncă o căutătură ciudată. Zici că te numești Goodwind?

— Da, domnule. Gordon Goodwind.

— Dar știi că ai tupeu să-ți arăți din nou fața pe aici? zise ofițerul, făcându-le semn oamenilor săi să strângă rândurile. Nu cunosc motivele care te-au făcut să te întorci, căpitane, dar atât dumneata, cât și oamenii dumitale veți înfunda din nou pușcăria!

— Nu puteți face asta! strigă deznădăjduită Nicole. Oamenii aceștia dețin informații de o însemnătate vitală pentru armata americană! Trebuie să ne duceți la comandantul garnizoanei.

— Bărbații vor fi duși direct la închisoarea garnizoanei. În ceea ce te privește, duduie, adăugă

ofițerul, râzând din nou pe sub mustață, nu ai decât să te adresezi comandantului, dacă așa poțtești. Deși mă îndoiesc amarnic că domnului comandant i-ar arde de stat la povești cu o damă de consumație.

Auzind insulta adusă lui Nicole, oamenii lui Gordon pășiră în față cu atâta înverșunare, încât calul ofițerului fornăi și se trase speriat înapoi. Soldații își pregătiră lăncile pentru atac.

— Opriți-vă! strigă Gordon, potolind mânia oamenilor săi.

Jackson făcu rapid un pas în față și salută militărește.

— Deși e greu de crezut, oamenii aceștia spun adevărul, spuse el. Ambele părți i-au acuzat pe nedrept de trădare, dar ei sunt trup și suflet pentru cauza noastră.

— Serios? mârâi ofițerul. Și dumneata cine ești, mă rog?

— Sergentul John Jackson, din Regimentul VII, Pennsylvania.

— Atunci dumneata vei fi arestat pentru că ai ajutat inamicul, faptă care se pedepsește cu spânzurătoarea.

— Dar este strigător la cer! exclamă Nicole, cuprinsă de mânie și de disperare. Doar nu vă închipuiți că puteam să născocim o asemenea poveste...

Gordon o opri, așezându-și mâna pe brațul ei.

— Știi cum stau lucrurile în vreme de război, draga mea.

— Dar, Gordon...

— Nu avem nimic de câștigat dacă ne împotrivim acum, spuse el, adresându-se atât lui Nicole, cât și oamenilor săi. Fă ceea ce poți și vino să ne eliberezi cât mai repede, adăugă el și, în pofida frustrării și a stării sale deplorabile, îi zâmbi cu ochii. Se pare că în curând am să-ți devin și mai îndatorat.

— Am să fac tot ce îmi stă în puteri...

— În privința aceasta, spuse el, făcându-le totodată

semn oamenilor săi să se alinieze, nu am nici cea mai mică îndoială.

Capitolul 35

Marșului prelungit, nimic nu părea să afecteze buna dispoziție a lui Gordon. Chiar și lucrurile cele mai neînsemnate îl făceau să zâmbească. Un măcăleandru trecu în zbor pe lângă ei, salutându-i pe limba lui; dinspre sud-vest bătea o briză călduță ce risipea ultimii nori ce mai acopereau cerul; iarba pășunilor se unduia, înclinându-se parcă în fața lor și urându-le bun venit. Când, la amiază, se opriră la o fântână de lângă drum, Gordon avu impresia că nu mai gustase în viața lui o apă atât de dulce. Oamenii săi îl priveau nedumeriți, și John Jackson era de-a dreptul consternat de comportamentul lui. Când intrară pe poarta închisorii, până și ofițerul care îi însoțea îi aruncă o privire piezișă.

După ce li se luară datele și fiecare primi o pătură și o gamelă din cositor, Gordon se întinse într-un colț umbros, pe un culcuș improvizat din paie murdare, și privi în sus. Doi nori singuratici se fugăreau jucăuși pe întinsul albastru al cerului. Oftă mulțumit. Deși era sleit de puteri, nu putea să doarmă. Inima îi era atât de plină, încât simțea că mai e puțin și dă pe dinafară.

John Jackson și Carter se apropiară de el și îi întinseră o gamelă cu fiertură de ovăz și o cană veche, plină cu ceai fierbinte.

— Luați de mâncăți ceva, căpitane, spuse Carter.

— Îți mulțumesc, Carter. Mi se lipise deja burta de spate, răspunse Gordon râzând.

Cei doi îl priviră nedumeriți, nereușind nicicum să înțeleagă ce i se părea atât de amuzant în asta.

— Dom căpitan, începu Carter șovăielnic, oamenii se întreabă dacă... Dacă vă simțiți bine...

— Mă simt mai bine ca niciodată, răspuse Gordon chicotind.

Date fiind circumstanțele, răspunsul lui părea, într-adevăr, o glumă bună.

— Carter vrea să spună, interveni Jackson, că ne întrebăm cu toții cărui fapt se datorează buna dispoziție de care dați dovadă.

— Păi, ia să vedem, începu Gordon, rezemându-se de peretele împletit din nuiele.

În cealaltă parte a curții închisorii, doi soldați patrulau pe parapet, cu muschetele în mâini. Da, existau santinele înarmate - și aceasta era tot o pușcărie, dar măcar aici era înconjurat de tovarășii săi. Și vedea minunatul cer albastru deasupra capului.

— Nu mă mai așteaptă spânzurătoarea, continuă el. Și niciunul dintre noi nu mai este legat în lanțuri.

— Dar asta nu schimbă faptul că *suntem* prizonieri în cea mai groaznică închisoare pe care am văzut-o vreodată, spuse Jackson.

— Spui asta pentru că n-ai fost niciodată în închisoarea britanică, răspuse Carter, molipsindu-se parcă puțin de optimismul căpitanului. În comparație cu pușcăria britanică, locul ăsta e ca un câmp de narcise.

— Și nu uita că avem un aliat dincolo de zidurile acestei închisori, adăugă Gordon. Eu unul mă încred în această doamnă mai mult decât într-o oștire întreagă.

— Și eu la fel, spuse Carter, zâmbind cu toată fața.

În momentul acela, Gordon simți nevoia să mai facă o mărturisire. Cuvintele veniră de la sine.

— Și, mai presus de toate - și asta tot datorită lui Nicole -, acum știu că Dumnezeu și Fiul Lui sunt mereu lângă mine.

John Jackson căzu pe gânduri.

— Am multe motive să vă invidiez, spuse el cu glasul îndurerat, dar cel mai mult vă invidiez pentru ușurința cu

care ați rostit aceste cuvinte.

Gordon întinse mâna și îi strânse brațul.

— Sunt recunoscător că pot să-ți vorbesc despre asta, căci credința este un dar pe care l-am primit pentru a-l împărtăși cu toți cei care, la fel ca mine, îl caută pe Dumnezeu.

În acel moment, dacă ar fi știut cât de multă încredere are Gordon în ea, Nicole s-ar fi simțit și mai nefericită decât era. Când se prezentase în fața santinelelor, nu îi dăduseră voie să intre în garnizoană și nu se învoiseră nici în ruptul capului să anunțe vreun ofițer de la comandament despre sosirea ei.

— Dar vă rog să mă credeți, sunt contesa...

— Iar eu ți-am spus să termini odată cu prostiile, femeie, și să-ți vezi de treabă! se răsti la ea paznicul, care se făcuse roșu la față – atât din cauza insistențelor ei, cât și a faptului că ceilalți soldați făceau haz de stânjeneala lui. Femeile de teapa ta n-au ce căuta printre soldații noștri! Ia-o din loc, că de nu, ajungi la zdup!

Văzând că bărbatul vorbește cât se poate de serios, Nicole se refugie speriată în sat. Tălpile îi erau pline de răni și fiecare pas făcut pe caldarâmul lunecos o făcea să geamă de durere. Era murdară, flămândă și disperată. Gordon se afla din nou după gratii, închis ca un animal, considerat din nou *trădător*, iar ea nu știa ce să facă pentru a schimba situația. Se simțea neajutorată, fără de speranță și de puterea de a-și duce gândurile până la capăt, prea obosită pentru a putea rosti chiar și o rugăciune. Era covârșită de greutatea sarcinii pe care o avea de îndeplinit. Deznădăjduită, își întinse mâinile spre cer.

— Mă iertați, doamnă...

— Cu mine vorbiți? întrebă ea, întorcându-se.

Era atât de slăbită, încât mișcarea o făcu să tresară

de durere.

— Da, doamnă, cu dumneavoastră, răspunse tânărul în veșmânt de cleric, scoțându-și pălăria și făcând un pas spre ea. Se pare că aveți nevoie de odihnă.

— Așa este, murmură Nicole, începând să lăcrimeze. Și nu doar de odihnă...

— Există un adăpost în apropiere. Puteți să mai faceți câțiva pași?

În lumina puternică a soarelui, gulerul alb al sutanei sale avea o strălucire aproape aurie.

— Cu greu, răspunse Nicole, ștergându-și fața.

— Nu e departe. Pot să vă țin de braț?

La auzul acestor cuvinte pline de bunătate, noi lacrimi începură să se prelingă pe obrazul lui Nicole.

— V-aș rămâne veșnic recunoscătoare dacă ați face-o.

Nicole se sprijini aproape cu toată greutatea de brațul tânărului și porniră încet la drum, el potrivindu-și pasul după al ei.

— Mă scuzați, doamnă, dar, după vorbă, păreți a fi de viță nobilă.

— Nu sunt măritată, stimate domn, îngână Nicole complet lipsită de vlagă. Iar viața mea a început în condiții cât se poate de umile.

— Dar înțeleg că ați suferit mult din cauza războiului.

— Mult? Nespus de mult, stimate domn, nespus de mult!

Îi venea să plângă în hohote, dar pur și simplu nu mai avea puterea să o facă.

După ce cotiră pe uliță, Nicole zări o biserică de lemn cu o clopotniță vopsită în alb. La nord de aceasta se înălțau două clădiri mai noi, lungi și joase, cu verande neacoperite. Cea mai mică dintre acestea era, fără îndoială, o cantină. Când simți în nări aroma delicioasă ce adia dinspre hornul înalt al clădirii, Nicole aproape că scoase un țipăt. Era lihnită de foame.

— Nu mai e mult de mers, spuse tânărul preot, ajutând-o să păsească mai departe.

În curtea formată între biserică și cele două clădiri se jucau niște copilași. Purtau straie modeste, dar erau foarte curați și veseli.

Un far călăuzitor

Clericul o conduse la o masă așezată pe capre de lemn și o ajută să se așeze pe bancă.

— Maică, fiți bună și aduceți un bol de supă și niște pâine, îi spuse el uneia dintre femeile ce stăteau lângă ușa cantinei.

— Mă tem că supa nu este încă gata.

— N-are a face, răspunse tânărul. Nu cred că asta contează pentru musafira noastră.

Lui Nicole îi tremurau mâinile atât de tare, încât îi era greu chiar și să țină lingura, darămite să o ducă la buze. Conținutul lingurii se vărsă înapoi în bol și pe masă. Își ridică ochii deznădăjduită. Femeia și preotul o priveau cu atâta compasiune, încât fu cât pe ce să izbucnească din nou în plâns.

— Nu te mai chinui cu lingura, drăguță, spuse femeia. Soarbe direct din bol. Și nu te îngrijora, am văzut mulți oameni ca dumneata, prea slăbiți pentru a ține lingura în mână.

Nicole își coborî capul și duse bolul la buze. Sorbea supa și plângea, fără să înțeleagă de ce. Nu își ridică din nou privirea decât după ce termină de băut zeama și de mâncat legumele rămase pe fundul bolului. Cei doi aveau fețele numai zâmbet. Nicole nici nu încercă să le întoarcă zâmbetul plin de bunătate, nu de alta, dar știa că, dacă ar face asta, nu și-ar mai putea zăgăzui lacrimile.

— Iertați-mă! rosti ea în șoaptă.

— Of, fetiță, nu ai de ce să-ți ceri iertare. Sau, în orice caz, nu de la noi.

— Poate că doamna este bună să ne spună câte ceva

despre ea înainte de a fi condusă în dormitor, spuse preotul. Ar fi bine să știm măcar cum se numește.

— Numele meu este Nicole Harrow.

Din cine știe ce motiv, cei doi izbucniră în râs.

— Frumos nume, tare frumos, zise femeia. Nu trece noapte în care să nu îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ajutorul primit din partea unui bărbat cu același nume. Charles Harrow este un bărbat cu inimă mare, pe care am să-i găsesc fără îndoială printre sfinți în momentul în care voi pune piciorul în rai.

— Și unchiul meu se numește așa, murmură Nicole.

Mintea părea să i se desprindă treptat de trup. Avu nevoie de toată voința sa pentru a se concentra asupra singurului lucru important care îi rămânea de făcut: să rupă pâinea și, cu toate că era aproape sătulă, să bage fiecare dumaticat în gură.

— Și unchiul Charles este, într-adevăr, un sfânt, adăugă ea. Mi-este atât de dor de el!...

Cei doi stăteau de cealaltă parte a mesei, privind-o uluiți. Nicole nu îi băgă în seamă, căci savura cu întreaga sa ființă gustul de pâine proaspăt scoasă din cuptor. Era minunat să aibă parte de bucate atât de gustoase, să nu îi mai fie foame, să stea așezată pe bancă, înconjurată de oameni zâmbitori. Ca să nu mai vorbim de faptul că preotul pomenise ceva despre un dormitor...

Tânărul își dresе vocea.

— Cu siguranță că nu vă referiți la lordul Charles Harrow, conte de Sutton...

— Ba chiar la el mă refer.

— Asta înseamnă că dumneavoastră sunteți...

— Lady Harrow, spuse ea, gesticulând cu penultima bucățică de pâine. Unchiul mi-a pus actele în cufăr, dar eu nu le-am găsit decât după plecare, adăugă ea, privind înspre ei și neînțelegând de ce rămăseseră cu gurile căscate. Ce s-a întâmplat?

— Acesta... Acesta este conacul Harrow, bâigui tânărul cleric.

Dacă nu ar fi fost complet stoarsă de puteri, Nicole ar fi izbucnit în râs.

— Așa ceva este cu neputință, murmură ea, după care își îndreptă privirea spre ei. Conacul Harrow se află în Anglia.

Femeia sări în picioare și ocoli repede masa.

— Să o ducem în dormitor până nu se prăbușește de oboseală, spuse ea, apucând-o pe Nicole de braț și ajutând-o să se ridice. Haide, draga mea! Vom avea timp pentru deslușirea acestor mistere după ce te vei fi odihnit cum se cuvine.

Capitolul 36

Generalul Mitchell avusese o zi de-a dreptul îngrozitoare. Primise rapoarte din toate părțile, dar informațiile se băteau cap în cap, așa că nu se putea încrede în niciunul dintre ele. O sursă susținea că britanicii pregătesc un atac în viitorul apropiat și că, în acest scop, trimit în teritoriu bărci pline cu iscoade. O alta, că britanicii vor să încercuiască garnizoana americană și să înainteze în teritoriu. Conform unora dintre rapoarte, întreaga garnizoană britanică din New York se pregătea să avanseze spre nord; conform altora, regimentele din Fortul Ticonderoga se deplasau spre sud, de-a lungul râului Connecticut, pentru a-i ataca pe coloniștii dintre Massachusetts și Delaware. Corăbiile franceze ce transportau proviziile de care avea nevoie garnizoana sa ar fi trebuit să sosească de câteva săptămâni bune, oamenii săi erau neliniștiți, și el încă aștepta ordinele superiorilor din Philadelphia.

Era aproape miezul nopții când generalul hotărî, în sfârșit, să-și părăsească biroul. Comandamentul zumzăia

încă de activitate, deși majoritatea oamenilor săi erau sleiți de puteri.

— Nu ți-am ordonat să te retragi? răcni generalul, văzând că aghiotantul său era încă la birou.

— Așa am să fac, să trăiți! răspunse locotenentul, după care arătă spre un bărbat ce aștepta așezat lângă ușă. Preotul acesta așteaptă aici de șase ore.

Generalul, care luase parte la câteva slujbe duminicale împreună cu restul comunității, își aminti vag de cleric.

— De ce nu ai vorbit tu cu el?

— Omul spune că este în posesia unor informații, pe care nu poate să le împărtășească decât dumneavoastră personal.

— Of, încă unul, gemu generalul, după care ieși cu pas apăsător din birou și se postă semet în fața bărbatului. Mă iertați, părinte, dar aceasta nu este cea mai potrivită zi pentru o audiență.

— Înțeleg, stimate domn, răspunse vicarul, clericul superior din Cambridge, un bărbat cu fața lată și brăzdată de riduri. Nu mi-aș fi permis să vă deranjez, dar mai tânărul meu coleg a făcut azi o descoperire pe care am hotărât că trebuie să v-o aduc numaidecât la cunoștință.

— Am înțeles... Despre ce este vorba?

— Azi, colegul meu a întâlnit o tânără ce rătăcea pe străzi și a adus-o la adăpost. Tot ce pot să vă spun este că femeia arăta jalnic. Atât de jalnic, încât nici nu-mi venea să stau de vorbă cu ea. Credeam că minte. Dar femeia asta știe niște amănunte care m-au lăsat fără cuvinte. Pretinde că... Ei, bine...

Preotul se opri șovăielnic și începu să se joace cu lanțul de la ceas.

— Spuneți odată ce aveți de spus, părinte! Nimic nu mă mai poate surprinde. Nici nu vă puteți închipui câte scorneli am auzit pe parcursul zilei de astăzi.

— Exact, domnule general. Și eu am crezut că este vorba de niște simple scorneli. Doar că doamna aceasta spune că este prietenă cu reverendul Collins, care conduce seminarul nostru din Boston, îndoindu-mă de asta, i-am pus mai multe întrebări. Ei bine, răspunsurile ei mă fac să cred că spune adevărul.

— Așadar, îl cunoaște pe acest pastor de pe malul opus al râului Charles, spuse generalul Mitchell înăbușindu-și un căscat.

Tot ce-și dorea în momentul acela era o masă caldă și confortul patului său.

— Nu, domnule general. Adică, da, așa este, dar nu acesta este motivul pentru care am hotărât să mă prezint în fața dumneavoastră.

Aghiotantul și câțiva bărbați din birourile alăturate se apropiară de ei.

— Dar care? Întrebă generalul.

— Această femeie pretinde că alaltăieri noapte a luat masa în compania comandantului britanic și a întregului corp de ofițeri din armata britanică!

Cuvintele preotului îi amuzară teribil de tare pe general și pe subordonații acestuia.

— Vă rugăm să ne iertați, este târziu și am avut o zi grea, se scuză generalul Mitchell. Și spuneți că această femeie a luat masa cu ofițerii din comandamentul suprem al armatei britanice?

— Și cu soțiile acestora. În cinstea zilei de naștere a prințului de Wales.

La auzul acestor cuvinte, tuturor le îngheță răsul pe buze. Generalul aruncă o privire către aghiotant. În după-amiaza aceea aflaseră și ei despre banchetul cu pricina.

— Măi să fie! Sunteți sigur de ceea ce spuneți?

— Foarte sigur. I-am pus o mulțime de întrebări, și femeia mi-a descris reședința comandantului britanic cu o precizie care, ei bine, m-a lăsat fără cuvinte. Pur și simplu

m-a lăsat fără cuvinte.

Oamenii făcură cerc în jurul lor.

— V-a mai spus și altceva?

— A mai zis că există disensiuni de opinii în tabăra britanicilor. A auzit cu urechile ei două păreri total diferite cu privire la strategia pe care ar trebui să o adopte regimentele ce pornesc spre sud din... Din... Stați, mi-am notat numele ca nu cumva să greșesc, spuse el, scoțând un petec de hârtie din sutană. Din Ticonderoga. Am pronunțat bine?

— Să mi se înșeeze calul numaidecât, ordonă generalul, răsucindu-se pe călcâie.

— Doamna mi-a spus că îmi împărtășește această informație doar pentru a dovedi că este cu adevărat cine pretinde a fi. Ceea ce constituie un alt amănunt tulburător, să zic așa. A, și a mai zis că în închisoarea din Cambridge se află niște oameni ce dețin informații și mai importante, care au fost închiși pe motiv că ar fi iscoade. Și că un bărbat în care aveți mare încredere, de aici din garnizoana dumneavoastră, este de fapt iscoada britanicilor.

Între subordonații generalului avu loc un schimb de priviri nedumerite. Nu de alta, dar și la urechile lor ajunsese zvonul că ar fi existat o iscoadă de-a britanicilor pe lângă comandamentul garnizoanei.

— Cum spuneți că se numește această doamnă?

— Păi am evitat să vă spun numele ei până acum. Și asta cu bună știință, căci nu voiam să devin bătaia de joc a întregului comandament, spuse preotul, jucându-se nervos cu crucea pe care o purta la gât. Doamna aceasta... Doamna aceasta pretinde a fi vicontesa Nicole Harrow.

— Unde mi-e calul? tună generalul, făcând să se cutremure candelabrul.

Lui Gordon, noaptea i se păru interminabilă. Calmul pe cale îl simțise inițial se risipise, făcând treptat loc ispitei de a se lăsa pradă neliniștii și furiei cauzate de faptul că ajunsese iarăși după gratii. Totuși, în această închisoare exista un colț liniștit, în care putea să șadă și să reflecteze la cele întâmplate. Da, se simțea sleit de puteri – și asta nu doar din cauza lipsei de odihnă. În după-amiaza aceea reușise să tragă un pui de somn, dar la trezire se simțise la fel de epuizat ca înainte. Deși era un om de acțiune, care nu obișnuia să piardă mult timp meditănd, acum simțea în adâncul său un fel de busolă interioară, care părea să îi arate calea spre Dumnezeu. Simțea nevoia de a se confrunta cu el însuși.

Și astfel, la lumina stelelor, a torțelor și a focurilor de tabără ce trosneau în noapte, Gordon își privi sufletul, lăsând să i se formeze în minte întrebările fără de răspuns de care toți bărbații puternici căutau să se ferească. Încotro se îndrepta? Ce va face de acum încolo? în afară de propria-i ambiție, exista o rațiune superioară pentru care fusese înzestrat cu forță de caracter și cu capacitatea de a-i conduce pe alții? Care fusese rostul anilor petrecuți navigând pe mări și pe oceane ca tânăr ofițer, singur și umilit de cei de rang mai înalt, dacă, atunci când i se încredințase, în sfârșit, comanda celei mai minunate corăbii de pe fața pământului, aceasta îi fusese răpită de sub nas? Toate aceste experiențe să-i fi pregătit, de fapt, pentru momentul de față, pentru a înfrunta aceste întrebări, așezat aici, într-o mizerabilă închisoare militară? Și dacă acesta era adevărul, care urma să fie țelul vieții lui de acum încolo? în mijlocul acestui val de confuzie, era sigur de un singur lucru: trebuia să *acționeze*. Să *realizeze* ceva. Să *atingă* scopul spre care, în lipsa acestor experiențe, întrebări și revelații, nu ar fi năzuit niciodată.

Care era acest scop? încă nu știa. Acum, mai mult ca niciodată, viitorul constituia un mister. În mod cât se poate

de straniu, deși era înconjurat de necunoscut, simți cum o pace profundă pune stăpânire pe el.

Nu putea să existe decât un singur răspuns, hotărî el în cele din urmă. O singură cale. Și, deși îi venea greu, știa că trebuie să aștepte. Să se roage și să caute să facă voia lui Dumnezeu.

Nici chiar frigul, care îi pătrunsese până în măduva oaselor înainte de răsăritul soarelui, nu reuși să-i străpungă platoșa de pace și putere interioară cu care fusese binecuvântat. Era convins că acesta nu putea fi decât un dar de la Cel de Sus, și se întrebă de câte ori până acum ignorase astfel de daruri.

Stelele mai străluciră o vreme pe cer, și apoi începu să se crape de ziuă. La un moment dat, ceva atrase atenția santinelor ce patrulau pe parapet. În curând se auzi zgomot de copite și vocea răstită a unui ofițer furios că este făcut să aștepte.

Deși nu deslușea cele spuse, Gordon înțelese imediat ce se petrecea. Se îndreptă spre oamenii săi, care dormeau cuibăriți unul lângă altul în celălalt capăt al celulei, pe un pat improvizat din paie și păături murdare. John Jackson și șeful de echipaj, care îl observară primii, îi treziră și pe ceilalți. Deși, după înfățișare, ai fi zis că este un bandit, Jackson era un om de ispravă și un brav soldat. Nicole nici că putuse face o alegere mai bună, se gândi Gordon, după care se ghemui și le spuse în șoaptă oamenilor săi:

— Cred că a sosit momentul. Să ne pregătim pentru inspecție.

Se duseră împreună la adăpătarea cailor și se spălară pe rând pe mâini, pe față și pe gât. Ca niște bravi marinari, oamenii lui Gordon încercară să-și curețe hainele jerpelite de paie și de noroi, apoi își legară părul la spate. Ce oameni de ispravă, își spuse Gordon, recunoscător să aibă astfel de tovarăși.

— Nu am să vă pot răsplăti vreodată pentru

sacrificiile voastre, murmură el.

Marinarii fură luați prin surprindere de aceste cuvinte și mai cu seamă de tonul blând și plin de afecțiune al căpitanului.

— Nu ne facem decât datoria, dom căpitan, răspuse șeful de echipaj în numele tuturor.

— Nu, e mai mult de atât. Indiferent de ceea ce ne rezervă viitorul, m-aș considera binecuvântat să mă pot bucura în continuare de tovărășia voastră. Cu adevărat binecuvântat, repetă el, simțind cum forța cuvântului îi răsună în întreaga ființă.

Ușa din spatele său se deschise cu un scârțait. Carter înțepeni.

— Sunt cei care ne-au arestat, îi spuse el în șoaptă lui Gordon.

— Duceți-vă și strângeți-vă lucrurile! zise Gordon.

Dădu să se întoarcă spre ușă, dar John Jackson îl opri.

— Acum înțeleg de ce domnișoara Nicole ține atât de mult la dumneavoastră, sir, îi spuse el.

— Nădăjduiesc să putem conta pe dumneata și de acum încolo, răspuse Gordon, întinzându-i mâna.

— Hei, deținut! strigă temnicerul-șef, care traversa curtea cu pași apăsați, încheindu-și vesta. Domnul ofițer vrea să-ți vorbească numaidecât. Hai, dă-i zor!

Gordon se opri în fața ofițerului care îl aștepta și îl salută militărește.

— Bună dimineața, sir.

— Cred că vă datorez scuze, răspuse ofițerul pe un ton grav, fără pic din sarcasmul de care dăduse dovadă cu o zi înainte.

— Scuzele vă sunt acceptate, zise Gordon.

Totuși, ofițerul se pare că nu terminase ce avea de spus. Mustăța începu să-i zvâcnească din cauza efortului de a formula cuvintele.

— Domnul general m-a atenționat că trebuie să mă asigur că nu ați luat în nume de rău...

— V-ați făcut datoria, stimat domn, și nimic mai mult.

— Așa am crezut și eu în momentul acela, spuse încordat ofițerul.

— Și eu aș fi procedat la fel, zise Gordon. Și exact asta am să-i spun și domnului general, dacă mă întreabă, adăugă el, după care arată spre caii aduși de oamenii ofițerului. Caii sunt pentru noi?

— Da.

— Atunci să nu mai zăbovim pe aici.

Ofițerul așteptă până când încălecară cu toții pe bidivii, apoi îl privi pe Gordon direct în ochi.

— La ordinele dumneavoastră, sir, spuse el, salutând militărește.

Gordon îi răspunse la salut și apoi îi întinse mâna.

— Gordon Goodwind, fost căpitan în Marina comercială a Majestății Sale.

— Lawrence Harries, maior în Regimentul de pușcași călare din New York, se prezintă la rândul său ofițerul, strângându-i mâna cu putere, ca orice cavalerist cu experiență. Domnul general vă transmite salutări. Trebuie să vă spun că se află într-un mare impas în clipa de față.

— O rugămintă, domnule maior. Aș prefera să continuăm această conversație dincolo de porțile închisorii.

— Desigur.

— Stați așa! strigă temnicerul-șef când Gordon își întoarse calul. Unde credeți că mergeți?

— Din momentul de față, domnii aceștia sunt liberi, răspunse maiorul Harries, scoțând un document din buzunarul mantalei. Au fost convocați la garnizoană de către domnul general Mitchell în persoană.

Înainte ca temnicerul să termine de citit documentul,

Gordon își ridică brațul și le strigă oamenilor săi „înainte!”

Respectuos, maiorul nu încercă să mai intre în vorbă cu el decât după ce lăsară în urmă o porțiune bună de drum și o pădure.

— Mă iertați, domnule căpitan, spuse el într-un sfârșit.

— Puteți să-mi spuneți Gordon. Nu mai sunt căpitan, răspunse Gordon, mirându-se în sinea lui de ușurința cu care făcuse această afirmație, după ce pierduse nu mai puțin de cincisprezece ani din viață pentru a avansa la rangul de căpitan.

— Sunt sigur că domnul general este de altă părere, zise maiorul. Oricum, în momentul de față, domnul general are de furcă cu o anumită doamnă.

— Atunci nu pot decât să îi plâng de milă, răspunse Gordon zâmbind pe sub mustață.

— Și eu la fel. Printre altele, doamna în cauză l-a informat că avem o iscoadă printre noi.

— Așa este, confirmă Gordon, simțind că i se pune un nod în stomac.

Observând că Gordon se schimbase la față, maiorul îl strigă pe unul dintre oamenii săi. Călărețul ieși numaidecât din formație și se apropie de ei la galop.

— Doamna a mai spus, continuă șovăielnic maiorul, că, după ce veți fi eliberat din închisoare, ne veți da numele iscoadei.

Gordon nu-și putu ascunde zâmbetul, și mai mulți dintre marinarii ce călăreau în spatele lui izbucniră în râs.

— Am spus ceva amuzant? îl întreabă maiorul.

— Nu, doar că admirăm cu toții iscusința doamnei, răspunse Gordon. Ne-a salvat viețile încă o dată.

— Puteți să-mi dați numele iscoadei?

Zâmbetul pieri din nou de pe buzele lui Gordon.

— Henri Robichaud, spuse el în cele din urmă.

— Fiți amabil și roștiți numele literă cu literă, după

care așeză foaia pe oblâncul șei și notă numele dictat de Gordon. Ia-o înainte și dă-i asta domnului general! îi ordonă el călărețului, vârandu-i pergamentul în mână. Hai, du-te odată!

Capitolul 38

Gordon răspunse la salutul ofițerului de gardă și intră în curtea comandamentului. Când îl zări, Nicole – care tocmai servea micul dejun în compania generalului, pe o verandă laterală – sări în picioare, străbătu într-un suflet clădirea și se năpusti pe scările de la intrare. Gordon descălecă și porni spre ea. Rochia pe care o purta era prea lungă, încât Nicole se împiedică pe ultima treaptă și fu cât pe ce să se întindă pe burtă în țărână. Din fericire, dintr-un pas, Gordon fu lângă ea și o prinse în brațe.

— Zău că nu m-aș supăra să am și eu parte de o astfel de primire când sosesc la comandament, spuse maiorul zâmbind pe sub mustață, în momentul acela, în prag apăru generalul.

— Așa ceva ar fi nițel cam greu de aranjat, dar am să văd ce pot face, îi spuse el jovial maiorului.

Harries luă poziție de drepti și salută militărește.

— Misiune îndeplinită! domnule general.

— Și nădăjduiesc că s-au clarificat toate neînțelegerile, zise Mitchell, ștergându-și mâinile cu un șervet.

— Da, să trăiți! Domnul căpitan ne-a acceptat scuzele.

— Nu era nevoie să vă cereți scuze, interveni Gordon, care stătea pe ultima treaptă a scării. Suntem în vreme de război și v-ați făcut doar datoria de ofițer.

Cu Nicole lipită de brațul său, Gordon nu putu să-și ridice mâna pentru a-l saluta pe general, așa că o făcu printr-o scurtă înclinare a capului.

— Respectele mele, domnule general.
— Simt nevoia de a-ți cere personal scuze pentru cele întâmplate.

— Nu este necesar să o faceți.

— Dar eu sunt cel care a ordonat să fii trecut pe lista trădătorilor, spuse generalul, întunecându-se la față, după care se întoarse spre aghiotantul său. Ai aflat unde se găsește acum acest Robichaud?

— Încă nu, domnule general, răspunse încordat tânărul ofițer, dar în momentul de față, mai multe detașamente cercetează întreaga regiune.

— Dă ordin ca Robichaud să fie adus aici de îndată ce este găsit, zise generalul, după care se întoarse spre Gordon și Nicole și le făcu semn să intre. Poate că dorești să servești o gustare, căpitane.

— Dacă nu vă e cu supărare, înainte de toate, aș dori să mă ocup de nevoile oamenilor mei, răspunse Gordon.

Generalul îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Maiorul Harries, aici de față, se va asigura ca toți oamenii dumitale să facă o baie caldă și să primească hrană și haine noi, spuse el, după care strânse din ochi și privi spre călărețul din spatele lui Gordon. Să fie acesta unul dintre oamenii mei?

— Da, să trăiți! răspunse Jackson, descălecând. Sergentul John Jackson, la ordinele dumneavoastră!

— Mă bucur să te revăd, sergent. Se pare că îți datorez scuze și dumitale. Te invit să servești micul dejun împreună cu noi.

— Dar nu putem să luăm masa înainte de a ne îmborsă puțin, obiectă Gordon. Suntem plini de praf!

— Cu toții am înghițit mai mult praf decât s-ar cuveni, domnule căpitan, răspunse generalul. Încă trei tacâmuri! strigă el luând-o înainte pe coridor.

Gordon își întoarse privirea spre Nicole.

— Ce rochie interesantă! îi spuse el în șoaptă.

— Era cea mai mică măsură pe o aveau la conacul Harrow.

— La conacul Harrow?...

— Am să-ți explic mai târziu, spuse ea, rotindu-și privirea peste bărbații din jur, care se uitau la ei zâmbind pe sub mustață. Ești bine? îl întrebă ea șoptit, ținându-l în continuare de braț.

— Acum, că te am lângă mine și sunt din nou un om liber, nu cred să existe cineva pe fața pământului care să se simtă mai puternic și mai fericit decât mine.

— Mă iertați că vă întrerup, interveni maiorul Harries, înclinându-se în fața lui Nicole. Stimată doamnă, vă datorez mii de scuze pentru cuvintele pe care vi le-am adresat deunăzi.

Nicole îi răspunse printr-o înclinare a capului și un zâmbet sincer.

Carter își dresе vocea.

— Vă mulțumim pentru tot, milady! spuse el.

— Și voi ați fi făcut la fel, dacă eu aș fi fost la ananghie, răspunse Nicole, adresându-se tuturor. Știu asta, pentru că s-a întâmplat de nenumărate ori până acum.

Marinarii îi salutară respectuos pe ea și pe Gordon, și apoi se retraseră. Nicole străbătu aglomeratul coridor principal al comandamentului încadrată de Gordon și de John Jackson, apoi ieși pe veranda laterală. Generalul le făcu semn să se apropie.

— Vă rog să luați loc și să serviți. Domnișoara Nicole a refuzat să vorbească despre această chestiune înainte de sosirea domniilor voastre, continuă el după ce Gordon și Jackson începură să înfulece din apetisantele bucate de pe masă, dar timpul ne presează și, cu permisiunea dumneavoastră, va trebui să atacăm subiectul fără de întârziere.

— Desigur, domnule general, spuse Gordon, cât pe ce

să-și ridice la tâmplă mâna cu care ținea un biscuit și să salute militărește.

— Încă nu am reușit să gădesc pe cineva care să fi colaborat îndeaproape cu acest Henri Robichaud. Individul are reputația de a fi un singuratic cu o fire năvalnică. Toată lumea se ferește de el.

— Ceea ce nu mă surprinde defel, spuse Nicole, împingându-și farfuria la o parte.

Bucatele erau delicioase, dar pur și simplu îi pierise pofta de mâncare.

— Ce vă face să spuneți asta?

— În primul rând, individul folosește un nume fals.

Toți comensii își ațintiră privirile asupra ei.

— Poftim? bâigui generalul.

— Omul acesta nu este Henri Robichaud, spuse ea. Adevăratul Henri Robichaud este tatăl meu.

Toți o priviră consternați, și Nicole simți că în spatele său se strâng și mai mulți ofițeri. Generalul avu nevoie de o clipă pentru a-și aduna gândurile.

— Mă scuzați, dar nu spuneți că numele dumneavoastră este Harrow?

— Ba da.

Regretul îi străpunse inima ca un pumnal. Fără a ține cont de mulțimea de străini care îi urmărea fiecare mișcare și îi auzea fiecare cuvânt, Nicole privi spre Gordon și îi spuse:

— Nici nu știi cât de rău îmi pare că trebuie să aflu despre anumite aspecte ale vieții mele în acest fel.

Gordon îi strânse mâna într-a sa.

— În fața lui Dumnezeu și a tuturor celor prezenți, declar că voi fi veșnic recunoscător că te-am întâlnit și că am ajuns să țin la tine cu toată ființa mea.

— Asta da declarație! murmură generalul.

— Spune ce trebuie să spui, o îndemnă Gordon cu blândețe.

Nicole trase aer în piept.

— Părinții mei sunt Andrew și Catherine Harrow. M-am născut în provincia ce astăzi este cunoscută sub numele de Noua Scoție. Cea mai bună prietenă a mamei mele era o franțuzoaică dintr-un sat acadian învecinat. Aceasta a dat naștere unei fete, pe nume Anne, care era foarte plăpândă și bolnăvicioasă. Pe vremea aceea nu exista niciun medic francez în regiune, iar medicii britanici refuzau să trateze un copil acadian. De aceea, cele două femei și-au schimbat copilele între de pentru ca mama mea să poată merge cu Anne la Halifax. Cât timp ele au fost plecate, britanicii i-au ridicat pe toți acadienii din zonă și i-au exilat.

— Mă iertați că vă întrerup, interveni generalul - dar ce vârstă aveți dumneavoastră pe atunci?

— Douăsprezece săptămâni, răspunse Nicole, fără a-și dezlipi ochii de la Gordon.

Afecțiunea din privirea lui îi dădu puterea de a povesti mai departe.

— Acadienii au fost imbarcați și împrăștiați în cele patru zări. Multe familii au fost destrămate și nu s-au mai reîntregit niciodată. Din fericire, toți membrii familiei mele adoptive au supraviețuit și au rămas laolaltă. Dintre cele șapte corăbii cu destinația Charleston, doar două - printre care se număra și a noastră, au ajuns cu bine la țărm. Opt ani am trăit de pe o zi pe alta, lucrând pe unde se putea. În cele din urmă, am aflat că spaniolii le ofereau pământ, semințe și unelte tuturor acadienilor dispuși să se stabilească în ținuturile mlăștinoase din provincia Louisiana. Pribegia noastră spre sud a durat mai mult de un an, căci eram nevoiți să ne oprim din loc în loc și să muncim pentru a ne obține hrana și lucrurile de care aveam trebuință.

Aruncă o privire spre general. Bărbatul o asculta încremenit, de parcă ar fi fost lovit de trăsnet.

— Tatăl meu, Henri Robichaud, este unul dintre cei mai minunați oameni de pe fața pământului. Astăzi, nu doar eu, ci și familia mea, locuitorii satului meu și ai celor din jur, suntem în viață doar datorită tăriei lui sufletești și credinței sale în Dumnezeu. Tatăl meu nu este doar primarul satului, ci și o căpetenie ce ar merita să poarte o cunună de lauri. Henri nu s-ar învoi nici în ruptul capului să fie părtaș la o asemenea mârșăvie. Mi-e rușine că preț de o clipă m-am îndoit de asta.

Cuvintele ei îl lăsară pe general fără glas.

— Atunci cine este acest impostor? Întrebă el într-un sfârșit, după ce își reveni în fire.

— Vom afla în momentul în care îl voi vedea în fața ochilor, răspunse Nicole.

— Dar suspectați pe cineva anume?

— Judecând după descrierea făcută de Gordon, spuse ea trăgănat, mă tem că da.

Strigătul santinelei de la intrare îi făcu pe toți să se răsucescă pe călcâie. Câțiva ofițeri se năpustiră afară, apoi unul dintre ei se întoarse și anunță:

— Se pare că franțuzul este aici, domnule general.

Mitchell sări în picioare, își aruncă șervetul în farfurie și întinse mâna spre Nicole.

— Să mergem, milady.

Nicole nu fu în stare nici să răspundă, nici să facă vreo mișcare. Deși își dorea cu ardoare să lase toate acestea în urmă, îi era groază să se ridice în picioare și să dea ochii cu omul acela.

Generalul - un bărbat vânjos și autoritar, călit în luptă - rămase cu brațul întins spre ea.

— Deși lupt împotriva a tot ceea ce reprezintă aristocrația britanică, în acest moment nu pot să vă spun decât „milady”, spuse el, înclinându-și capul în fața ei. Milady, vă rog să mă însoțiți!

Obosiți după ore întregi petrecute în șa, membrii detașamentului de cavalerie erau răsfirați care pe unde, umplând curtea comandamentului. Atât caii, cât și călăreții erau plini de praf și de noroi. Trei dintre ei stăteau mult în spatele celorlalți, blocând singura ieșire din incintă. Bărbatul din centrul curții nu părea a fi nici liber, dar nici prizonier. Stătea degajat în șa, cu pălăria de piele trasă peste ochi. Chiar și așa, Nicole îi recunoscuse expresia nepăsătoare de pe buze, bărbia marcată, umerii largi, părul lung și negru ca pana corbului, și simți că îi stă inima în loc.

— Ușurel, milady, ușurel! spuse generalul, apucându-i strâns brațul. Amintiți-vă că sunteți înconjurată de prieteni!

Dar, asurzită de vuietul indignării ce puneă stăpânire pe ea, Nicole nu auzi ultimele cuvinte ale generalului. Omul acela mințise în privința identității sale, mângîind bunul nume al tatălui ei, și îl vânduse britanicilor pe iubitul ei, aruncându-l fără nicio remușcare în ghearele morții. Începu să tremure de furie.

— Locotenent Rightly, la ordinele dumneavoastră! spuse comandantul detașamentului, salutându-l pe generalul Mitchell. L-am adus direct aici, după cum ați ordonat.

— Te felicit, domnule locotenent! răspunse generalul. Rămâneți pe poziții. Iar dumneata, oricine ai fi, scoate-ți pălăria! răcni el.

Cu nonșalanță, călărețul își aruncă pălăria pe spate, lăsând-o să atârne de șnurul de piele din jurul gâtului, și aruncă o privire întunecată spre chipul lui Nicole.

— Văd că încă și acum porți vechituri și haine de căpătat, mârâi el batjocoritor în limba franceză.

— De ajuns! se răsti la el generalul, înroșindu-se de furie. Îl cunoașteți pe omul acesta, milady?

— I-auzi: „*milady*”. Pufni zeflemitor bărbatul într-o

engleză stricată. „Milady” asta nu-i decât o fătucă proastă de la țară, care ar zice orice pentru un pat și o masă caldă!

— Oprește-te numaidecât! strigă Gordon, făcând un pas în față.

Ochii îi aruncau văpăi.

— Dumneata! exclamă francezul, cutremurându-se.

— Da, sunt chiar eu, Gordon Goodwind, ticălosule! Și dacă nu ți s-a urât cu viața, te sfătuiesc să o tratezi cu respect pe lady Nicole!

Francezul făcu un efort considerabil pentru a-și reveni în fire.

— Domnule general, nu puteți să plecați urechea la cele spuse de o iscoadă și de o sărăntoacă...

— De ajuns! tună din nou generalul Mitchell. Milady, îl recunoașteți pe acest bărbat?

— Da, domnule general, îl recunosc.

— Vă rog să îmi spuneți cum se numește.

Nicole înghiți în sec, cu privirea ațintită asupra călărețului.

— Jean Dupree.

Capitolul 39

Am să țin eu hățurile calului, lady Nicole, spuse maiorul Harries, întinzându-i mâna înmănușată pentru a o ajuta să coboare.

— Vă mulțumesc, stimate domn.

Gordon descălecă la rândul său și veni lângă ea. Nicole nu avea nevoie de ajutor, dar apropierea lui îi dădea putere.

— A fost extrem de amabil din partea dumneavoastră să ne însoțiți până aici.

— Acestea au fost ordinele domnului general, milady. Iar mie mi-a făcut o deosebită plăcere să mă conformez, răspunse maiorul, după care se întoarse spre postul de

gardă aflat pe zidul închisorii. Avem împuternicire din partea domnului general Mitchell să-i vedem pe deţinutul Jean Dupree! îi strigă el santinelei, în curând, porţile înalte ale închisorii fură deschise.

— Nici prin cap nu mi-ar fi trecut că într-o bună zi voi intra de bunăvoie pe această poartă, comentă Gordon înainte de a păşi înăuntru, închisoarea supraaglomerată emana un miros înţepător.

— Nu aş fi fost în stare să fac asta fără tine, şopti Nicole.

— Nu trebuie să treci prin asta, dacă nu vrei.

— Ba da, trebuie, răspunse ea păşind înăuntru şi înclinându-şi uşor capul în direcţia temnicerului-şef, care aştepta de cealaltă parte a porţii.

— Atunci, să mergem! zise Gordon. Suntem Gordon Goodwind şi lady Nicole Harrow, adăugă el, adresându-se paznicului ce îi privea cu gura căscată. Am venit să vorbim cu Jean Dupree.

— L-am aruncat în cuşcă laolaltă cu restul trădătorilor, răspunse temnicerul, privindu-l circumspect pe Gordon.

Văzând că Gordon nu spune nimic, bărbatul se mulţumi să arate spre baraca paznicilor.

— Vă rog să aşteptaţi acolo.

Deşi Jean Dupree fu adus după doar câteva minute, lor li se păru că aşteptarea durează o veşnicie.

— Ai venit să-ţi râzi de nenorocul meu? întrebă arogant deţinutul, oprindu-se în pragul barăcii.

Preţ de o clipă, Nicole fu tentată să îi ceară să li se adreseze în limba engleză, dar în cele din urmă se răzgândi. Nu conta. Putea să-i traducă lui Gordon mai târziu.

— Am venit să-ţi spun că atât eu, cât şi Gordon l-am implorat pe domnul general să te graţieze, spuse ea în limba franceză, după care arătă spre scaunul din faţa lor.

Ia loc, te rog.

Supravegheat îndeaproape de trei paznici înarmați, Jean se așează fără tragere de inimă pe scaun, apoi se aplecă în față și, zăngănindu-și lanțurile, își puse brațele pe masă.

— Vrei să știi ce mi-a spus adineauri? întrebă el în limba engleză, privind înspre Gordon.

— Nu prea cunosc eu limba franceză, dar judecând după expresia de pe chipul tău, Dupree, bănuiesc că lady Nicole ți-a spus că l-a rugat pe general să te cruțe. Iar eu am pledat, la rându-mi, în favoarea ta. Totuși, cu părere de rău trebuie să te anunț că domnul general nici nu vrea să audă de așa ceva, spuse Gordon, adresându-se deținutului.

Nicole simțea încă și acum un pic din mânia ce o cuprinsese deunăzi. Gustul amar al furiei, dar și al dezamăgirii. Cum putuse să iubească un asemenea om? Se rugase toată noaptea, dar Dumnezeu rămăsese iarăși tăcut. Totuși, de această dată, tăcerea în sine era un răspuns. Pe parcursul acelei nopți albe, sufletul i se umpluse de o liniște profundă, care nu o părăsise nici acum. Știa că procedează corect.

— Vom face tot ce ne stă în putință pentru a-ți comuta pedeapsa, dar pentru moment, domnul general rămâne neclintit în hotărârea sa, zise ea.

— Atunci nu mai este nicio speranță, răspunse Jean Dupree cu un zâmbet superior. Peste patru zile am să fiu spânzurat.

Vorbele ei păreau să-i fi lăsat complet rece. Nicole îl privi cu atenție. Acesta era bărbatul care îi furase inima și apoi îi bântuise nopțile și gândurile, răpindu-i liniștea sufletească.

— Cum de ai ajuns să comiți o asemenea mârșăvie? îl întrebă ea în cele din urmă.

— Tatăl tău m-a alungat din sat, spuse Jean Dupree. Drept răzbunare, m-am folosit de numele lui și i-am mânjit

reputația pe unde am putut.

Rostea cuvintele pe un ton degajat, dar ochii îi aruncau văpăi.

— În afară de credința sa în Dumnezeu, reputația de om cinstit este cel mai important lucru pentru tatăl meu, spuse Nicole pe un ton de reproș.

— O, dar știu prea bine asta! exclamă Jean cu un zâmbet malițios. Nici nu știi ce plăcere mi-a făcut să îi clădesc o nouă reputație, ce este cunoscută acum din Louisiana și până în Boston.

Nicole dădu încet din cap, rugându-se în sinea ei ca Henri să nu afle asta niciodată.

— Te iert. Și știu că la fel ar face și tata.

Calmul cu care vorbise îl descumpăni pe Jean.

— Adevăratul motiv pentru care am venit azi să-ți vorbesc, continuă ea, și pentru care ne aflăm amândoi aici este acela de a-ți spune că Dumnezeu te iubește.

— Noi, care avem toate motivele pentru a te urî, am venit la tine cu un mesaj de pace, spuse Gordon. Iar eu, omul pe care chiar tu l-ai aruncat în ghearele morții, te îndemn să te gândești la calea pe care vrei să o urmezi de acum încolo.

Nicole își întinse brațul pe sub masă și strânse mâna lui Gordon. Inima parcă îi stătea să explodeze, dar se strădui din răspuțeri să nu se piardă cu firea.

— În momentul de față încă mai ai posibilitatea de a-ți alege propriul destin, spuse ea. Nu mai ai mult timp la dispoziție, așa că va trebui să alegi cu mare grijă.

Capitolul 40

Nicole ridică mâna și își îndepărtă o șuviță rebelă de pe frunte.

Stătea cu ochii închiși, cu Biblia deschisă pe genunchi. În ultimele zile citise pasajul acela de atâtea ori,

încât acum îl știa pe de rost. Totuși, cuvintele căpătau noi înțelesuri de fiecare dată când îl repeta în gând. Gordon era cel care îi atrăsese atenția asupra acelor versete din Evanghelia după Matei. Gândul acesta o făcu să zâmbească. Era straniu cum, la început, ea simțise nevoia de a-l călăuzi pe Gordon spre adevărurile spirituale, iar acum el era cel care o călăuzea pe ea.

Cunoștea de multă vreme acel pasaj. Atât Henri și Louise, cât și Andrew și Catherine încercaseră în numeroase rânduri să o facă să înțeleagă însemnătatea acelor cuvinte, dar, până acum, ele îi atinseseră doar mintea, nu și inima. Poate că până acum nu avusese niciodată o nevoie atât de mare de a înțelege acea învățătură. Sau poate că avusese și în trecut nevoie de ea, dar pur și simplu nu-și dăduse seama. Deschise ochii și privi în zare, spre țăranul care mîna o pereche de boi înjugați la o căruță plină cu fân. Deși se afla departe de drum, pe o verandă acoperită cu viță de vie, la adăpost de soarele dogoritor al amiezii, Nicole simțea în nări mirosul de iarbă proaspăt cosită.

Cuvintele îi răsunară în minte ca și cum ar fi fost rostite chiar de Iisus:

„Ați auzit că s-a zis: «Să iubești pe aproapele tău, și să urăști pe vrăjmașul tău.»

Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei care vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei care vă asupresc și vă prigonesc;

Ca să fiți fi ai Tatălui vostru care este în ceruri”.

Deși avea inima grea la gândul că oamenii continuă să se războiască între ei, Nicole surâse în sinea sa. Începea în sfârșit să înțeleagă semnificația mai profundă a versetelor din fața ei. Lumea ar fi un loc atât de diferit, dacă oamenii ar trăi după preceptele Cărții Sfinte!...

Oftă. Conflictul dintre cele două tabere se adâncea

pe zi ce trecea. Mai era puțin și izbucnea din nou războiul. Unde era pacea? Unde?...

— Of, murmură ea, lăsându-și capul pe spătarul înalt al balansoarului.

Inima începu să îi bată năvalnic în piept. Închise din nou ochii. Pacea nu era un țel imposibil de atins. Doar că depindea de fiecare, de fiecare în parte. În sufletul fiecărui om putea exista pace! O pace minunată și sfântă. Cu ajutorul și mila lui Dumnezeu, după ce învățase să accepte greutățile și suferința din trecutul său, ea descoperise această pace în propriul său suflet. Era prima dată când simțea că îi înțelege cu adevărat pe cei patru părinți ai săi. Atât pe cei care îi dăduseră viață, cât și pe cei care o crescuseră. Ei cunoșteau foarte bine nu doar cuvintele pasajului, ci și adevărul acestor cuvinte. Știau că ele sunt cuvinte cu adevărat dumnezeiești. Acesta era motivul pentru care nu se lăsaseră pradă amărăciunii. Ce spusese pastorul Collins despre felul diferit în care reacționează oamenii la greutate? Pe unii, greutățile îi fac mai buni și mai înțelegători, pe alții, mai răi și mai îndărătnici. De ce îi luase atâta timp să înțeleagă asta?

Își îndreptă din nou atenția asupra cuvintelor Mântuitorului. Adevărul fusese aici, în fața ochilor ei, în tot acest timp! Dacă îi ierți pe cei ce ți-au greșit, și Dumnezeu iartă greșelile tale. O inimă împietrită nu are cum să simtă bucurie sau liniște. Singura cale pe care o putea urma un slujitor al Domnului era cea a iertării.

Zâmbetul i se întinse pe toată fața. Era minunat să simtă în sfârșit această pace. Înverșunarea cu care își trăise odinioară viața dispăruse acum cu desăvârșire. Aproape că se simțea pustiită - ca și cum furia ar fi făcut parte din ființa ei și, odată înlăturată, ar fi lăsat în urmă un mare gol. Totuși, cu ajutorul Bibliei, acest vid fusese curând umplut. Schimbarea care urmasă îi depășise toate așteptările. Se simțea tot mai plină de viață pe zi ce trecea.

Cerul i se părea mai luminos, iar cântecul păsărilor mai dulce ca niciodată. Simțea în sfârșit că trăiește cu adevărat. Chiar și în mijlocul celor mai cumplite evenimente, pacea ei interioară îi dădea tărie și stabilitate. Era un miracol! Un adevărat *miracol*.

Înălță o rugă tăcută către cer, mulțumindu-l din suflet lui Dumnezeu, care o înțelegea mai bine decât se înțelegea ea pe sine.

În seara aceea, la fel ca în toate celelalte seri, Gordon veni să o viziteze la micul han din Cambridge la care trăsesse. Ca de fiecare dată, de cum îi auzi pașii pe alee, Nicole începu să trepideze de nerăbdare.

Se salutară călduros, dar totodată discret, conștienți de mulțimea de curioși care le urmăreau fiecare mișcare.

— A fost neobișnuit de cald astăzi, zise Gordon, scoțându-și pălăria.

— Aerul este mult mai răcoros pe veranda din spate, răspunse Nicole. Dorești să stai la umbră?

— Da, dar nu vreau să-ți pătez reputația...

— Doi dintre servitori lucrează în grădina din spate, îi explică Nicole, risipindu-i reținerile.

— În acest caz, ar fi din cale-afară de plăcut să stăm la adăpost de razele nemiloase ale soarelui, zise Gordon, dând ușurat din cap.

— Am scos niște apă proaspătă din fântână.

Așteptă până când Gordon se retrase pe veranda acoperită de iederă, după care porni grăbită spre fântână. Gordon se așeză pe unul dintre scaunele de nuiete și își întinse picioarele.

— Este mult mai plăcut aici, la umbră, nu-i așa? întrebă Nicole, revenind cu un ulcior plin cu apă rece.

Umplu câte o cană pentru fiecare, apoi așeză ulciorul pe o măsuță din nuiete. Când îi întinse cana lui Gordon, degetele li se atinseră ușor. Nicole își coborî privirea și se îmbujoră.

— Așa este, răspunse Gordon. Nu mi-a fost atât de cald nici la amiază, când am făcut instrucție cu soldații. Dar adevărul este că am făcut mare parte din exerciții în pădurea din vale. Sergentul Jackson îmi este de mare ajutor, zău că da. Dacă nu ar fi avut ideea de a organiza instrucția printre copaci, probabil că jumătate dintre soldați ar fi căzut pradă căldurii.

Nicole se posomorî. Îi era groază să audă vorbindu-se despre pregătirile pentru viitoarele bătălii. Gordon probabil că observă asta, pentru că se grăbi să adauge:

— Și, ia spune-mi, tu cu ce te-ai îndeletnicit astăzi?

— Adevărul este că mă simt de-a dreptul inutilă zilele acestea. Azi, de pildă, n-am făcut mai nimic în afară de a cârpi niște tunici. A, da... Și m-am dus la târg... Dar n-am găsit mare lucru acolo. Slavă Domnului că avem găini și grădini de zarzavaturi, spuse ea, după care își luă cana și se așază pe scaunul de lângă Gordon.

Rămaseră o vreme tăcuți, amândoi adânciți în gânduri. Într-un sfârșit, Gordon rupse tăcerea.

— În seara aceasta am venit la tine, rosti el trăgănat, cu inima strânsă, dar plină de speranță...

Nicole își înălță capul și îl privi în ochi.

— Știi că am mai încercat o dată să-mi deschid sufletul în fața ta. Atunci m-ai oprit, și bine ai făcut. Aveai dreptate. Nu era momentul potrivit, spuse el, rostind cuvintele cu tot mai multă naturalitate.

Nicole își simțea inima bătând nebunește, mai-mai să-i iasă din piept, și îl rugă pe Dumnezeu, în sinea ei, să o ajute să-și păstreze calmul, să gândească limpede.

— Atunci nu am înțeles de ce o tânără ar refuza să devină logodnica unui bărbat onorabil, doar pentru că acesta are păreri diferite despre credință. Dar acum înțeleg. Și te admir pentru că m-ai pus să aleg. Dacă aș fi știut pe atunci diferența dintre a crede în Dumnezeu și a crede că, fără mila Lui, orice muritor este lipsit de putere,

ți-aș fi înțeles perfect punctul de vedere. Vreau să-ți mulțumesc pentru statornicia ta în credință.

Deși erau minunate și din cale afară de măgulitoare, nu acestea erau cuvintele pe care voia Nicole să le audă.

Gordon își dresе vocea și își schimbă poziția picioarelor, apoi continuă.

— Din păcate, ne aflăm amândoi într-o situație extrem de delicată. Întrucât porturile din Noua Scoție se află sub stăpânire britanică, chiar dacă ai hotărî să te întorci acolo, mă tem că nu vei mai fi binevenită. Iar în ceea ce mă privește, știu că nu mă voi putea întoarce niciodată pe meleagurile mele natale. Nu există cale de întoarcere, Nicole. M-am dedicat trup și suflet cauzei coloniștilor. Fie că vom câștiga sau vom pierde bătălia care ne așteaptă, eu sunt acum de partea americanilor, iar America este patria mea.

Nicole încuviință din cap.

— Ai dreptate, spuse ea încet și surprinzător de calm, surprinzător chiar și pentru ea însăși. Nu există cale de întoarcere. Ne-am ales tabăra.

— Și gândul acesta nu te neliniștește?

— Ba da. Foarte tare chiar. Acest război va răpi viețile multor bărbați de ispravă și va văduvi multe femei. Mamele își vor pierde fiii, și copiii își vor pierde tații. Este cu totul lipsit de noimă... Dar nu ne putem alege lumea în care trăim. Războiul e pe cale să izbucnească, iar noi suntem aici și ne-am ales tabăra. Nu putem decât să ne rugăm și să ne încredințăm viețile în mâinile Domnului. Dacă e să nu-mi mai revăd niciodată părinții...

Ochii i se umplură de lacrimi și trebui să se oprească.

— Îmi pare rău, dar nu pot și nici nu vreau să-mi ascund durerea. Am să sufăr cumplit dacă războiul continuă să răvășească această țară. Dar nu am de gând să mă întorc în Anglia. Aceasta este patria mea.

Prinzând brusc curaj, Nicole își înălță capul și privi

direct în ochii bărbatului din fața ei.

— Și aș suferi și mai mult dacă acest război m-ar despărți de bărbatul pe care am ajuns să îl iubesc cu toată ființa mea.

— Deci speranțele mele nu au fost zadarnice? șopti Gordon.

Ochii lui Nicole se umplură de lacrimi.

— Speranțele nu sunt niciodată zadarnice, atâta timp cât există iubire, răspunse ea.

— Scumpa mea Nicole, spuse Gordon, luându-i mâna în palme, iubirea mea pentru tine este nemărginită. Am vrut să îți spun asta de nenumărate ori până acum, dar n-am îndrăznit să sper că ai să mă accepți. Nu sunt vrednic de tine. Tu ești contesă, iar eu nu pot să-ți ofer nimic... Absolut nimic...

Când Nicole îi ridică mâinile și le apăsă pe fața ei, Gordon simți sub degete lacrimile ce îi șiroiau pe obraz.

— Nu spune că ești nevrednic, spuse ea. În fața lui Dumnezeu, amândoi suntem nevrednici, și totuși, în milostenia Lui, El S-a îndurat de noi. În ceea ce privește titlul de contesă, el a fost folositor la un moment dat, dar acum nu mai avem nevoie de el. Aici suntem cu toții egali, și cu toții ne luăm viețile de la capăt, adăugă ea, zâmbindu-i din adâncul sufletului și sărutându-i mâna. Și, Gordon, nu spune că nu îmi poți oferi nimic! Dacă avem iubire, avem tot ceea ce ne trebuie cu adevărat.

Gordon îi luă, la rândul ei, mâna și i-o sărută.

Privirile li se întâlneau ca pentru prima dată, ca pentru o veșnicie. Și, în momentul acela, toate frământările în privința a ceea ce a fost și a ceea ce va să vină se potoliră, și amândoi fură cuprinși de o pace adâncă. Se aveau unul pe celălalt. Găsiseră, în sfârșit, iubirea.

Nota autorilor

La începutul acelei veri, noul comandant britanic al

armatei coloniale a Majestății Sale, Regele George al III-lea, a ordonat retragerea tuturor forțelor loialiste din Boston. Întreaga garnizoană britanică din Boston a fost evacuată în secret, într-o singură noapte.

La începutul lunii iulie, armata americană, condusă de generalul George Washington a pus stăpânire pe orașul Boston și pe localitățile din apropierea acestuia.

Regatul britanic nu a mai trimis nicio forță armată în regiune.

Alte cărți apărute la editura Casa Cărții

Căminul mult visat, de Lynn Austin

Când o lume întreagă ne desparte, de Lynn Austin

Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris VanStone și Erwin W. Lutzer

Fiicele Evei, de Lynn Austin

Fugi, băiete, fugi!, de Nicky Cruz

Locul femeii, de Lynn Austin

Niciun loc unde să plângi, de Doris VanStone și Erwin W. Lutzer

Omul ceresc, Fratele Yun și Paul Hattaway

Perechea potrivită, de Lynn Austin

Tărâmurile ascunse, de Lynn Austin

Tot ce ea își dorește, de Lynn Austin

Colecția Raftul clasic:

Ben-Hur, de Lewis Wallace

Cămașa lui Cristos, de Lloyd C. Douglas

Cetatea blestemată, de John R. Carling

Coliba unchiului Tom, de Harriet Beecher Stowe

Quo vadis, de Henryk Sienkiewicz

Anotimpurile inimii, de Janette Oke (4 volume)

Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke și T. Davis
Bunn (5 volume)

Locul de întâlnire (vol. 1)

Binecuvântatul țărm (vol. 2)

Moștenirea (vol. 3)

Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)

Seria *Faptele credinței*, de Davis Bunn și Janette Oke
(3 volume) Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3
volume)

Seria *Învălușiți de iubire*, de Janette Oke (8 volume)

Seria *Moștenirea din prerie*, de Janette Oke (4
volume)

În curs de apariție:

Scorpionul roșu, de Rami Kivisalo și Marko Joensuu

Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke și T. Davis
Bunn (volumul 5)